ВАРТОВІ СВІТЛА

імена, викарбувані в пам'яті Державного податкового університету

STU STATE TAX UNIVERSITY

ДЕРЖАВНИЙ ПОДАТКОВИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ВАРТОВІ СВІТЛА:

ІМЕНА, ВИКАРБУВАНІ В ПАМ’ЯТІ ДЕРЖАВНОГО ПОДАТКОВОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Книга пам’яті

Ірпінь
2025

УДК 355.01-053.18″2014/2025″ДПУ
В 18

Рекомендовано до друку Вченою радою
Державного податкового університету
(протокол № 5 від 27 листопада 2025 року)

В 18 **Вартові світла: імена, викарбувані в пам’яті Державного податкового університету** : книга пам’яті / уклад. : Н. І. Зикун, О. П. Калита, Н. С. Козій та ін. – Ірпінь : Державний податковий університет, 2025. – 156 с.
ISBN 978-966-337-779-7

«Вартові світла: імена, викарбувані в пам’яті Державного податкового університету» – це книга про тих, хто вийшов за межі власної біографії та став символом незламності. Вона зібрала історії випускників, студентів і співробітників Державного податкового університету, які віддали свої життя за Україну.

Це не просто спогади – це жива пам’ять про людей, які любили, мріяли, вчилися, творили й працювали поруч з нами. Про тих, чий шлях обірвався на війні, але чия присутність живе в серцях рідних, друзів, побратимів і всього нашого університету.

Це видання створене, щоб закарбувати імена, розповісти живу історію майбутнім поколінням і нагадувати собі щодня: свобода має ціну, і вона – в обличчях наших Героїв, а пам’ять – теж зброя. І ми маємо тримати її міцно.

УДК 355.01-053.18″2014/2025″ДПУ

ISBN 978-966-337-779-7
©Державний податковий університет, 2025

ТІ, ЩО ВІДДАЛИ ЖИТТЯ ЗА УКРАЇНУ…

Барнич Іван Іванович 8
Безпалий Микола Іванович 10
Бернада Андрій Миколайович 12
Божко Андрій Валерійович 14
Буренко Ігор Станіславович 16
Волочаєв Денис Олександрович 18
Галака Артем Віталійович 20
Глущенко Богдан Миколайович 22
Гнітецький Андрій Віталійович 24
Голосун Віталій Юрійович 26
Гончаренко Дмитро Валерійович 28
Гулько Ярослав В'ячеславович 30
Довгань Ігор Олександрович 32
Довгопол Сергій Юрійович 34
Жарук Дмитро Павлович 36
Жоров Вадим Олександрович 38
Ільченко Олександр Миколайович 40
Клименко Дмитро Сергійович 42
Ключка Олександр Олександрович 44
Кожем'яка Роман Володимирович 46
Колісник Віталій Валентинович 48
Колєсніков Анатолій Дмитрович 50
Корзун Роман Анатолійович 52

Королько Микола Петрович 54
Корольов Дмитро Олександрович 56
Котляр Ігор Олегович 58
Крилас Олег Сергійович 60
Кузьменко Ярослав Володимирович 62
Лисаківський Володимир Юрійович 64
Максимов Дмитро В'ячеславович 66
Маламуж Олександр В'ячеславович 68
Малєєв Олександр Миколайович 70
Малюк Павло Максимович 72
Малюк Сергій Павлович 74
Марків Олександр Сергійович 76
Мацелик Михайло Михайлович 78
Мілевський Георгій Анатолійович 80
Миколаєць Олександр Олександрович 82
Мостіпан Олександр Вікторович 84
Мукан Володимир Сергійович 86
Набок Ігор Юрійович 88
Новачук Артем Юрійович 90
Новіков Олег Вікторович 92
Павлюк Валерій Валерійович 94
Падусенко Олексій Сергійович 96
Пархоменко Данило Олександрович 98
Перегуда Олег Степанович 100
Пихнівський Руслан Станіславович 102
Пономарьов Вячеслав Анатолійович 104

Попович Віталій Володимирович.....106
Поповичук Олег Миколайович.....108
Пороховник Олександр Олександрович.....110
Псяровський Олександр Леонідович.....112
Радченко Олексій Олександрович.....114
Ревенко Микола Юрійович.....116
Рідзевський Андрій Сергійович.....118
Росоха Василь Юрійович.....120
Савка Іван Іванович.....122
Савчук Павло Іванович.....124
Саєнко Олександр Віталійович.....126
Свиріпа Юрій Степанович.....128
Сергієвський Володимир Павлович.....130
Скринник Руслан Валерійович.....132
Слободян Костянтин Іванович.....134
Смірнов Сергій Олексійович.....136
Сніжко Вікторія Дмитрівна.....138
Супрун Олександр Іванович.....140
Сухих Ігор Володимирович.....142
Сятковський Юрій Всеволодович.....144
Тимків Василь Романович.....146
Цимбал Сергій Володимирович.....148
Чумак Максим Вікторович.....150
Юрчик Сергій Вікторович.....152

Перед вами книга ЧЕСТІ, книга ВІДВАГИ, книга ПАМ'ЯТІ…

Книга, яку ніхто й ніколи не хотів би писати… Книга, яку неможливо читати без болю… І водночас світ зобов'язаний її побачити, бо ця Книга – це про Гідність, Відвагу, Любов, Жертву, Свободу й Майбутнє.

Створення цієї книги є для нашої університетської команди й для мене особисто одним із найвідповідальніших і водночас найскладніших завдань. На цих сторінках не лише спогади про студентів і викладачів, які творили життя нашої університетської спільноти, мріяли, навчалися, жартували, кохали, будували власні проєкти й плани. Тут – їхні долі, обірвані жорстокою та несправедливою війною, але незломлені. Кожен із них залишив у стінах Університету світло свого таланту й характеру, і саме тому ми маємо обов'язок зберегти ці історії, щоб вони жили в серцях наступних поколінь.

Ця книга створена не для того, щоб описати щасливе й трагічне минуле, а щоб не дозволити нам не цінувати майбутнє, заради якого Герої віддали найцінніше – свої життя. Ці Герої були студентами, курсантами, викладачами, працівниками Університету – звичайними людьми з надзвичайними серцями.

А потім війна постукала в їхні двері. І вони підвелися. Хтось узяв зброю в перший же день Революції Гідності, хтось пішов добровольцем, хтось стояв у строю з 2014 року. Але кожен із них зробив один і той самий вибір – вибір стати щитом для України, вибір, який завжди роблять найсильніші та найчесніші.

Усіх цих Героїв об'єднав Державний податковий університет – університет-фортеця, чия роль у перші дні повномасштабного вторгнення стала прихистком, точкою опори, островом світла серед хаосу для сотень людей у місті-герої Ірпінь і місцем, за яким слідкував в інформаційному просторі увесь світ, оскільки саме тут стикнулися світло й темрява, правда та брехня, минуле й майбутнє. І саме в цьому місці перемогло майбутнє, перемогла правда, перемогло світло.

Ми ніколи не зможемо виміряти масштаб цієї втрати. У кожної родини своя історія болю. У кожного побратима своя тиша, що не зникає. Війна торкнулася кожного з нас невидимою раною – надто особистою, надто глибокою, щоб легко покласти її в слова. Але саме в цій книзі ми намагалися закарбувати щось особливе, таємне, щось таке, яке вирізняє кожного Героя з-поміж інших мільйонів українців.

Ми складаємо найщирішу та найглибшу вдячність дідусям, бабусям, батькам, матерям, братам і сестрам, родинам тих хлопців і дівчат, чиї життя стали частиною нашої спільної боротьби за вільну Україну. Ви виховали мужніх, гідних і відповідальних людей – тих, хто без вагань став на захист нашої держави та віддав за неї те, що не відмірюється жодними благами. Увесь колектив Державного податкового університету, як і вся країна, низько схиляє голови перед вашим подвигом і вашим болем. Дякуємо вам за силу, за виховання, за любов, яку ви вклали в своїх дітей; саме завдяки цьому вони стали Героями, а ми – маємо шанс на незалежне, вільне та світле майбутнє.

Для нашої молоді ця книга повинна стати не лише сторінкою історії, а дороговказом на все своє життя й життя наступних поколінь. Пам'ятайте: свобода, у якій ви навчаєтесь, мрієте, кохаєте та будуєте своє майбутнє, була виборена дорогою ціною – мужністю й жертовністю тих, чиї імена тут закарбовані. Нехай їхні історії стануть для вас прикладом сили духу, любові до нашої країни та відповідальності за її долю. Несіть цю пам'ять крізь роки, передавайте її далі, щоб кожне покоління українців знало, якою ціною тримається наша незалежність, і берегло її з такою самою відвагою, з якою вони її захищали.

Вічна слава всім Героям, які стали на захист своєї країни.
Вічна пам'ять…
Вічна вдячність…
Вічна присутність в житті Університету й наших серцях.

Дмитро СЕРЕБРЯНСЬКИЙ
в. о. ректора
Державного податкового університету

БАРНИЧ ІВАН ІВАНОВИЧ

26.06.1989 – 16.07.2023

Позивний «Барні»

З 2006 по 2011 роки навчався на юридичному факультеті Національного університету державної податкової служби України.

Іван Барнич

Народився 26 червня 1989 року в с. Кропивник Калуського району Івано-Франківської області. Навчався в гімназії ім. Бахматюка в м. Калуш.

З дитинства вирізнявся самостійністю й допитливістю, захоплювався енциклопедіями та історією. Він любив гори й море – місця, де відчував свободу та спокій. Був добрим, світлим і завжди приходив на допомогу тим, хто потребував.

З 2006 по 2011 роки навчався на юридичному факультеті Національного університету державної податкової служби України. Одногрупникам та викладачам запам'ятався своєю відповідальністю, бездоганним вихованням і глибоким, чесним відчуттям справедливості, яке керувало його вчинками.

Після здобуття вищої освіти працював провідним спеціалістом у Державній реєстраційній службі, згодом помічником нотаріуса в Калуші. Планував відкрити нотаріальну контору.

З перших днів повномасштабного вторгнення, а саме 2 березня 2022 року став на захист нашої держави, попри те, що в дитинстві перехворів важкою формою менінгіту та мав 3 групу інвалідності. Служив командиром взводу радіовзводу роти зв'язку батальйону зв'язку та радіотехнічного забезпечення військової частини А1349.

Самовідданість і честь спонукала Івана влітку 2023 року доєднатись до 35 окремої бригади морської піхоти, де разом з побратимами доклав непосильних зусиль для

звільнення с. Старомайорське. Під час виконання бойового завдання 16 липня зв'язок зі старшим лейтенантом Барничем був втрачений.

Кілька місяців він вважався зниклим безвісти. Тіло героя ідентифіковано лише в жовтні того самого року.

Побратими відгукуються про Івана з великою повагою та теплотою: «з 24 лютого він чотири рази приходив у центри комплектування, щоб стати на захист держави», «Барні – це офіцер нового зразка, що жив і був з солдатами в строю».

Він залишив частинку свого серця тим, хто був йому найдорожчим, тим, для кого він був усім світом: люблячій дружині, теплим і мудрим батькам, маленькому синочку Матвійчику та донечці Марічці, які зростатимуть, знаючи, що їхній тато – справжній Герой України. Побратими втратили вірного друга, справедливого командира та відважного воїна, який ніколи не залишав їх у біді.

«Позитивний та смішний, завжди усміхнений – і дуже впертий, постійно стояв на своєму, ми за то його дуже любили. Його побратим на похоронах казав, що він був дуже войовничим, простим та щирим, який наперекір всім думкам щиро вірив у нашу перемогу. Івасю, ми молимося за тебе, ти назавжди у наших серцях», – із спогадів двоюрідної сестри загиблого Наталії Ласій.

Місце вічного спочинку Іван Барнич знайшов 22 жовтня 2023 року в рідному селі Кропивник на Івано-Франківщині. Його могила – поруч із могилою загиблого Героя Романа Мельника. Вони товаришували. Вони воювали. І, на жаль, повернулися додому на щитах…

Посмертно старший лейтенант Іван Барнич нагороджений орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня, а також відзначений званням «Почесний громадянин Калуської територіальної громади».

БЕЗПАЛИЙ МИКОЛА ІВАНОВИЧ

31.10.1986 – 11.05.2024

Позивний «Корсар»

З 2004 по 2008 роки навчався в Національному університеті державної податкової служби України за спеціальністю «Фінанси».

Микола Безпалий

Народився 31 жовтня 1986 року в затишному селі Дрімайлівка Куликівської громади на Чернігівщині. У дитячі роки мріяв стати, як дідусь, офіцером. Після відмінного закінчення Дрімайлівської школи вступив до Чернігівського ліцею з поглибленою військовою та фізичною підготовкою. Микола був творчою особистістю: танцював, займався спортом, вирізнявся серед однолітків у школі та в ліцеї. Усі відзначали його вихованість і культуру.

У 2004–2008 рр. навчався в Національному університеті державної податкової служби України. Закінчивши військову кафедру, отримав звання молодшого лейтенанта запасу. 2019 року став магістром з фінансів.

Микола Іванович працював на посаді державного інспектора митного поста «Чернігів» Чернігівської області.

У перший день повномасштабного вторгнення росії в Україну приймає рішення добровільно вступити до лав ЗСУ. Під час боїв за оборону м. Чернігів при мінометному обстрілі отримав контузію, але коли дізнався про смерть друга Сергія Яцуха, негайно повернувся до свого підрозділу й став на оборону українсько-білоруського кордону.

Брав участь у найзапекліших боях на Авдіївському напрямку. Під час ротації передавав новобранцям набутий бойовий досвід і знову повертався в зону активних бойових дій на Донеччині.

За віддане виконання військового обов'язку отримав звання старшого лейтенанта механізованого батальйону. За словами побратимів, офіцер мав великий авторитет і завжди перебував на складних та небезпечних позиціях разом зі своїми підлеглими. Він досяг неабиякої майстерності у використанні легкого переносного ракетного комплексу «Корсар». Влучними та обдуманими діями під час бойових виходів неодноразово знищував ворожу бронетехніку й захищав своїх товаришів, за що й отримав позивний «Корсар».

11 травня 2024 року офіцер пішов на своє останнє бойове завдання. Він виконав наказ: доправити боєприпаси солдатам на складні позиції. На зворотному шляху потрапив у ворожу засідку поблизу села Старомайорське в Донецькій області й загинув від мінометного обстрілу. Поховали Героя 22 травня 2024 року в м. Чернігів.

Коротке життя тривалістю в 37 років Безпалого Миколи Івановича, старшого лейтенанта, командира взводу ПТКР 1-ї окремої танкової Сіверської бригади, в/ч А1815, є яскравим прикладом самовідданого служіння народу, прикладом патріотизму й незламності.

У липні 2024 року колектив Чернігівської митниці звернувся до Президента України з проханням про присвоєння звання Героя України (посмертно) старшому лейтенанту ЗСУ Безпалому Миколі Івановичу. Петиція набрала 25 291 голос.

Герой житиме в пам'яті та світлих спогадах тих, хто його знав.

Любов Іванівна, мати Героя, говорить, що син для неї – завжди живий, а вона – наче його тінь, що продовжує робити на землі його добрі та світлі справи.

Нагороджений почесним нагрудним знаком «За сумлінну службу» від оперативного командування «Північ» Сухопутних військ ЗСУ, нагрудним знаком «Знак пошани», Подякою від митної служби України за особистий внесок у розвиток і становлення незалежної України та особисту мужність і самовідданість, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України.

БЕРНАДА АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ
06.03.1990 – 01.09.2022

З 2007 по 2012 роки навчався на факультеті фінансів та банківської справи Національного університету державної податкової служби України.

Андрій Бернада

Народився в с. Соколівка на Хмельниччині. Мама Андрія працювала вчителькою. Тато часто їздив на заробітки. У сім'ї панувала атмосфера турботи й взаємної підтримки: мама була поруч щодня, тато мав беззаперечний авторитет. Саме з родини Андрій виніс чесність і щирість. Хлопчик змалечку ріс розумним, допитливим, кмітливим та жвавим.

З ранніх літ у ньому дивувала якась доросла серйозність. Андрій умів мислити так, ніби за плечима мав уже життєвий досвід. Він дбав про близьких, любив готувати. Друзі пам'ятають його душею компанії: веселим, відданим, готовим у будь-яку хвилину прийти на допомогу.

У Соколівській школі він був гарним учнем, активним, відповідальним, але ніколи не прагнув до найвищих оцінок. Найбільше любив футбол – був капітаном усіх, мабуть, футбольних команд у селі. Це захоплення збереглося на все життя. Перегляд футбольних матчів удома був особливим ритуалом.

Спершу хлопець хотів стати пілотом. Це бажання жило з ним аж до старших класів, але за станом здоров'я він не зміг його здійснити.

На вибір професії вплинула розмова з тіткою Раєю, дружиною маминого брата, яка працювала ревізором-інспектором КРУ в Хмельницькому. Вона відкрила для нього світ фінансів.

Андрій вступив до Податкового університету в Ірпені на фінансово-економічний факультет, який закінчив 2012 року. Тут пройшов навчання на кафедрі військової підготовки й отримав первинне офіцерське звання «молодший лейтенант запасу».

Працював податковим інспектором у Києві, згодом став заступником директора з охорони в приватній фірмі, виконував обов'язки фінансового директора.

У грудні 2013-го Андрій зустрів Наталю. Знайомство швидко переросло в щирі почуття. Уже навесні 2014 року вони почали жити разом, а в листопаді 2019-го побралися. Через рік народився син Володимир, довгоочікуваний первісток. Андрій називав його «спадкоємцем» і сенсом свого життя, мріяв бачити в майбутньому футболістом. Уявляв, як колись з гордістю стоятиме на трибуні під час матчу за участю Володимира й кричатиме: «Це мій син!».

24 лютого 2022 року життя родини змінилося назавжди… Андрій відвіз свою сім'ю та сестру на Хмельниччину до батька. Сподівалися на швидке повернення.

Із часів ліцею в Андрія було життєве правило «Хто, як не я». Спочатку він разом із батьком приєднався до місцевої тероборони. Наприкінці травня Андрій отримав повістку й мобілізувався. Після нетривалої підготовки в тилу був направлений виконувати бойові завдання на південному напрямку – Миколаївщині, Херсонщині. Був командиром взводу. Андрій добре знав математику, тож його взяли в артилерію. Там треба робити точні розрахунки.

Андрій був справедливим і турботливим командиром: побратими згадують, що рівнялися на нього.

1 вересня 2022 року Андрій загинув від мінометного обстрілу. Він ще був живий, коли товариші несли його до швидкої, але поранення виявилися не сумісними із життям.

Андрій пішов із життя в 32, а його синові був рік і один місяць… Похований на батьківщині, у селі Соколівка.

Відвагу, стійкість і патріотизм полеглого воїна відзначило вище військове керівництво держави. На церемонії прощання зачитали пам'ятну грамоту за підписом Головнокомандувача Збройних сил України з подякою лейтенантові Андрію Бернаді.

Пам'ять про Андрія Бернаду житиме в серцях тих, хто його любив, і в світлих очах маленького Вови, який щодня нагадує, що добро, відвага й любов – безсмертні.

БОЖКО АНДРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ

01.10.1996 – 03.09.2022

Позивний «Джонні»

2017 року здобув вищу освіту за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» на факультеті податкової міліції Університету державної фіскальної служби України.

Андрій Божко

Андрій Божко народився 1 жовтня 1996 року в с. Софіївська Борщагівка, що в Бучанському районі на Київщині.

Закінчив СЗОШ № 281. Твердий «хорошист», серед шкільних предметів фізкультуру любив чи не найбільше. Важливою частиною його шкільного життя був спорт – він брав участь у всіх змаганнях з настільного тенісу й волейболу.

Андрій був завжди в русі, захоплювався історією. Хотів побачити й увібрати в себе все.

2017 року закінчив факультет податкової міліції Університету державної фіскальної служби України.

Працював у податковій міліції, потім помічником адвоката, останнє місце роботи – юридичний відділ фінансової компанії. 2019 року перебував як старший уповноважений з ОВС управління оперативного забезпечення на окремих територіях зон АТО.

У Андрія було багато друзів, він умів дружити навіть тоді, коли розводила доля – після закінчення школи, університету. Він умів об'єднувати людей, щиро радіти досягненням друзів, наче своїм власним, надав цінності дружбі. Завдяки Андрію друзі зрозуміли, наскільки важливо приділяти час близьким, батькам.

Але, мабуть, найбільше він любив свою родину. Для Андрія вона була святинею, тим місцем, де можна було відчути тепло, де кожен його крок мав значення. «Він серед

нас, дорослих, найменший за віком, а якось так у житті виходило, що він у нас – наче командир, усе вирішував. Без емоцій, логічно і зважено», – промовила мати Андрія, Ірина Володимирівна.

Від нього ніколи не очікували підлості, він був чесним і відкритим.

24 лютого 2022 року із самого ранку він пішов у військкомат. Його відправили додому, сказавши, що зателефонують. Наступного дня увечері він попросив батька його знову туди відвезти, маючи намір там залишитися. Ту ніч він уже провів у казармі… Як і хотів…

Він був дієвою людиною. Рвався постійно в епіцентр подій. Декілька місяців був у Києві в теробороні, потім на бойовому злагодженні в Житомирській області.

Був стрільцем-санітаром стрілецького відділення стрілецького батальйону в/ч А0409. Про війну розповідав мало, особливо батькам. Приїздив, коли випадала можливість, сюрпризом, без попередження.

Загинув під Харковом 3 вересня 2022 року під час артилерійського обстрілу та штурму бойових позицій.

Ніхто із друзів не повірив у повідомлення про загибель Андрія у їхньому чаті. «Бо є такі люди, у яких так багато життя, що, здається, ніби вони є, були й будуть завжди, – так про Андрія говорив друг Олександр. – Коли він загинув, ми з друзями зрозуміли, що немає більше такої людини, як він, у нашому оточенні».

Рідні відчувають присутність Андрія навіть після того, як він пішов. Кімната Андрія в батьківському будинку затишна, але по-чоловічому стримана, зберігає все, як було за життя, усе, як він любив. І на всю стіну – синьо-жовтий прапор із підписами й побажаннями побратимів із АТО: «Андрієві, з позивним «Джонні».

Андрій Божко був людиною, яку не забувають, тому що він не просто існував – він горів, світив і залишив слід у серцях тих, кого любив. Нагороджений медаллю «Честь. Слава. Держава», відзнакою «За заслуги» та подяками.

БУРЕНКО ІГОР СТАНІСЛАВОВИЧ

24.05.1990 – 30.06.2024

Позивний «Бурий»

З 2007 по 2012 роки навчався на факультеті фінансів та банківської справи Національного університету державної податкової служби України.

Ігор Буренко

Ігор Буренко народився 24 травня 1990 року в селі Рожнівка Прилуцького району Чернігівської області, зростав у люблячій родині. З 1996 по 2006 рр. навчався в середній школі. З дитинства відзначався спокійним характером, добротою та рішучістю. Він хотів стати гідною людиною, на яку можна покластися. Змалку любив футбол – це була його справжня пристрасть, неодноразово ставав чемпіоном Ічнянщини.

Після закінчення 10 класу вступив до Броварського училища фізичної культури.

У 2007–2012 роках навчався на факультеті фінансів та банківської справи Національного університету державної податкової служби України, де здобув повну вищу освіту за спеціальністю «Фінанси і кредит». До навчання ставився відповідально – завжди прагнув знань, бо розумів, що лише наполегливістю можна досягти успіху. Кумирів не мав, він сам був прикладом. Особливо цінував у людях чесність і вірність.

Найбільшою гордістю й натхненням Ігоря була родина: дружина Олена, синочок Станіслав, донечка Любава, люблячі батьки, сестра Олена та племінники. Кожен із них був частиною його великого серця. Він завжди знаходив час для кожного, вмів вислухати, заспокоїти, обійняти й просто бути поруч.

Строкову службу проходив у військовій частині А1479 на посаді пожежного, а потім опанував спеціальність військового пожежника.

Життєвий принцип Ігоря Буренка – «Живи гідно, допомагай іншим і ніколи не здавайся». Коли розпочалася війна, Ігор без вагань прийняв рішення піти служити. Це був поклик серця. Він говорив, що не може стояти осторонь, коли хтось інший боронить його дітей і його дім.

З 15 травня 2024 року служив у 82-й окремій десантно-штурмовій бригаді як стрілець-помічник гранатометника автомобільного відділення аеромобільного взводу 1-ї автомобільної роти аеромобільного батальйону в/ч А2582.

Про військові будні він розповідав небагато. Більше говорив про побратимів, яких називав братами, і про те, як усі вони тримаються разом. Казав, що там, на передовій, найбільше цінуєш життя, людей і прості речі: світанок, дитячий сміх у телефоні, листи з дому.

Загинув старший солдат Ігор Буренко 30 червня 2024 року в бою біля населеного пункту Вовчанськ Чугуївського району Харківської області, отримавши поранення, несумісне із життям. Поховали воїна 12 липня в селі Рожнівка Ічнянської громади.

Але для родини й друзів Герой – завжди живий:

«Ти був і є гордістю нашої родини, нашим світлом і нашою силою. Ми безмежно вдячні тобі за любов, за турботу, за кожен день, який ти подарував нам. Ми живемо далі з твоєю вірою, з твоїм теплом і з думкою, що ти поруч – у наших серцях, у наших дітях, у кожному подиху вітру», – слова дружини Олени.

Ігор Буренко нагороджений орденом «За мужність» ІІІ ступеня (17 вересня 2024, посмертно) – за особисту мужність, виявлену в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов’язку; орденом «За відвагу при пожежі» (15 листопада 2018) – за виявлені відвагу, мужність та героїзм, самовідданість і зразкове виконання службових обов’язків під час пожежі, що сталася 9 жовтня 2018 р. на шостому арсеналі в/ч А1479, за проявлення чіткої, непохитної громадянської позиції – «Захист життя громадян – насамперед».

ВОЛОЧАЄВ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ

23.12.1981 – 01.12.2019

Позивний «Бахус»

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

2003 року здобув вищу освіту за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» на факультеті податкової міліції Академії державної податкової служби України.

Денис Волочаєв

Денис Волочаєв народився 23 грудня 1981 року в Луганську. Ще в школі вирішив, що стане військовим. Камуфляж, фізичні випробування, чітка дисципліна – все це було його стихією. Він не просто захоплювався армійською естетикою, він жив нею.

Після 11 класу вступив до Академії державної податкової служби України, обравши факультет податкової міліції. Денис не був відмінником, але мав стабільні успіхи в навчанні й легко «дружив з усіма предметами». Його вирізняло інше – наполегливість і витривалість. Він ніколи не здавався й завжди шукав виклики.

Під час одного з навчань, коли весь взвод чекав черги на стрільбищі, Денис раптом зник. Виявилося, що він навісив на себе повну бойову амуніцію та пробіг 5 кілометрів, перш ніж стати на вогневий рубіж. Так він гартував себе. Не заради показовості – заради сили духу.

Під час Революції Гідності Денис служив у Службі безпеки Президента. Він був у самому центрі подій, бачив усе зсередини, розумів ціну кожного рішення. Але коли країна опинилася на роздоріжжі – зрадити чи боротися, Денис не вагався.

Правоохоронній діяльності та військовій службі Денис присвятив 16 років свого життя. З 2003 по 2004 роки працював у податковій міліції, з 2004 по 2019 – в Управлінні державної охорони України та Службі безпеки України.

З початку АТО в Донецькій і Луганській областях брав активну участь в операціях із захоплення злочинців і протидії розвідувально-диверсійним групам бойовиків, які намагалися проникнути через лінію зіткнення в тил українських бійців та в мирні регіони для здійснення терактів.

Денис був людиною честі – тим, хто не відступає і не зраджує. Він жив для інших і залишається живим у пам'яті – у серцях, словах і спогадах тих, хто його знав. А головне – у вчинках і справах.

Його життя – це історія воїна, який свідомо обрав шлях боротьби; чоловіка, який був надійною опорою для своєї дружини; батька, що став прикладом для своїх синів; друга, якого згадують із теплом, вдячністю та повагою.

Денис Волочаєв загинув 1 грудня 2019 року під час виконання контрдиверсійного бойового завдання внаслідок вибуху міни на лінії зіткнення на сході України.

За проявлену мужність і вірність присязі був удостоєний державних нагород: відзнаки Президента України «За участь в Антитерористичній операції», орденів Богдана Хмельницького III ступеня, «За мужність» III та II ступенів.

Указом Президента України від 3 грудня 2019 року № 877/2019 Денису Волочаєву посмертно присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка».

У червні 2020 на фасаді будівлі головного корпусу Університету, де він навчався, встановлено меморіальну дошку.

Пам'ять про Героя житиме в університетських стінах, де він ходив коридорами, житиме в аудиторіях, де мріяв, у фотографіях, де світяться його очі, в історіях, які про нього розповідатимуть іншим.

ГАЛАКА АРТЕМ ВІТАЛІЙОВИЧ

07.06.2002 – 25.11.2023

Позивний «Плємяш»

З 2019 по 2023 роки здобував вищу освіту в Навчально-науковому інституті права Державного податкового університету.

Артем Галака

Артем Галака народився 7 червня 2002 року в селищі Бабинці на Київщині, де пройшли його дитинство та юність.

Для рідних і близьких він назавжди залишився люблячим сином, вірним товаришем і людиною, сповненою мрій, які він носив у серці з великою надією. Він був добрим, чуйним, щирим, надзвичайно відданим своїй справі – настільки відданим, що її вогонь сяяв у кожному його кроці, слові й намірі.

З раннього дитинства Артем жив футболом. Грав на позиціях захисника та півзахисника в команді «Катан» рідного селища Бабинці. Разом із командою брав участь у чемпіонатах Бородянського району та Бучанської громади. Футбол виховав у ньому витривалість, чесну боротьбу, відповідальність за команду – риси, які згодом проявилися і в дорослому житті, і під час служби Батьківщині.

«Від самого початку вторгнення Артем був серед тих, хто власними руками укріплював оборону: возив пісок, зводив блокпости, – розповідає Андрій Купраш. – Разом із братом він шукав ворожі позиції, щоб передати кожну деталь нашим захисникам і допомогти рідній землі вистояти».

Коли регіон був звільнений від окупантів, він одним із перших вступив до Бучанського добровільного формування тероборони. Стояв на блокпостах, патрулював

вулиці, оберігав громадський порядок – робив усе, аби люди навколо знову відчули безпеку та впевненість у завтрашньому дні.

Риси його характеру – шляхетність, відповідальність і справедливість – ще раз підтверджують правильність вибору професії. Навесні 2023 року він здобув освітній ступінь бакалавра права в Навчально-науковому інституті права Державного податкового університету.

У березні 2023 року Артем зробив свій вибір – добровільно став до лав захисників України. Служив навідником у 46-й бригаді ІІІ аеромобільного батальйону, з честю виконуючи кожне бойове завдання.

У серпні отримав поранення, але його дух виявився сильнішим за біль: після лікування він повернувся на фронт, туди, де вирішувалася доля країни.

25 листопада 2023 року, виконуючи бойове завдання поблизу Вербового Запорізької області, Артем Галака віддав своє життя за Україну. Ворожий дрон забрав його в 21 рік – у вік, коли мрії лише починають формуватися в майбутнє.

Похований у Бабинцях, де він жив разом зі своєю сім'єю та де назавжди залишилася частинка його дитинства. У Героя залишилися батько Віталій, мама Оксана та брат Євген, які бережуть його пам'ять і світло його серця.

У травні 2025 року його рідні Бабинці увічнили пам'ять про свого земляка: одну з вулиць назвали на честь Артема – щоб його ім'я щодня нагадувало людям про подвиг молодого Героя.

9 червня 2025 року відбувся благодійний турнір з боксу, присвячений пам'яті Артема та всіх загиблих захисників. Захід зібрав спортсменів з різних громад, рідних, друзів і земляків, які прийшли вшанувати його пам'ять та підтримати благодійний збір для родин військових. Турнір став символом вдячності, єдності й незламності.

За бойові заслуги, мужність і самопожертву Артем Галака був удостоєний ордена «За мужність» ІІІ ступеня (посмертно).

ГЛУЩЕНКО БОГДАН МИКОЛАЙОВИЧ

15.06.1985 – 21.05.2024

Позивні «Гаспачо», «Байкер»

З 2002 по 2006 роки здобував вищу освіту за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» у Національній академії державної податкової служби України.

Богдан Глущенко

Богдан Глущенко народився 15 червня 1985 року в Срібному на Чернігівщині, провів свої дитячі роки в родинному теплі та спокої невеликого містечка.

1995 року його родина переїхала до Борщева Баришівського району – місця, яке стало для нього домом і точкою зростання.

Після закінчення Волошинівської загальноосвітньої школи Богдан обрав шлях служіння закону та правопорядку, вступивши до Національної академії державної податкової служби України, де здобув вищу освіту за спеціальністю «Правоохоронна діяльність».

Тривалий час працював у Державній податковій службі України, де сумлінно виконував обов'язки оперуповноваженого, борючись із контрабандою, незаконним обігом акцизу та підпільним виробництвом. Мав звання лейтенанта податкової поліції – звання, яке підтверджувало його відповідальність і дисциплінованість.

Згодом розпочав власну справу у сфері нерухомості – керував об'єктами та займався суборендою приміщень.

Богдан Глущенко був добре відомий і в громадському житті – кілька скликань поспіль його обирали депутатом Волошинівської сільської ради, що свідчить про довіру людей та його активну життєву позицію.

На початку повномасштабного вторгнення він без вагань вирушив до військкомату в Борисполі, бо знав, що в такі дні країна потребує кожного, хто здатен тримати зброю. Добровільно став до лав Збройних сил України.

Служив старшим водієм стрілецького відділення у військовій частині А4809, сумлінно виконуючи кожне завдання та підтримуючи побратимів.

Його цінували за відвагу, відповідальність і людяність. Він стояв поруч із побратимами на найгарячіших ділянках фронту, борючись за свободу України до останнього подиху.

За особисту мужність і відвагу Богдан був удостоєний високих військових відзнак: почесного нагрудного знака «Сталевий хрест» (жовтень 2022 року) та нагрудного знака «За взірцевість у військовій службі» III ступеня (липень 2022 року). Обидві нагороди йому особисто вручив Головнокомандувач Збройних сил України генерал Валерій Залужний – знак особливої поваги та визнання його служби.

21 травня 2024 року під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Стариця на Харківщині життя Богдана Глущенка трагічно обірвалося. Смертельний обстріл зі стрілецької зброї забрав його серед бою – там, де він стояв за Україну до останнього подиху.

«Богдан – мій побратим. Разом із ним ми зробили свій вибір у перші дні великої війни – вибір стати на захист України. Він був справжнім патріотом, доброю, чесною, сильною людиною й люблячим батьком. Я не зможу бути на його похованні… Тому прошу земляків Богдана: проведіть його так, як проводжають справжніх Героїв. Вічна слава Богдану», – спогад побратима Андрія Карпенка.

Вічний спочинок Богдан Глущенко знайшов у селі Кучаків Бориспільської громади на Київщині – серед рідної землі та людей, заради майбутнього яких він віддав своє життя.

ГНІТЕЦЬКИЙ АНДРІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ
03.06.1979 – 09.01.2023

Випускник факультету фінансів та банківської справи Академії державної податкової служби України.

Андрій Гнітецький

Андрій Гнітецький народився 13 червня 1979 р. у селищі Гостомель на Київщині.

Змалку вирізнявся творчістю й наполегливістю, навчався в місцевій школі.

Після другого класу приєднався до місцевого духовного оркестру під керівництвом Леоніда Мальчевського – педагога, який у складні дев'яності зумів не просто навчати музиці, а згуртувати довкола неї підлітків. Андрій грав на альті. Оркестр звучав на кожному сільському святі, а згодом вирушав на гастролі українськими містами, даруючи молодим музикантам відчуття великої сцени й справжньої творчої свободи.

Студентські роки Андрія, проведені в Ірпінському індустріальному коледжі та Українському фінансово-економічному інституті, стали для нього часом не лише навчання, а й внутрішнього зростання. Він розвивався у всьому, що любив: у знаннях, у творчості, у спілкуванні. Окремою яскравою сторінкою життя була участь у складі Культурно-мистецького центру «Сузір'я», де він грав у народному оркестрі духових інструментів. З цим колективом він виступав у багатьох містах України, двічі на сцені «Палацу «Україна».

Він мав неабиякий хист – і до мистецтва, і до точних та гуманітарних наук, впевнено здобував кожен щабель освіти, послідовно проходячи всі рівні вищої підготовки. Паралельно опановував і військову справу, успішно завершивши навчання на кафедрі військової підготовки.

2005 року Андрій одружився, згодом став батьком Дмитрика та Вероніки. Його життя було наповнене турботою про сім'ю, любов'ю до музики, подорожей і професії. Упродовж двадцяти років він працював бухгалтером-аудитором в аудиторській фірмі «Оригінал», здобувши беззаперечну довіру й повагу колег. Він завжди допомагав іншим, безвідмовно консультував, підтримував, був чесним, справедливим і надзвичайно людяним.

«Відкритий, привітний і завжди усміхнений – це все про Андрія! Вмів радіти життю. У колі рідних і друзів усі проблеми та незгоди відходили на другий план. Любив подорожі, – згадує пані Марія, мати Героя. – Був надійною опорою для рідних, уважним і турботливим сином, для якого родина – основне в житті».

Андрій ніколи не боявся відповідальності. Люблячий батько й чоловік, а в душі безстрашний і безкомпромісний воїн, справжній патріот, ще з початком російського вторгнення приймає рішення йти служити в АТО.

Коли розпочалася російсько-українська війна, Андрій, не вагаючись, став на захист держави. Старший лейтенант десантно-штурмових військ, командир взводу 46-ї окремої аеромобільної бригади – він пройшов найважчі ділянки фронту: звільнення Херсона, бої за Бахмут, а згодом – за Соледар. Завжди був поруч із побратимами, ніс відповідальність за них, підтримував і вів за собою.

Його жертовність, проявлена в боях, стала символом вічної відданості своїй Батьківщині. В одній із розмов з рідними підтримав твердження, що війна – справа молодих. Адже фізично вже було важко, а ще важче психологічно, коли доводилося вести за собою юних хлопців – майже своїх дітей.

Старший лейтенант Андрій Гнітецький загинув 9 січня 2023 року в боях за місто Соледар на Донеччині під час виконання бойового завдання, рятуючи життя побратимів.

За мужність і відданість Батьківщині нагороджений орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня (посмертно).

ГОЛОСУН ВІТАЛІЙ ЮРІЙОВИЧ

15.07.1990 – 21.05.2025

З 2007 по 2012 роки навчався в Національному університеті державної податкової служби України за спеціальністю «Фінанси і кредит».

Віталій Голосун

Віталій Голосун народився 15 липня 1990 року в Компаніївці на Кіровоградщині – місці, де сформувалися його перші мрії та світогляд.

Шкільні роки провів у Компаніївській загальноосвітній школі: 2005 року завершив навчання I–II ступенів, а 2007 року – здобув повну середню освіту в школі I–III ступенів.

У 2007–2012 роках Віталій отримував вищу освіту в Національному університеті державної податкової служби України, де обрав спеціальність «Фінанси і кредит».

Після здобуття вищої освіти з грудня 2012 по лютий 2016 працював у Компаніївському відділенні Долинської ОДПІ ГУ ДФС у Кіровоградській області, відповідально виконуючи свої обов'язки.

Активна життєва позиція привела його в місцеве самоврядування: у 2015–2020 роках він був депутатом Компаніївської районної ради сьомого скликання.

Віталій із дитинства любив спорт, а найбільше – футбол. Він грав за команди Компаніївського району в чемпіонатах Кіровоградської області, провів безліч офіційних матчів і забив чимало важливих голів.

Одним із перших став на захист держави – брав участь в Антитерористичній операції на сході України. З лютого 2016 року проходив військову службу за контрактом, працюючи на відповідальних посадах у 4-му відділі Кропивницького районного ТЦК і СП, де його цінували за професійність, дисципліну й людяність.

Свій військовий шлях він завершував на відповідальній посаді – заступника командира 1-го механізованого батальйону з озброєння військової частини, де на нього покладалися складні та важливі завдання.

21 травня 2025 року, виконуючи бойове завдання поблизу Юнаківки на Сумщині, життя Віталія трагічно обірвалося. Він загинув унаслідок потужного ворожого обстрілу, залишаючись на своєму посту до останнього.

Віталія Голосуна згадують як добру, щиру й справедливу людину, яку поважали всі: від одногрупників до викладачів. Він завжди випромінював спокій, доброзичливість і мав особливе почуття гумору, здатне підтримати навіть у непрості моменти. Друзі називали його просто Вєталем – сильним, порядним і надзвичайно добрим, людиною, яка ніколи не відмовляла в допомозі й жила за принципом справедливості. Однокурсники пам’ятають його як веселого, активного, компанійського хлопця, з яким пережили безліч теплих студентських моментів. Уже в дорослому житті він проявив себе як мужній воїн і відповідальний командир, людина високих моральних і сімейних цінностей. У спогадах усіх, хто знав Віталія, він залишився світлою особистістю, вірним другом і справжнім чоловіком, яким щиро пишаються.

Після себе Віталій залишив найцінніше – люблячу дружину та маленьку донечку, які були його натхненням і найбільшою гордістю.

Свій вічний спочинок він знайшов на кладовищі в рідній Компаніївці, серед землі, з якої почався його життєвий шлях.

За проявлену відвагу, стійкість і сумлінне виконання військового обов’язку Віталій Голосун був удостоєний низки почесних нагород: нагрудного знака «За мужність і відвагу», медалей «За оборону Харківщини», «Ветеран війни», «Курська наступальна операція» та відзнаки «Захисник Донбасу».

ГОНЧАРЕНКО ДМИТРО ВАЛЕРІЙОВИЧ
14.10.1986 – 13.07.2014

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Навчався на факультеті податкової міліції
Національного університету державної податкової служби України.

Дмитро Гончаренко

Дмитро Гончаренко народився 14 жовтня 1986 року у Василькові на Київщині в родині військовослужбовця. Перші кроки в освіті зробив у загальноосвітній школі № 3, що нині має назву Васильківський академічний ліцей «Успіх».

Вищу освіту за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» здобув у Національному університеті державної податкової служби України.

Строкову службу Дмитро проходив у підрозділі Міністерства внутрішніх справ України «Барс», де загартувалися його характер, дисципліна та відповідальність. Після демобілізації він успішно реалізував свій потенціал у приватній підприємницькій діяльності.

У роки Революції Гідності (2013–2014) був серед тих, хто стояв на Майдані Незалежності, виборюючи право України на свободу та гідність. Саме тоді став одним із засновників громадської організації «Васильківська самооборона «Відсіч» і одним із ідеологів «Козацької звитяги».

Коли розпочалась антитерористична операція, Дмитро став ініціатором створення «Козацького батальйону» та одним із перших волонтерів Василькова, допомагаючи захисникам на передовій.

10 липня 2014 року, доправляючи гуманітарний вантаж у зону АТО, був захоплений російськими бойовиками в Сєвєродонецьку. У полоні проявив надзвичайну стійкість і мужність: витримав тортури й не зрадив побратимів, що дало змогу їм вибратись з окупованого міста.

Дмитра було розстріляно за кілька днів до звільнення Сєвєродонецька. Обставини його загибелі мають кілька свідчень: за одними даними після страти його тіло кинули у води Сіверського Дінця; за іншими – волонтерка із Сєвєродонецька Галина Вербицька повідомила, що під час втечі бойовик Павло Корчагін використовував полонених, серед яких був і Дмитро, як «живий щит», і саме тоді, поблизу села Павлоград, Дмитра було вбито.

Незалежно від версій відомо одне – він загинув від рук окупантів, проявивши мужність до останнього.

Його тіло зі зв'язаними колючим дротом руками та простреленою головою було кинуто в річку Сіверський Донець. Після визволення міста знайдені останки поховали як невідомого воїна.

Минуло три роки, перш ніж правда повернула Дмитрові його ім'я: у жовтні 2017 року ексгумація та ДНК-експертиза встановили особу загиблого.

20 квітня 2018 року Героя перепоховали в рідному Василькові – він, нарешті, повернувся додому.

Дмитро Валерійович Гончаренко був удостоєний високих державних нагород: ордена «За мужність» III ступеня та відзнаки Президента України «За гуманітарну участь в антитерористичній операції» (посмертно).

Найвищим визнанням його героїчного шляху стало присвоєння звання «Герой України» із врученням ордена «Золота Зірка». Ця нагорода вручається за найбільші прояви громадянської мужності, патріотизму, за героїчне відстоювання демократії, прав і свобод людини, а також суверенітету й територіальної цілісності України – саме такі риси уособлював Дмитро, жертвуючи собою заради Українського народу.

ГУЛЬКО ЯРОСЛАВ В’ЯЧЕСЛАВОВИЧ

18.01.1997 – 17.08.2024

Позивний «Ясік»

З 2017 по 2019 роки здобував вищу освіту в Національному університеті державної податкової служби України за спеціальністю «Фінанси і кредит».

Ярослав Гулько

Ярослав Гулько народився 18 січня 1997 року в Білій Церкві на Київщині. Дитинство та юність пройшли у рідному місті, де й здобув базову середню освіту в загальноосвітній школі № 6.

Перші кроки до спеціальності «Фінанси і кредит» Ярослав зробив у Київському фінансово-економічному коледжі. Продовживши навчання в Ірпені в Національному університеті державної податкової служби України, він здобув фах, про який мріяв.

У роки навчання був учасником народного оркестру духових інструментів університетського Культурно-мистецького центру «Сузір’я», адже в шкільні роки закінчив музичну школу за класом «кларнет». Музика була його тихою гаванню, світом, де він міг знайти себе. Ярослав був душею колективу: організовував заходи, брав участь у студентських ініціативах і знаходив час для своїх музичних захоплень. Він умів поєднувати непоєднуване – цифри й ноти, лекції та тренування, завжди залишаючись сповненим енергії.

Працював і жив у місті Ірпінь. Із початком повномасштабного вторгнення займався волонтерською діяльністю. Був нагороджений грамотою за самовіддану благодійну та волонтерську роботу.

29 травня 2024 року Ярослав став до лав Збройних сил України. Після військової підготовки його направили до 80-ї окремої десантно-штурмової бригади «Галичина»

4-го батальйону 1-ї роти, де він служив стрільцем-помічником гранатометника десантно-штурмового батальйону військової частини А0284.

Спочатку служба пролягла через Покровськ, а далі – через Бахмут, де кожен день ставав новим випробуванням. Перші бойові завдання оголили крихкість життя, але водночас відкрили в ньому ту неймовірну силу духу, що народжується лише на передовій. Постійні обстріли, важкі ночі в окопах і братерство з побратимами навчили його витримці, стійкості та вірі в перемогу.

Після запеклих боїв Ярослав разом із підрозділом вирушив далі – на Курщину до Руського Порічного. Там війна виглядала по-іншому, але вимагала тих самих незламних рис характеру. Він продовжував виконувати бойові завдання, залишаючись відданим своїй країні, стійким і готовим витримати будь-які випробування, які випадали на його долю.

17 серпня 2024 року між позиціями наших захисників і ворога поблизу Руського Порічного на Курщині, обірвалося життя Ярослава Гулька.

Його повернули додому, у рідну Білу Церкву, де з пошаною поховали на Алеї Слави.

Після себе він залишив найсвітлішу частинку – маленьку донечку Аделінку, народжену 2 квітня 2024 року, для якої він назавжди залишиться Героєм.

Держава вшанувала подвиг Ярослава Гулька – йому посмертно присвоєно орден «За мужність» ІІІ ступеня. Ця нагорода стала визнанням його особистої відваги, незламності та самовідданого служіння Україні, заради якої він віддав своє життя.

28 серпня 2024 року рішенням Білоцерківської міської ради № 6048-59-VIII Герою присвоєно звання «Почесний громадянин Білоцерківської міської територіальної громади».

ДОВГАНЬ ІГОР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

17.03.1996 – 21.03.2024

Позивний «Жулік»

З 2013 по 2019 роки здобув вищу освіту в Національному університеті державної податкової служби України за спеціальністю «Облік та оподаткування».

Ігор Довгань

Народився Ігор Довгань у селищі Вороновиця Вінницької області.

Після закінчення 2013 року Вороновицької СЗШ № 2 вступив до Національного університету державної податкової служби України, де в 2017 р. здобув кваліфікацію бакалавра за спеціальністю «Облік і аудит», спеціалізація «Митний контроль і аудит». 2019 року в Університеті державної фіскальної служби України здобув кваліфікацію магістра з «Обліку та оподаткування» за магістерською програмою «Податковий контроль і аудит».

Мама й тато були військовослужбовцями Збройних сил України.

Після одруження Ігор працював на будівництві, пізніше – на бетонному заводі «Автострада» в Херсоні. Часто виїжджав у вахти, але кожну вільну хвилину прагнув провести вдома, поруч із рідними, які були його опорою й сенсом життя – люблячою дружиною та синочком Нікітою.

«Ігор був надзвичайно світлою людиною. Усмішка, відкрите серце, добре слово для кожного – він був наше сонечко. Він умів дивитися в очі так, що в них можна було розчинитися. Саме тому, напевно, я й повірила в його слова, коли він казав: «Моє щастя – в очах коханої». Після весілля він часто повторював: «Тут мій спокій, тут моє серце поруч з тобою», – ділиться спогадами кохана дружина Людмила у власній книзі про свого Героя.

У своїй сутності Ігор був неймовірно людяним: він цінував щирість, людей і родину понад усе. Серцем тягнувся до простих радощів – риболовлі та вірних собак, яких любив по-особливому.

Старший лейтенант Довгань ніс службу в складі 120-ї окремої бригади територіальної оборони, де виконував обов'язки оперативного чергового командного пункту штабу. У березні 2023 року він брав участь у заходах із забезпечення національної безпеки та оборони, відсічі й стримування збройної агресії рф у Донецькій та Луганській областях.

1 березня 2024 року, продемонструвавши високий рівень відповідальності й підготовки, був переведений на бойову посаду командира 3-го стрілецького взводу 1-ї стрілецької роти на Покровський напрямок.

Вважався зниклим безвісти, був у розшуку 140 днів.

Побратими поважали Ігоря за його кмітливість, винахідливість і ту щиру усмішку, якою він надихав усіх навколо навіть у найважчі дні. Він підтримував інших, знаходив правильні слова, навіть коли самому було вкрай важко.

На знак любові та шани Героя його дружина створила у Вінницькій області громадську організацію «Обрані любити». Її місія – продовжувати нести світло, яке Ігор дарував людям: доброту, любов, єдність і віру в те, що справжні почуття сильніші за смерть. Завдяки творчим проєктам, виставкам і добрим справам організація зберігає пам'ять про нього та про всіх, хто, як і він, обрав любити навіть у найтемніші часи.

Іменем Ігоря Довганя названо рідну вулицю, на якій він народився, зростав та жив… Похований Герой на Алеї Слави в рідному селищі Вороновиця на Вінниччині.

Ігорю Довганю назавжди залишилося 28 років…

Він мав мрії, цілі, плани на майбутнє, але обрав шлях служіння Україні.

Нагороджений орденом «За мужність» ІІІ ступеня (посмертно).

ДОВГОПОЛ СЕРГІЙ ЮРІЙОВИЧ

28.08.1987 – 19.11.2024

З 2004 по 2009 роки здобував вищу освіту за спеціальностями «Фінанси і кредит» й «Облік та оподаткування» в Національному університеті державної податкової служби України.

Сергій Довгопол

Сергій Довгопол народився 28 серпня 1987 року в с. Нововасилівка Миколаївської області в сім'ї військовослужбовця. Виріс і навчався у містечку Гончарівське Чернігівської області. Навчався на «відмінно», був призером районних та обласних олімпіад із базових дисциплін.

2008 року закінчив бакалаврат факультету фінансів Національного університету державної податкової служби України за спеціальністю «Фінанси і кредит», 2009 здобув освітній ступінь магістра за спеціальністю «Облік та оподаткування».

Пройшов навчання за програмою підготовки офіцерів запасу на кафедрі військової підготовки й отримав первинне військове звання – «молодший лейтенант запасу».

З червня 2009 до грудня 2021 Сергій працював у Головному управлінні Державної податкової служби Чернігівської області, був удостоєний грамот, подяк і спеціального звання «Інспектор податкової служби III рангу».

Працював податковим консультантом у ТОВ ID Legal Group у Києві.

З травня 2022 року до останнього подиху захищав Україну як доброволець Збройних сил України.

Рішення Сергія стати на захист Батьківщини не було випадковим чи емоційним поривом. Його батько, кадровий військовий, одним із перших пішов обороняти Київ, і для Сергія це стало очевидною відповіддю на запитання «Що робити далі?». Він просто пішов за покликом обов'язку. Його вибір був продовженням шляху батька, єдиним

логічним кроком для людини, вихованої в гарнізоні, де вірність присязі була не абстракцією, а щоденною реальністю.

На початку війни, коли ворог стрімко оточував Чернігів, Сергій вивіз дружину з маленькою донечкою до Львова. Там він одразу спробував мобілізуватися, але не зміг – його особова справа залишилася в ТЦК на вже окупованій Чернігівщині. Ця вимушена пауза лише зміцнила його рішучість.

У травні 2022 року, щойно Чернігівщину було звільнено, він добровільно прийшов до військкомату. Багато хто із його оточення – друзі дитинства, однокласники з Гончарівського – вже були на фронті.

З травня 2022 по липень 2024 років Сергій проходив службу на посаді помічника командира з фінансово-економічної роботи, начальника фінансової служби в/ч АО493 в м. Чернігів.

У квітні 2024 року під час ракетного обстрілу міста отримав мінно-вибухову травму – контузію, що призвела до серйозних проблем зі здоров'ям і тривалого лікування.

З 26 липня 2024 року Сергій був офіцером роти резерву офіцерського складу військової частини А7017.

Під час лікування у військовій лікарні Чернігова (постконтузійний синдром) 19 листопада 2024 року помер у реанімації.

Сергія Довгопола поховали на кладовищі біля річки Стрижень. Це місце було для нього особливим, він свідомо обрав його для життя. Тепер він повернувся сюди назавжди.

Батько Сергія згадує: «Він не шукав героїзму, але його вчинки були по-справжньому героїчними. Він цінував добросовісність, любив знання, мріяв ходити під вітрилами та понад усе хотів допомагати людям. Світло, яке він випромінював, не згасло. Воно живе в спогадах рідних, у вдячності тих, кому він допоміг, і найголовніше – у його маленькій донечці. Вона росте й пам'ятає його як «тато Сергій», і в її майбутньому продовжується його життя».

Донька Стефанія, яка народилась 2021 року, неймовірно схожа на Сергія не лише ззовні – «одне обличчя», а й характером. У її погляді та дитячій безпосередності родина щодня бачить живе нагадування про Сергія. Донечка добре пам'ятає батька, часто переглядає його фото та, знаходячи його зображення, радісно вигукує: «Мій тато!» Коли запитує, де він, мама Анна відповідає, що «тато став найяскравішою зірочкою на небі й тепер завжди оберігає її згори».

ЖАРУК ДМИТРО ПАВЛОВИЧ

11.08.1989 – 02.09.2015

Позивний «Байкер»

З 2005 по 2010 роки навчався на факультеті податкової міліції Національного університету державної податкової служби України.

Дмитро Жарук

Дмитро Жарук народився 11 серпня 1989 року в смт Асканія-Нова Херсонської області.

Вищу освіту за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» здобув 2010 року в Національному університеті державної податкової служби України. Серед викладачів і курсантів факультету залишив по собі теплі спогади завжди усміхненого та цілеспрямованого юнака.

Він – старший лейтенант податкової міліції, старший оперуповноважений ГУ ДФС у Херсонській області, боєць, який ніс службу в складі мобільної групи спецпідрозділу «Фантом». Група боролась із незаконним переміщенням товарів через лінію розмежування в зоні АТО, патрулюючи небезпечну «зеленку». Саме там, у пастці, організованій незаконними збройними формуваннями, потрапили під ворожу засідку. Серед побратимів він був відомий під позивним «Байкер».

Коли було розпочато формування бойового крила «Фантом», що мало протидіяти контрабанді в зоні війни, Дмитро не шукав причин відступити. Попри перспективну роботу, любов родини й маленьку дитину, він вирішив бути там, де потрібні відважні й дієві. Він усвідомлював ризик, але не дозволив страху стати перешкодою – для нього обов'язок завжди переважав особистий спокій.

На світанку 2 вересня 2015 року між Лопаскиним і Лобачевим мобільна група «Фантом» потрапила в ретельно підготовлену засідку. Спершу вибухнула міна під

автомобілем «Mitsubishi L200», за мить у повітрі розірвалися дві гранати, а потім противник відкрив шквальний вогонь. Попри раптовість та інтенсивність обстрілу, бійці утримували позиції до прибуття підкріплення. У цьому бою загинули керівник групи Андрій Галущенко та старший лейтенант податкової міліції Дмитро Жарук.

Батько Павло Григорович згадує, що Дмитро жив швидко й яскраво: прагнув побачити світ згори – з вершини Говерли, з кримських гір, навіть із неба, коли стрибав із парашутом. Любив дорогу, мотоцикл і свободу – тому й позивний мав «Байкер». Батьки кажуть, що найбільша їхня вдячність синові – це онук, який сьогодні зростає в любові. Він знає, що його батько – Герой, який захищав Україну й віддав за неї життя.

Історія Дмитра Жарука – це життєпис людини з міцним характером, відкритим серцем і твердою вірністю своєму покликанню. Його шлях – нагадування про тих, хто, не вагаючись, став між ворогом і своєю країною, оберігаючи наше завтра.

Указом Президента України від 15 вересня 2015 року № 546/2015 держава вшанувала подвиг Дмитра Жарука, посмертно нагородивши його орденом «За мужність» ІІІ ступеня, – за незламність, самовідданість, професіоналізм та вірність військовій присязі в боротьбі за незалежність України.

8 грудня 2015 року в Асканії-Новій, у гімназії, де він навчався, відкрито меморіальну дошку.

Спочиває Дмитро Жарук у смт Асканія-Нова, серед людей і землі, які були йому рідними.

ЖОРОВ ВАДИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

18.04.1994 – 07.04.2023

Позивний «Жора»

З 2010 по 2015 роки навчався на факультеті податкової міліції Національного університету державної податкової служби України.

Вадим Жоров

Вадим Жоров народився 18 квітня 1997 року в смт Хотінь, що на Сумщині. Зростав у любові, затишку, турботі батьків. Був життєрадісним, веселим, допитливим та наполегливим. Початкову школу в своєму рідному селищі закінчив з відмінними оцінками, а в атестаті про середню освіту мав лише дві четвірки.

Вступивши до Національного університету державної податкової служби України, Вадим одразу проявив себе як активний, ініціативний і небайдужий курсант. Він брав участь у роботі студентського самоврядування, долучався до громадських ініціатив факультету податкової міліції та із завзяттям змагався в спортивних турнірах як між взводами, так і на рівні Університету.

Здобувши фах, працював за спеціальністю в Державній податковій службі України та у Головному управлінні Державної фіскальної служби України міста Києва.

«Він і в дитинстві був добрий. На війну пішов добряком – туди просто так не йдуть. Сміливий, добрий, інтелігентний. Людина, яка гуртувала довкола себе. Він був прикладом, як залишатися людиною навіть на війні...», – згадують про нього близькі.

У 2016–2017 рр. брав участь у антитерористичній операції. 2020 року за сумлінне виконання обов'язків отримав звання капітана податкової міліції.

Разом із коханою жили в Ірпені, будували спільні плани, мріяли про весілля й міцну родину.

Та одного дня все змінилось – перші вибухи зруйнували мрії та змусили прокинулися в реальності, де їхній будинок був знищений. Три доби вони змушені були переховуватися в підвалі. Оскільки організованої евакуації тоді ще не було, вони прийняли рішення вирушити пішки до Києва, попри небезпеку та невизначеність. Так почався останній розділ життя Вадима – розділ боротьби, мужності та відданості Батьківщині.

З початком повномасштабного вторгнення Вадим не вагався – його місце було на захисті країни. Молодший сержант із позивним «Жора», командир відділення групи спеціального призначення роти А-4124 пройшов важкі бойові напрямки Харківщини, Донеччини та Луганщини, щоразу доводячи свою відданість побратимам і Україні.

2022 року за мужність і самовідданість був нагороджений почесним нагрудним знаком «Сталевий хрест» – відзнакою Головнокомандувача Збройних сил України Валерія Залужного.

Вадим загинув від вогнепального кульового поранення 7 квітня 2023 року, виконуючи бойове завдання в Луганській області. До свого 29-річчя він не дожив лише кілька тижнів.

Зі слів побратимів, Вадим був не просто воїном – він був справжнім Героєм, людиною, на яку завжди можна було покластися в найважчі моменти. Його називали опорою підрозділу, адже умів не лише впевнено приймати рішення, а й підтримати словом, жартом чи просто поглядом, що додавало сил. Він ніколи не залишав нікого наодинці з труднощами: завжди був поруч, завжди був першим там, де найбільше потрібно було мужності та рішучості. Саме тому пам’ять про нього назавжди буде жити в серцях тих, хто служив поруч, хто ділив із ним окопи, тривоги, надії та віру в перемогу.

А рідні продовжують вчитися жити без нього… Проте разом із болем у їхніх серцях живе й гордість за Вадима: за його мужність, за його вибір, за його незламність.

2023 року Герою присвоєно нагрудний знак «Почесна відзнака 127 окремої бригади територіальної оборони ІІІ ступеня». На жаль, посмертно…

ІЛЬЧЕНКО ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

25.07.1986 – 18.06.2023

Позивний «Дніпро»

2008 року здобув вищу освіту на факультеті економіки та оподаткування Національного університету державної податкової служби України.

Олександр Ільченко

Олександр Ільченко народився в Києві й прожив у рідному місті все своє свідоме життя. З дитинства вирізнявся наполегливістю, відповідальністю та щирою любов'ю до навчання.

Школу закінчив із відмінними оцінками, що стало першим підтвердженням його природної здібності до навчання та високої працездатності.

Прагнучи професійного зростання, Олександр здобув дві вищі освіти. Першу – юридичну в Державному торговельно-економічному університеті, другу – економічну в Національному університеті державної податкової служби України, який закінчив 2008 року. Така комбінація спеціальностей стала для нього фундаментом, що відкривав широкі професійні можливості та відображав його прагнення до всебічного розвитку.

Особливе місце в житті Олександра посідав спорт. Він був інструктором вищої категорії з айкідо та айкі-джитцу Всесвітньої федерації Айкідо, віцепрезидентом і головним інструктором Федерації айкідо і табудо України, а також членом ради Асоціації айкікай України. Він навчав дітей, здобувши безумовну повагу вихованців та їхніх батьків. Мріяв створити в Києві власну спортивну школу й розвивати бойові мистецтва на новому рівні. А ще був палким футбольним вболівальником і з особливою пристрастю вболівав за ФК «Дніпро».

Працював у ПУАТ «Фідобанк». Був розумним, дотепним і цілеспрямованим, завжди відстоював істину та мав чітку громадянську позицію. Його принциповість, відповідальність і внутрішня сила виділяли його серед інших.

Олександр не мав військової освіти, однак із початком антитерористичної операції серйозно зацікавився військовою підготовкою та почав активно здобувати знання в цій сфері. Згодом став інструктором з військового ножового бою.

Був справедливим і чесним, завжди відстоював інтереси суспільства та не боявся говорити правду. Його кредо – «Боротьба за інтереси. Відстоювання своєї думки» – назавжди залишиться символом його твердості, честі та незламності.

З першого дня повномасштабної війни він узяв до рук зброю та в складі ТРО став на захист рідного Києва. Після звільнення Київщини добровільно вступив до лав Збройних сил України. Служив офіцером і командиром мотопіхотного взводу в 47-й окремій механізованій бригаді «Маґура», неодноразово проходив військові навчання за кордоном. Мав високий авторитет серед побратимів і лише позитивні відгуки від командирів.

Найбільшою мрією Олександра було створити міцну родину. Він хотів мати багато дітей, виховувати їх у любові та привчати до спорту – так, як колись виховували його самого. Та доля розпорядилась інакше: його донечка народилась через п’ять місяців після загибелі батька. Із військовослужбовицею Валерією, з якою мріяв про спільне майбутнє, уклали шлюб лише за місяць до загибелі.

2023 року Олександр разом із побратимами стримував агресію росії на Запорізькому напрямку. Під час виконання бойового завдання отримав тяжке поранення і, попри зусилля лікарів, невдовзі помер у шпиталі. Йому було лише 36 років…

За мужність і відданість Батьківщині старшого лейтенанта Олександра Ільченка в серпні 2023 року було нагороджено орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня (посмертно).

КЛИМЕНКО ДМИТРО СЕРГІЙОВИЧ

24.11.1984 – 22.05.2022

Випускник юридичного факультету
Національного університету державної податкової служби України.

Дмитро Клименко

Дмитро Клименко народився 24 листопада 1984 року в селі Онитківці на Вінниччині. Під час навчання в школі вирізнявся щирою посмішкою та добротою. Був товариським, відповідальним і активним учнем: охоче піднімав руку на уроках, долучався до участі в художній самодіяльності, декламував вірші та часто виступав на шкільних заходах.

Після здобуття вищої освіти в Національному університеті державної податкової служби України впродовж року працював контролером електронагляду.

За внутрішнім покликанням і бажанням служити людям Дмитро 2007 року розпочав свій шлях у правоохоронних органах. Спочатку працював інспектором дозвільної системи, швидко зарекомендувавши себе як відповідальний, дисциплінований і принциповий працівник. Його професіоналізм, витримка та щире прагнення бути корисним суспільству дали змогу рухатися далі – до більш складної та відповідальної служби. Згодом Дмитро приєднався до спецпідрозділу «Сокіл», де проявив себе як боєць, здатний працювати в умовах підвищеного ризику та оперативної потреби.

Коли був створений підрозділ «КОРД», один із найелітніших спецпідрозділів Національної поліції України, Дмитро став його частиною від першого дня. Він обіймав посаду старшого інспектора з проведення спецоперацій – надзвичайно відповідальна роль, що вимагала високої фізичної підготовки, психологічної стійкості, тактичних знань і вміння діяти миттєво й безпомилково. Служба в «КОРДі» стала для нього не просто роботою, а важливою життєвою місією.

Що таке війна, Дмитро знав із власного досвіду. Починаючи з 2014 року, він неодноразово брав участь в антитерористичній операції на території Донецької та Луганської областей. Виконував бойові завдання на передовій, під обстрілами, у складних польових умовах, де кожне рішення могло коштувати життя. Він бачив війну такою, якою вона є насправді – жорстокою, виснажливою, безжальною. Та попри все, залишався сильним і відданим своєму обов'язку.

Окремою сторінкою його служби стала робота парамедика. Дмитро був тим, хто рятував життя побратимів прямо на полі бою, часто ризикуючи власним. Його руки залишалися впевненими навіть у хвилини небезпеки, а серце – незламним. Для багатьох він став не просто колегою, а тим, хто повернув їх додому живими.

З березня 2022 року в складі зведеного підрозділу Національної поліції України «Сафарі» брав участь у зачистці звільнених від окупантів населених пунктів, а також виконував інші бойові завдання.

Був на передовій, обороняв Харків, після успішного виконання завдання зі звільнення територій міст Ірпінь і Буча, був відряджений до Запорізької області.

«Веселий, щирий і завжди з усмішкою на обличчі» – таким його пам'ятатимуть усі, хто знав. Колега Максим згадує, що Дмитро мав «золоті» руки: разом із батьком він власноруч зводив будинок, цеглина за цеглиною, будуючи майбутнє для своєї родини. Він поспішав закінчити всі роботи, бо дуже хотів якнайшвидше оселитися там з дружиною, наповнити дім сміхом, теплом і новим життям.

Та ця мрія так і залишилася нездійсненою… Доля обірвала його шлях надто рано, у 37 років, залишивши рідним тільки світлі спогади про чоловіка, який умів мріяти, любити й творити.

Майор Дмитро Клименко загинув 22 травня 2022 року на Запорізькому напрямку.

За рішучість, відвагу, бездоганне служіння українському народові та сумлінне ставлення до службових обов'язків він був відзначений низкою нагород. Серед них – відзнака Національної поліції «Знак пошани», відзнака «За участь в АТО», а також медалі «10 років сумлінної служби» та «15 років сумлінної служби».

КЛЮЧКА ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

08.08.1996 – 20.10.2023

Випускник юридичного факультету
Університету державної фіскальної служби України.

Олександр Ключка

Олександр Ключка народився 8 серпня 1996 року. З юних років він був щирим патріотом і справжнім сином свого народу. Україна жила в його серці, а Свобода, Гідність і Правда були для нього цінностями, які стояли понад усе. Він зростав із глибоким відчуттям відповідальності за свою державу та з твердим переконанням, що кожен громадянин має робити свій внесок у її майбутнє.

Вищу освіту за спеціальністю «Правознавство» Олександр здобув в Університеті державної фіскальної служби України, який закінчив 2017 року. Перший практичний досвід він отримав у Слідчому управлінні фінансових розслідувань Головного управління Державної фіскальної служби України в місті Києві, де зарекомендував себе як відповідальний і цілеспрямований фахівець.

2019 року Олександр брав безпосередню участь в антитерористичній операції на сході України. Він здійснював заходи із забезпечення національної безпеки та оборони, стримування й відсічі збройної агресії російської федерації в Донецькій і Луганській областях. За цей період служби йому було надано статус учасника бойових дій.

З серпня 2022 року й до моменту мобілізації працював у Північному офісі Держаудитслужби на посаді спеціаліста-юрисконсульта юридичного відділу. Відповідальний, дисциплінований і принциповий, він швидко здобув авторитет серед колег і демонстрував високий рівень професійної підготовки.

З грудня 2022 року Олександр був мобілізований до лав Збройних сил України. Молодший лейтенант, він обіймав посаду командира взводу вогневої підтримки та воював на Запорізькому напрямку в складі 82-ї окремої десантно-штурмової бригади Десантно-штурмових військ ЗСУ.

У службі зв'язків з громадськістю бригади згадують, що Олександрові неодноразово довіряли складні та небезпечні бойові завдання, з якими він завжди вправно та відповідально справлявся. Він брав участь у штурмових діях, рятував життя побратимів і проявляв себе як чуйний, справедливий і рішучий командир, на якого завжди можна було покластися.

«Разом зі своїм підрозділом вони прорвали лінію фронту, вибили ворога з лісопосадки, закріпилися на нових позиціях і утримували їх усіма доступними силами та засобами. Під час одного з боїв Олександр отримав тяжке поранення від розриву гранати, яку скинув ворожий дрон. Десантник до останнього боронив українську землю від рашистських загарбників, прикривав своїх побратимів – аж доки його життя не обірвала ворожа куля», – розповідають у бригаді.

Герой загинув 20 жовтня 2023 року. Йому виповнилось лише 27.

Нагороджений медаллю «Честь. Слава. Держава» за мужність, патріотизм та бойові заслуги, проявлені в боротьбі за свободу й незалежність України.

Командування 82-ї окремої десантно-штурмової бригади ДШВ представило молодшого лейтенанта Олександра Ключку до звання Героя України (посмертно). Це подання – визнання його незламної відваги, особистого героїзму, стійкості та рішучості, з якими він до останнього боронив рідну землю. Олександр віддав життя за свободу й майбутнє України, і саме тому його ім'я гідно стоїть у ряду тих, хто виборював наше право на життя, волю й незалежність.

Загиблого Героя поховали 28 жовтня на Лісовому кладовищі в Києві. Там, серед тиші й сотень інших історій про мужність, спочиває Олександр – воїн, який віддав життя за свободу свого народу.

КОЖЕМ'ЯКА РОМАН ВОЛОДИМИРОВИЧ

23.05.2002 – 21.01.2025

Позивний «Кіт»

З 2019 по 2023 роки навчався в Навчально-науковому інституті економічної безпеки та митної справи Державного податкового університету.

Роман Кожем'яка

Роман Кожем'яка народився 23 травня 2002 року в місті Вишневе Київської області. З раннього дитинства він був допитливим, чесним і ввічливим хлопцем, який уважно ставився до людей і завжди проявляв повагу до старших. Його з ранніх років приваблювала військова тематика: цікавився зброєю, шевронами, формою, вивчав структуру та історію армії. Читав багато історичної літератури, особливо про Другу світову війну, слухав аудіокниги й постійно прагнув дізнатися більше про героїв минулого.

Він був активним членом молодіжної організації «Сокіл» і належав до Київського осередку. Участь у цій організації формувала його світогляд, зміцнювала патріотичні переконання, дисципліну та характер.

Під час повномасштабного вторгнення 2022 року Роман відмовлявся залишати рідний дім, попри небезпеку. Він допомагав місцевим жителям, долучався до волонтерства, відвідував військові підготовчі табори й готувався до служби. У травні 2022 року його зарахували до 7-го полку Сил спеціальних операцій, де він служив до 2023 року. Після цього Роман продовжив службу в 67-й окремій механізованій бригаді.

2024 року він разом зі своєю дружиною Олесею, з позивним «Мишка», яку Роман безмежно любив і поважав, вступив до 150-го розвідувального батальйону. Їх поєднувала не лише любов, але й спільне бажання боронити Україну, підтримувати один одного на фронті та стояти пліч-о-пліч заради спільної мети – нашої свободи й перемоги.

Роман завжди вирізнявся лідерськими якостями. Він ішов туди, куди інші не могли або не наважувались, – і саме там проявлявся його справжній характер. Евакуював до шпиталів поранених побратимів із Серебрянського лісу та інших найгарячіших напрямків, часто ризикуючи власним життям.

Попри весь жах війни, Роман залишався надзвичайно світлою людиною. Навіть у найважчих ситуаціях він умів побачити шанс, проблиск надії та світло, яке допомагало побратимам триматися. Його віра, внутрішня стійкість і вміння знайти правильні слова підтримки ставали опорою тоді, коли здавалося, що сил більше немає.

Роман цінував у людях чесність і вірність. Він завжди турбувався про рідних: телефонував, приїздив, допомагав, привозив подарунки. Побратими дуже любили його за доброту, теплий характер, неповторне почуття гумору та здатність приносити радість у найтемніші моменти. Він умів сміятися навіть у лице небезпеці та смерті, і цей його сміх повертав людям відчуття життя.

Багато хто з хлопців переживав панічні атаки, важкі поранення, втрати. Але коли приходив Роман – він був як справжній «Кіт», той, хто заспокоює одним лише поглядом. Спокійний, зібраний, без паніки, він вселяв впевненість і ставав для всіх світлом, до якого тягнулися.

Роман Кожем’яка загинув 21 січня 2025 року під час евакуації поранених побратимів біля села Сухий Яр Покровського району Донецької області. Він пішов із життя, виконуючи свій обов’язок до останнього подиху – так, як робив завжди. Похований у селі Микуличі Київської області, серед рідної землі, яку він так віддано захищав.

За службу, мужність і самопожертву був нагороджений відзнакою «Учасник бойових дій» та нагрудним знаком «Золотий хрест» – почесною відзнакою Головнокомандувача Збройних сил України.

КОЛІСНИК ВІТАЛІЙ ВАЛЕНТИНОВИЧ

27.03.1983 – 05.07.2022

Позивний «Кудєснік»

З 2000 по 2004 роки навчався на факультеті податкової міліції Національної академії державної податкової служби України.

Віталій Колісник

Віталій Колісник народився на Київщині в мальовничому українському селі Насташка Білоцерківського району. Саме там, у Насташківській середній школі, закладалися його базові принципи – тверді й непохитні. З медаллю закінчивши місцеву школу, вступив до Національної академії державної податкової служби України.

Після закінчення Академії працював у Білоцерківському відділі податкової міліції, обіймаючи посаду старшого оперуповноваженого з особливо важливих справ першого оперативного відділу управління боротьби з економічними злочинами Головного управління ДФС в Київській області. Це був шлях юриста, захисника закону, який Віталій обрав не заради титулів, а через внутрішнє прагнення справедливості. Його професійне життя було школою витримки та честі.

У родині Віталій був не просто чоловіком – він був надійною опорою, мудрим другом і прикладом для наслідування. Дружина Олена згадує, що її любов до нього народилася не з великих слів чи романтичних жестів. Її вразили його щирість, інтелігентність, природна делікатність і повага до людей. У його погляді завжди було тепло, у словах – мудрість, а в діях – відповідальність.

Віталій багато взяв на себе у вихованні дітей. Він був тим, хто залишався спокійним навіть у найскладніші моменти, хто вмів знайти баланс між добротою та вимогливістю. Пояснював уроки, читав казки перед сном, водив дітей на вистави й заходи,

привчав до мистецтва, культури, людяності. Він не змушував – він показував власним прикладом, що сила живе в доброті, повага – у поведінці, а справжня любов – у щоденних вчинках.

Для рідних він був серцем сім'ї. Тихий, врівноважений і водночас надзвичайно сильний. Поруч із ним було спокійно й надійно. Його присутність давала відчуття дому.

На роботі його поважали. Він був відповідальним і водночас вимогливим: якщо доручав справу – очікував, що вона буде зроблена. Але не через авторитет посади – через повагу та справедливість.

Своє перше випробування як захисник Вітчизни Віталій пройшов у 2016 році, беручи участь в антитерористичній операції, за що був нагороджений відзнакою Президента України. За особисту мужність і відвагу, проявлені в найгарячіших точках, був нагороджений знаком народної пошани – медаллю «За відвагу».

Після повномасштабного вторгнення, 15 березня 2022 року, був призваний на військову службу. Маючи посаду підполковника податкової служби, міг знайти можливість відмовитися, але він був справжнім офіцером. Коли почали формувати спеціальний загін, увійшов до його складу одним із перших. Став стрільцем стрілецької роти в/ч А 7298 (окремого батальйону територіальної оборони). Захищав Київщину, згодом – Луганщину.

Віталій Валентинович Колісник прийняв свій останній бій поблизу міста Лисичанськ Сіверськодонецького району Луганської області. Під час інтенсивного обстрілу з «Градів» снаряд влучив прямо в окоп. Віталій був важко поранений і засипаний землею. Його, як «трьохсотого», терміново евакуювали. Спершу він потрапив до стабілізаційного пункту в Краматорську, де йому надали першу хірургічну допомогу, далі – до лікарні імені Мечникова в Дніпрі. Лікарі робили все можливе, щоб врятувати життя Віталія, проте серце зупинилося 5 липня 2022 року.

Віталій Колісник віддав своє життя як людина Мужності, Гідності та Честі, ставши прикладом беззастережної любові до рідної землі, до рідного дому, до України. Його Подвиг – це не просто сторінка історії, це – світло, яке Віталій залишив для своїх доньок, для своєї сім'ї, для кожного з нас.

КОЛЄСНІКОВ АНАТОЛІЙ ДМИТРОВИЧ
28.04.1991 – 05.03.2022

З 2008 по 2012 роки навчався на факультеті податкової міліції Національного університету державної податкової служби України.

Анатолій Колєсніков

Анатолій Колєсніков народився 28 квітня 1991 року в місті Дніпродзержинськ (нині – Кам'янське) Дніпропетровської області. З раннього дитинства для нього було важливо робити все на «відмінно» – у навчанні, у спорті, у стосунках з людьми.

А ще Анатолій був мандрівником. Мати відкрила для нього увесь світ – автобусні тури Європою, поїздки за кордон. Він збирав враження, емоції, знання. Це сформувало його світогляд.

Навчання на факультеті податкової міліції в Університеті в Ірпені стало фундаментом його кар'єри. Саме тут, на другому курсі, він зустрів кохання свого життя – Марину. Це була зустріч, яка змінила все. Відтоді вони більше не розлучались. Разом складали сесії, здобували другу вищу освіту за спеціальністю «Фінанси і кредит», вступали до магістратури, закінчили Університет. Вони мріяли про прості речі: власний дім, родину, дитину. І саме новина про вагітність дружини стала найсвітлішим моментом його життя.

Працював оперативним уповноваженим податкової міліції у місті Дніпро, а згодом – заступником начальника курсу на факультеті податкової міліції Національного університету ДПС України. Він швидко став авторитетом для курсантів і надійним колегою для науково-педагогічного колективу.

Утім його справжнім покликанням завжди залишалась оперативна робота. Саме тому він продовжив службу оперативним уповноваженим у Бучанській виправній

колонії – у непростій системі, що не завжди відповідала його ідеалам, але яку він сприймав як частину своєї місії та відповідальності.

Останнім місцем роботи Анатолія була посада заступника начальника КП «Муніципальна варта» Ірпінської міської ради. Він мав спеціальне звання старшого лейтенанта податкової міліції.

24 лютого 2022 року о шостій ранку Анатолій взяв до рук зброю й вирушив на службу, промовивши: «Я залишаюсь боронити рідне місто». У той момент Марина була на сьомому місяці вагітності. Вони з нетерпінням чекали на появу донечки Вікторії, мріяли про її перші кроки, перші усмішки, перші свята в колі сім'ї. Та війна розлучила їх назавжди…

У складі територіальної оборони міста Ірпінь Анатолій допомагав евакуювати цивільних, вивозив поранених, охороняв вулиці від мародерів. Він міг поїхати. Але не поїхав. Він залишився, щоб бути зі своєю громадою та захищати своє місто, свою родину, свою Україну.

5 березня 2022 року Анатолій Колєсніков разом із кумом вирушив на завдання. Увесь час Марина була з ним на зв'язку – переживала, молилася, сподівалася, що його досвід і вміння знайти вихід із будь-якої ситуації знову врятують. Але цього разу він не повернувся.

Дорогою до Стоянки вони потрапили під обстріл. Пізніше стало відомо: ймовірно, чоловіків спершу взяли в полон, а потім холоднокровно стратили. За висновками патологоанатомів, їх не розстріляли одразу. Їх катували кілька днів… Судячи з усього, Анатолія поставили на коліна й вистрілили в потилицю. Його останні думки, ймовірно, були про Марину, про ненароджену донечку, про дім, до якого він так хотів повернутися.

І сьогодні рідні, як і багато українських сімей, не знають усіх відповідей. Війна забирає та не пояснює. Але вона залишає пам'ять – сильну, світлу, незламну.

Анатолій нагороджений медаллю «За оборону рідної держави» (посмертно), йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Ірпінь». 27 березня 2023 року в Ірпінській міській раді відкрили меморіальну дошку на його честь.

КОРЗУН РОМАН АНАТОЛІЙОВИЧ

12.04.1981 – 13.01.2015

Позивний «Роміо»

З 2001 по 2003 роки навчався на факультеті податкової міліції Національної академії державної податкової служби України.

Роман Корзун

Роман Корзун народився 12 квітня 1981 року в Києві. Середню освіту здобув у загальноосвітній школі № 304 (нині – спеціалізована школа № 304 міста Києва). З дитинства захоплювався спортом: любив шахи – гру, яка об'єднувала покоління його родини, а також займався стрибками з парашутом. Роман мав тонкий смак до музики й умів знаходити в ній натхнення.

Особливе місце в його житті посідала техніка. Саме з нею він мріяв пов'язати свою майбутню професію, тому й вступив до вищого професійного училища № 3, де опанував основи ремонту автомобілів. Як і в усьому, він прагнув довершеності, уважно вивчав технічні деталі, багато практикувався.

Служба у внутрішніх військах у Вінниці стала важливим етапом його становлення. Це був час випробувань – на витривалість, відповідальність, мужність і внутрішню зрілість. Саме там формувався його характер, сила духу і здатність приймати непрості рішення.

З 2001 по 2003 роки Роман навчався в Національній академії державної податкової служби України на факультеті податкової міліції. Ці роки були наповнені новими знаннями, знайомствами, подіями. Попри те, що навчання Роману не судилося завершити, у пам'яті однокурсників він залишився людиною надзвичайної порядності, щирості й високої моралі. Тим, хто не тільки мріяв про світле майбутнє, а й щодня жив так, ніби сам його творить.

З початком війни, 22 березня 2014 року, Роман Корзун був мобілізований до лав Збройних сил України та направлений до 1-ї окремої гвардійської танкової бригади. Він обійняв посаду стрільця-водія мінометної батареї й вирушив у зону АТО. Попри всі складнощі військових буднів, Роман – відповідальний, сумлінний і дисциплінований – завжди гідно виконував кожне бойове завдання, не ухиляючись від відповідальності й залишаючись опорою для побратимів.

Після короткої відпустки його направили до міста Чугуїв Харківської області на нове бойове завдання. Саме там він пройшов додаткову військову підготовку та перекваліфікувався: спершу став навідником мінометного взводу мінометної батареї, а згодом – старшим навідником цього самого підрозділу в складі механізованого батальйону в/ч В1688. Це був якісно новий рівень відповідальності, і Роман тримав його впевнено, професійно та з великою гідністю.

13 січня 2015 року Роман Корзун загинув під артилерійським обстрілом, виконуючи бойове завдання в районі Донецького аеропорту. Він до останнього залишався вірним присязі та своїм побратимам. Похований на Алеї Слави Берковецького кладовища – серед тих, хто віддав життя за Україну.

За свою мужність і незламність Роман був відзначений низкою нагород. Указом Президента України № 311/2015 йому присвоєно орден «За мужність» III ступеня (посмертно). Також він нагороджений знаком «За оборону Донецького аеропорту», «Гвардійським Знаком» 1-ї окремої гвардійської танкової бригади, відзнакою «Герой Киянин» та медаллю «Честь. Слава. Держава» – як символами вдячності за його відвагу, патріотизм і самопожертву.

У пам’ять про Героя на будівлі Київської спеціалізованої школи № 304 встановлено меморіальну дошку – щоб кожне покоління знало ім’я Романа Корзуна, який віддав життя за нашу свободу.

КОРОЛЬКО МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

19.05.1988 – 21.07.2014

Позивний «Сова»

З 2006 по 2011 роки навчався на юридичному факультеті Національного університету державної податкової служби України.

Микола Королько

Микола Королько народився 19 травня 1988 року в мальовничому волинському селі Тоболи. Тут, серед природи й людської доброти, минули його перші роки життя. У рідній школі він навчався десять років, завжди вирізняючись допитливістю, спокоєм і життєрадісністю. 2004 року Микола вступив до Волинського обласного ліцею-інтернату суспільно-гуманітарного профілю, який закінчив із відзнакою – уже тоді він показував, що звик віддаватися справі повністю.

У дев'ятирічному віці Микола пережив одну з найважчих втрат – смерть батька. Цей удар став переломним моментом у його житті. Відтоді старший брат Богдан став для нього не лише братом, а й опорою, прикладом чоловічої сили та мудрості. А мати, Віра Лазорівна, вчителька місцевої школи, самотужки взяла на себе виховання трьох синів – Богдана, Андрія та Миколи.

Саме вона прищепила їм любов до знань, чесність, працелюбність і внутрішню стійкість. Її тепло, вимогливість і віра стали тим фундаментом, на якому виріс Микола – добрий, світлий, вдумливий і відповідальний.

2011 року Микола з відзнакою закінчив юридичний факультет Національного університету державної податкової служби України. У період навчання був активним, ініціативним, завжди залученим до громадського життя: брав участь у наукових та

культурних заходах, був одним із лідерів в органах студентського самоврядування. Його поважали за відповідальність, доброзичливість і вміння захищати справедливість.

Шлюб Миколи з дружиною Валентиною став справжнім союзом любові та підтримки. У сім'ї народилися дві донечки – Соломія та Анастасія, які стали для нього найбільшим щастям і натхненням. Певний час молода родина проживала в Бучі – місті, яке Микола щиро любив за його атмосферу, красу та спокій.

Він був активним громадянином, людиною із сильними переконаннями й глибоким почуттям відповідальності за країну. Микола знав і любив історію України, цікавився культурою, багато читав – від бізнес-літератури до наукових праць. Володів німецькою мовою, постійно вдосконалювався, надихав інших своїм прагненням до знань і розвитком.

Микола Королько брав активну участь під час подій Революції Гідності на Майдані Незалежності.

Влітку 2014 року він приєднався до 24-го батальйону територіальної оборони «Айдар». Служив у 2-му взводі як розвідник – завжди там, де найнебезпечніше, де потрібні сміливість і холодний розум.

21 липня 2014 року він зайняв снайперську позицію, прикриваючи наступ української армії в районі смт Георгіївка Лутугинського району Луганщини. Його позицію помітила танкова група бойовиків. У тому жорстокому бою під влучним ударом танкового снаряда загинули Микола Королько та старший лейтенант Павло Ящук. Це була непоправна втрата для «Айдару» й перша глибока рана для його рідного поліського села.

Рідні дізнались про його участь у бойових діях уже після загибелі – Микола не хотів, щоб вони хвилювались, і тихо виконував свій обов'язок.

Указом Президента України від 27 червня 2015 року № 365/2015 він був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) – за особисту відвагу, професіоналізм та вірність присязі.

Також посмертно Миколу відзначено нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту».

КОРОЛЬОВ ДМИТРО ОЛЕКСАНДРОВИЧ

09.08.1995 – 29.01.2025

Позивний «Лісник»

З 2011 по 2015 роки навчався на обліково-економічному факультеті Національного університету державної податкової служби України.

Дмитро Корольов

Дмитро Корольов народився в селі Листвин Овруцького району на Житомирщині – тихому поліському краї, де проходило його дитинство. Навчався в Попільнянській загальноосвітній школі І–ІІІ ступенів № 2, де проявив себе як сумлінний, уважний і доброзичливий учень.

2011 року вступив до Національного університету державної податкової служби України на обліково-економічний факультет. Закінчив навчання у 2015 р. за освітньо-кваліфікаційним рівнем «бакалавр» за напрямом підготовки «Облік і аудит», варіативна компонента «Податковий контроль і аудит».

Після проходження строкової служби в лавах Збройних сил України Дмитро працював монтером сценічних конструкцій та устаткування в компанії «Zinteco». Він був людиною, яка завжди знала, чого хоче, – цілеспрямований, принциповий, з чіткою життєвою позицією, яку вмів відстоювати спокійно й упевнено.

Усі, хто знав Дмитра, згадують його як надзвичайно світлу людину. Він майже ніколи не втрачав доброго настрою, не дозволяв собі роздратування, вмів підтримати, пожартувати, підняти настрій навіть тим, кому було важко. Його внутрішня доброта й тепла усмішка ніби розсіювали будь-який смуток навколо.

Безмежно любив свою донечку Еліну – вона була його гордістю, радістю і найціннішим у житті. Часто говорив, що мріє про ще одну дитину – сина. Прагнув купити власну квартиру, щоб його родина мала справжній дім, затишний і безпечний. Усі його плани, мрії та прагнення завжди були пов’язані з тими, кого він любив.

Дмитро мав чимало захоплень, які відкривали його внутрішню глибину. Він цікавився історією України та козацтва, багато читав, збирав старовинні речі й рідкісні книги. Любив техніку та все, що можна зробити власноруч: майстрував, лагодив, створював нове. Риболовля для нього була особливою – місцем спокою, роздумів і сили.

З перших днів повномасштабного вторгнення Дмитро без вагань став на захист України – приєднався до добровольчого підрозділу Національної гвардії. А 3 листопада 2022 року був мобілізований до лав Збройних сил України. Служив у складі 503-го окремого батальйону морської піхоти на посаді водія-механіка БМП, мав військове звання старшого матроса. Воював на найважчих ділянках – Херсонському та Донецькому напрямках.

Війна змінила його глибоко й незворотно. Дмитро став ще серйознішим, відповідальнішим, мужнішим. Він ніколи не демонстрував страху чи переживань, завжди тримав усе всередині й долав труднощі сам. Побратими згадують його як спокійного, врівноваженого й надійного – людину, на яку можна було покластися в будь-яку хвилину.

29 січня 2025 року Дмитро Корольов загинув біля населеного пункту Звірове Покровського району Донецької області, виконуючи бойове завдання. Йому було лише 30, але за цей час він прожив життя справжнього чоловіка, воїна й патріота.

Похований на рідній землі – в селі Листвин Словечанської громади на Житомирщині.

За зразкову службу, професіоналізм, військову дисципліну та виявлену мужність Дмитро Корольов нагороджений (посмертно) медалями «За оборону рідної держави», «За бойові заслуги» та відзнакою «Орден добровольця».

КОТЛЯР ІГОР ОЛЕГОВИЧ

20.05.1994 – 26.02.2022

З 2011 по 2015 роки навчався на факультеті податкової міліції Національної академії державної податкової служби України.

Ігор Котляр

Ігор Котляр народився 20 травня 1994 року в селі Вирішальне на Полтавщині. Згодом родина переїхала до Охтирки на Сумщині, де й закінчив школу. Він зростав у родині військових: мати, Ольга Борисівна, і вітчим, Олександр Васильович, присвятили життя службі, і їхній приклад із дитинства формував у ньому природне прагнення захищати свою країну.

Змалечку Ігор був чуйним і комунікабельним хлопцем. Попри зайнятість батьків, у родині завжди знаходили час для поїздок на природу, риболовлі, спільного відпочинку – ці моменти стали для нього особливо дорогими.

У школі вирізнявся допитливістю та внутрішньою рівновагою. Однокласники згадують: поруч з ним завжди було відчуття надійності та безпеки. Він умів підтримати, вислухати й створити навколо себе атмосферу довіри.

Ігор був надзвичайно сімейним, підтримував теплі стосунки з батьком, який працює фельдшером у Полтаві. Попри відстані й зайнятість, вони завжди знаходили час для спілкування.

Навчання у 2011–2015 роках у Національній академії ДПС України стало для Ігоря важливим етапом становлення. Саме тут він змужнів, навчився самостійності та дисципліни. Він активно займався спортом, перемагав у змаганнях з боротьби, виховував у собі силу волі та характер.

Після завершення навчання Ігор почав працювати в податкових органах, проте внутрішній поклик привів його до іншого шляху – служіння в ЗСУ. У квітні 2016 року він був призваний на військову службу. Проходив службу в різних підрозділах, виконував бойові завдання в зоні АТО / ООС і здобув статус учасника бойових дій.

Справжнім випробуванням і водночас визнанням його професійності став відбір до українського підрозділу багатонаціональних сил НАТО в Косово. 2019 року Ігор служив там, демонструючи блискучу підготовку. Після повернення додому отримав міжнародний сертифікат сапера 5-го – найвищого – рівня. Він умів знешкоджувати всі типи вибухових пристроїв, включно із саморобними.

Ігор жив повним життям. Займався спортом, із задоволенням готував і часто повторював близьким: «Треба цінувати життя зараз». Планував одружитись, мріяв удосконалити англійську та продовжувати міжнародну військову кар'єру. Але війна перекреслила ці плани.

24 лютого 2022 року він одним із перших став на захист рідної Охтирки. О 4:30 ранку підрозділ був піднятий за тривогою. Уже того самого дня вони прийняли перший бій із двома колонами російських танків. Попри перевагу ворога, українські воїни зупинили колону й вистояли під масованим обстрілом.

Ігор відповідав за мобілізацію, видачу зброї, підготовку оборонних рубежів. Але цього йому було замало – він рвався в бій. З дозволу командування сформував групу добровольців для боротьби із диверсантами. Їхній протидиверсійний резерв виявляв і знищував ворога на околицях міста.

26 лютого 2022 року під час ракетного удару по казармі Ігор загинув. Йому було лише 27 років…

Мати Ігоря говорить: «Для нас він завжди живий. Він любив життя і вчив нас його цінувати. Його крила освітлюють наш шлях».

За особисту мужність і героїзм Ігор Котляр нагороджений орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня (посмертно). Наказом оперативного командування «Схід» йому присвоєно звання майора (посмертно).

Присвоєно звання Почесного громадянина міста-героя Охтирка.

Похований на Алеї Слави рідного міста – там, де вшановують воїнів, що віддали життя за Україну.

КРИЛАС ОЛЕГ СЕРГІЙОВИЧ

07.06.1977 – 31.05.2022

Позивний «Крилатий»

2001 року здобув вищу освіту за спеціальністю «Економіка підприємства» в Національній академії державної податкової служби України.

Олег Крилас

Олег Крилас народився в селищі Романів на Житомирщині. Саме там він провів своє дитинство й юність – серед знайомих вулиць, шкільних друзів і рідної землі, яка формувала його характер, працелюбність і любов до людей. Саме там створив сім'ю, в якій народилася старша донечка. Попри те, що подружжя розлучилось, він залишався люблячим і дбайливим батьком.

2001 року здобув вищу освіту за спеціальністю «Економіка підприємства» в Національній академії державної податкової служби України.

Працював завідувачем складу ТОВ «Факельман Україна».

В Ірпені Олег Крилас зустрів свою другу дружину – Неонілу. Їхнє знайомство швидко переросло в міцне, сповнене взаємної підтримки та довіри кохання. Разом вони прожили шістнадцять років – роки, сповнені домашнього тепла, спільних мрій, радощів і подолання труднощів.

У родині з'явилися двоє дітей – син і донечка. Для Олега вони стали сенсом життя. Він завжди знаходив час для сім'ї, навіть коли був зайнятий роботою чи справами громади. Був поруч на святах і буднях, допомагав із навчанням, підтримував у дитячих мріях, вчив відрізняти добро від зла.

Він умів створити атмосферу спокою й захищеності – діти знали, що тато завжди поруч, завжди підтримає, порадить, обійме. Олег був для них не лише татом, а й другом, наставником, людиною, яка своїм власним прикладом вчила чесності, сміливості й любові до рідної землі.

У 2014–2015 роках Олег активно брав участь в АТО на Донбасі. Він не вагався ані хвилини – коли країна потребувала захисників, просто зібрався й поїхав. Ті події глибоко торкнулися його серця. Повернувшись додому, він часто слухав пісню «Де був ти?», народжену на передовій, написану з болю й правди. Щоразу, коли щось робив у дворі, вона лунала...

Він не любив говорити про себе, не шукав похвали, але слідував принципу, що справжній чоловік повинен стояти на захисті своєї родини й Батьківщини. У глибині душі він знав: у ті роки він вчинив правильно – по совісті й по честі.

З перших днів повномасштабного вторгнення рф знову не залишився осторонь: допомагав сусідам, підтримував людей, займався волонтерством. Після звільнення Київщини Олег вступив до лав Збройних сил України. Служив у 111-й окремій бригаді територіальної оборони на посаді головного сержанта відповідально, чесно, з тією самою внутрішньою стійкістю, яку він проніс ще з часів АТО.

Життя 44-річного захисника обірвала куля ворожого снайпера. Це сталося в районі міста Привілля на Луганщині – тоді Олег намагався врятувати свого друга. Він загинув так, як жив: ризикуючи собою заради інших.

Поховали Олега Криласа на Алеї пам’яті захисників України в місті-герої Ірпінь – поруч із тими, хто віддав життя за свободу рідної землі.

Рішенням Ірпінської міської ради йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Ірпінь» (посмертно).

Також посмертно Олег нагороджений медалями «За оборону рідної держави», «За бойові заслуги» та відзнакою «Орден добровольця».

Дружина Неоніла говорить про свого чоловіка так: «Герої не вмирають. Вони просто перестають бути поряд. Відлітають тихо, не попрощавшись… Можливо, тому, що й не збиралися помирати. У них були плани, робота, мрії. Вони раділи життю, любили свої родини, своїх дітей, свій край, свою Батьківщину. Саме таким був мій чоловік – життєлюб, патріот, мій герой, Олег Сергійович Крилас».

КУЗЬМЕНКО ЯРОСЛАВ ВОЛОДИМИРОВИЧ

12.02.1980 – 14.10.2022

Позивний «Ярий»

Випускник юридичного факультету
Національної академії державної податкової служби України.

Ярослав Кузьменко

Ярослав Кузьменко народився 12 лютого 1980 року в селищі Варва на Чернігівщині. Саме там минули його дитинство та юність – серед рідних людей, знайомих вулиць і шкільних друзів.

Упродовж років навчання в середній школі Ярослав завжди тішив батьків відмінною поведінкою та успіхами. Уже з першого класу він вирізнявся серед ровесників: найкраще читав – 98 слів за хвилину, легко засвоював новий матеріал, а найбільше любив математику. Учителі постійно відзначали його старанність, уважність і здібності. Батьки щиро пишалися сином: школа стала для нього місцем, де талант і працьовитість проявилися на повну. Закінчив він її майже на відмінно – з єдиною четвіркою з англійської мови.

Після школи Ярослав обрав професію юриста та вступив до Національної академії державної податкової служби України. Тут він швидко здобув повагу викладачів і любов студентів. Його обрали старостою групи – і він виправдав цю довіру сповна: відповідальний, справедливий, завжди готовий підтримати та допомогти одногрупникам. Він умів згуртовувати людей навколо себе, був лідером не за статусом, а за характером.

Після закінчення Академії Ярослав присвятив своє життя служінню закону. Упродовж 13 років він працював у поліції: розпочав із посади помічника оперуповноваженого, поступово зростав професійно й особистісно, доки не очолив карний розшук. За час служби отримав звання майора та був відзначений нагородою за сумлінну службу – як офіцер, який виконував роботу чесно, відповідально і з повною віддачею.

Після завершення служби в поліції Ярослав продовжив свою кар'єру на керівних посадах у державних установах. Йому довіряли, бо він завжди вирізнявся принциповістю, дисципліною та вмінням працювати з людьми. Згодом він обрав інший шлях – зайнявся перевезенням небезпечних вантажів. Це була робота, яка вимагала точності, самоконтролю та абсолютної відповідальності, і Ярослав виконував її з тією самою серйозністю, як і все в своєму житті.

Ярослав часто повторював: «Найважливіше в житті – родина…» Це були не просто слова – це був його внутрішній закон. Він щиро любив близьких, багато часу проводив з дітками, разом гуляли, разом бралися за всі домашні справи. Родина була його тихою пристанню і найбільшою мотивацією в житті.

24 лютого 2022 року, в перший день повномасштабного вторгнення, Ярослав без вагань пішов до ТЦК. Уже з перших годин війни він доставляв небезпечні вантажі – пальне для техніки – до Фастова та Києва, ризикуючи життям на кожному виїзді. За кілька днів його перекинули на оборону столиці. Після звільнення Києва та всієї Київської області Ярослава направили на найгарячіші напрямки – під Бахмут і під Лиман.

14 жовтня 2022 року лейтенант Ярослав Кузьменко, позивний «Ярий», загинув під час виконання бойового завдання в районі села Торське Донецької області. Він до останнього залишався вірним присязі, своїй землі та людям, яких захищав.

Вдома на нього й досі чекають дружина Олена, донька Наталія та син Владислав – найближчі серцю люди, заради яких він жив, працював і йшов у бій.

«Я почала писати поезії… Коли звертаюся до нього в рядках, то ніби знову чую його голос. Виливаю на папір усе, що палить душу, усе, що не дає спати. І в ці миті мені здається, що між нами немає цієї страшної відстані… Наче він читає кожне слово, торкається моїх думок. І тоді мені стає хоч трохи легше – бо він ніби поруч», – з болем і любов'ю говорить дружина.

За особливу мужність, стійкість і відданість Україні Ярослав Кузьменко нагороджений орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня (посмертно) – як визнання його подвигу та безмежної любові до Батьківщини.

ЛИСАКІВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ЮРІЙОВИЧ

04.08.1991 – 12.04.2019

Позивний «Юрист»

З 2008 по 2012 роки навчався на юридичному факультеті Національного університету державної податкової служби України.

Володимир Лисаківський

Володимир Лисаківський народився 4 серпня 1991 року в селі Красненьке Кривоозерського району на Миколаївщині.

Після закінчення Красненьківської загальноосвітньої школи Володимир був призваний на строкову службу у внутрішні війська МВС України. Саме там він уперше відчув, що таке справжня військова дисципліна, відповідальність і витривалість. Командири швидко помітили його спокійний характер, працелюбність і вміння тримати слово – риси, які згодом стануть фундаментом його військового шляху. Служба загартувала його не лише фізично, а й морально: вона сформувала в ньому внутрішню стійкість, готовність діяти й не відступати.

2012 року Володимир здобув вищу освіту на юридичному факультеті Національного університету державної податкової служби України. Він успішно опановував професію, будував плани на майбутнє, однак поклик служити Україні залишався всередині нього незмінним. Юридична освіта дала йому глибше розуміння законності та справедливості, та все ж він знав: його шлях – це захист держави, її людей, її свободи.

28 квітня 2015 року його мобілізували до лав Збройних сил України. Він брав участь в АТО, сумлінно виконував свої обов'язки й повернувся в запас у липні 2017 року. Та мирне життя не вгамувало внутрішнього пориву – того самого року Володимир підписав контракт на військову службу в морській піхоті.

Старший матрос, старший навідник 18-го окремого батальйону морської піхоти 35-ї бригади – він швидко став своїм серед морпіхів. Його бойовий досвід високо оцінили у Військово-Морських Силах ЗСУ.

Володимир природно увійшов у флотську родину – сміливий, стійкий, щирий патріот і прекрасний товариш. Він був справжнім професіоналом: спокійним у рішенні, точним у діях, безстрашним у бою.

Старший матрос Володимир Лисаківський загинув смертю героя. 11 квітня 2019 року в районі населеного пункту Гранітне на Донеччині підрозділ Володимира опинився під раптовим і надзвичайно потужним обстрілом бойовиків. Ворог бив прицільно й безжально. Ракета, випущена з переносного зенітного ракетного комплексу, влучила просто в позицію морських піхотинців. Це сталося в одну мить – коротку, жорстоку, яка майже не залишила шансів на порятунок.

Володимира евакуювали в критичному стані. Лікарі боролись за нього понад добу, використовуючи кожну можливість, кожен шанс, який дарувала медицина. Але поранення були надто тяжкими.

12 квітня 2019 року серце Володимира зупинилося…

14 квітня його провели в останню путь у рідному селі Красненьке – з усіма військовими почестями, на які заслужив справжній Герой. Того дня вулиці були сповнені тиші, скорботи й безмірного болю. Люди йшли за труною майже всім селом – у цій ході була вдячність, повага й любов…

Без Володимира залишились батьки – Раїса Михайлівна та Юрій Володимирович, а також сестра, яка втратила не просто брата, а опору й найближчу душу.

До останнього подиху Володимир Лисаківський залишився вірним українському народові, клятві морського піхотинця та побратимам. Відважний, відданий, незламний – він проніс ці риси через усе своє життя й службу.

Указом Президента України від 7 квітня 2020 року № 131/2020 Володимира нагороджено орденом «За мужність» ІІІ ступеня (посмертно) – за самовіддане служіння Українському народові, особисту мужність і стійкість у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України.

МАКСИМОВ ДМИТРО В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ
17.11.1994 – 19.02.2014

З 2011 по 2014 роки навчався в Київському фінансово-економічному коледжі Національного університету державної податкової служби України.

Дмитро Максимов

Дмитро Максимов народився 17 листопада 1994 року в Києві. Коли хлопчикові було всього чотири роки, лікарі повідомили батькам непросту звістку: у Дмитрика виявили вроджені вади слуху. Йому встановили слуховий апарат, оформили інвалідність – і з цього моменту сім'я стала його основною опорою, силою, яка щодня допомагала йому долати перешкоди.

Навчався в Київській середній загальноосвітній школі № 223, пізніше у спеціалізованій школі № 118 «Всесвіт» із поглибленим вивченням іноземних мов.

2011 року Дмитро вступив до Київського фінансово-економічного коледжу Національного університету державної податкової служби України. Він із захопленням здобував нові знання, прагнув професійного зростання й мріяв про достойне майбутнє, у якому зможе реалізувати все, що задумав.

Вроджені вади слуху не стали для Дмитра перешкодою – навпаки, він створював музику, писав вірші, передавав емоції так тонко й глибоко, як це не завжди вдається людям без жодних фізичних вад.

Спорт став ще одним полем, де Дмитро перемагав. До 15 років він тренувався в загальній секції дзюдо. 2011 року приєднався до Київського міського центру «Інваспорт» – і саме там розкрився як справжній боєць, який здатний долати не тільки суперників, а й обставини.

Уже за рік він став бронзовим та срібним призером Чемпіонату світу зі східних єдиноборств серед глухих, що проходив на острові Маргарита у Венесуелі.

2013 року Дмитро двічі піднімався на п'єдестал літніх XXII Дефлімпійських ігор у столиці Болгарії – Софії. Його виступи вражали тренерів, суперників і спортивних оглядачів – він боровся із силою й серцем людини, яка не знала слова «не можу».

Дмитро Максимов мав звання майстра спорту міжнародного класу. За визначні спортивні досягнення Указом Президента України від 3 грудня 2013 року його нагородили орденом «За заслуги» III ступеня.

Взимку 2014 року Дмитро, не сказавши про це рідним, поїхав на Майдан Незалежності. Був серед тих, хто стояв на барикадах у найстрашніші ночі Революції Гідності.

18 лютого бойовики спецпідрозділу «Сокіл» кинули в натовп мирних активістів бойову осколкову протипіхотну гранату. Вона потрапила Дмитру в плече й миттєво вибухнула. Своїм тілом він стримав вибухову хвилю, прийнявши на себе більшість осколків і врятувавши тих, хто стояв поруч. Від гранати, що практично повністю розірвалася на ньому, Дмитро втратив руку та зазнав тяжких поранень.

Медики-волонтери намагались врятувати юнака, але 19 лютого він помер від втрати крові. Йому було лише 19 років.

Кілька днів його тіло лежало в Михайлівському Золотоверхому соборі. 21 лютого рідні впізнали Дмитра серед загиблих Героїв.

Посмертно він удостоєний звання Герой України та медалі «За жертовність і любов до України». На його честь встановлено меморіальні дошки в Києві та в Державному податковому університеті м. Ірпінь. Кабінет Міністрів України заснував стипендію імені Дмитра Максимова для молодих учених, які утверджують демократичні цінності.

Його ім'я викарбуване на меморіалах Героїв Небесної Сотні в Києві та Львові. Щороку проводиться Всеукраїнський турнір з дзюдо серед спортсменів з вадами слуху, який носить його ім'я.

Дмитро Максимов – юнак, який закрив собою вибух і врятував інших, залишивши нам приклад тиші, мужності й любові до України.

МАЛАМУЖ ОЛЕКСАНДР В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ

18.07.1985 – 29.08.2014

Позивний «Рус»

З 2004 року по 2009 роки навчався на юридичному факультеті Національного університету державної податкової служби України.

Олександр Маламуж народився 18 липня 1985 року у місті Черкаси, в родині медиків, де з дитинства бачив приклад служіння людям, чесної праці та відповідальності. Атмосфера родинної гідності й турботи сформувала в ньому характер людини, яка не терпить несправедливості й завжди готова прийти на допомогу.

Після закінчення школи Олександр вступив до Черкаського економічно-правового коледжу, де проявив себе як здібний, уважний і цілеспрямований студент. Його інтерес до права був усвідомленим і глибоким – він прагнув не просто вивчати закон, а розуміти, як його застосовувати під час захисту інтересів людей. Це привело його на юридичний факультет Національного університету державної податкової служби України, який він закінчив, здобувши ступінь магістра права.

Після Університету Олександр працював юристом у Черкаській обласній податковій адміністрації. У житті він був прямолінійним, чесним, принциповим – справжнім правдолюбом, для якого слова «обов'язок» і «честь» ніколи не були просто поняттями.

Саме ці риси визначили його вибір у найважчий для країни час. Коли на Сході України почались активні бойові дії, Олександр, не вагаючись, вирішив стати добровольцем. Він не був військовим за фахом, але був воїном за духом – людиною, яка не могла

стояти осторонь, коли Батьківщина потребувала її синів. Його рішення було проявом глибокої внутрішньої мужності, патріотизму й віри в Україну.

Після проходження військових навчань у селі Нові Петрівці Вишгородського району Київщини в липні 2014 року Олександр вирушив на Схід. Він воював в Артемівську, Кураховому та в Іловайську в складі роти охорони окремого 2-го батальйону спеціального призначення «Донбас» військової частини 3027.

Вранці 29 серпня 2014 року, коли українські сили виходили з Іловайського котла так званим «зеленим коридором», Олександр перебував у кузові броньованого КАМАЗу в складі автоколони батальйону «Донбас». Саме на під'їзді до села Червоносільське ворог підло порушив домовленості й відкрив вогонь. У вантажівку, в якій їхав Олександр, влучив постріл із ворожого танка. Кабіну розірвало, а згодом здетонував боєкомплект у кузові.

Олександр загинув разом із сімома побратимами – у вогні, у залізі, на чужій дорозі, але з думкою про Україну. Він загинув як воїн, який до останньої секунди робив усе, щоб жили інші.

З вересня 2014 року тіло Олександра разом з іншими полеглими в Іловайському котлі було доставлено до Дніпропетровського моргу. Довгі тижні й місяці рідні чекали на звістку, хоча вогник надії ще пломенів…

16 жовтня 2014 року Героя тимчасово поховали на Краснопільському цвинтарі Дніпропетровська як невпізнаного. Лише через півтора року в березні 2016-го завдяки тестам ДНК вдалось ідентифікувати його особу.

25 березня 2016 року Олександра Маламужа, нарешті, перепоховали з честю на Алеї Слави в рідних Черкасах.

Олександр отримав низку високих відзнак, які стали визнанням його мужності та служіння Україні. Посмертно він нагороджений пам'ятним знаком «За заслуги перед містом Черкаси» І ступеня, удостоєний звання «Почесний громадянин міста Черкаси» та почесного звання «Захисник України – Герой Черкас».

Його ім'я назавжди вписане в історію рідного міста – як ім'я воїна, який віддав життя за Україну, за свободу, за волю свого народу.

МАЛЄЄВ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

21.07.1985 – 30.12.2023

Позивний «Зверь»

З 2003 по 2007 роки навчався на факультеті підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Національної академії державної податкової служби України.

Олександр Малєєв

Олександр Малєєв народився 21 липня 1985 року в селі Руська Лозова Харківського району Харківської області в родині, де панували взаємоповага, працьовитість і любов до дітей. Він ріс чуйним, світлим хлопчиком, а з підліткового віку вже мріяв про велике – одного дня стати мером Харкова й зробити своє рідне місто кращим.

Він любив життя у всій його простоті: із задоволенням рибалив, ходив на полювання, багато часу проводив на природі – поруч із тими місцями, де відчував себе вільно й спокійно.

Середню освіту здобував у Русько-Лозівському ліцеї та в Харківському ліцеї № 62. Він з дитинства легко знаходив друзів, був людиною, що світиться добром, – щирою, відповідальною, спокійною.

2007 року після завершення навчання на факультеті підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Національної академії державної податкової служби України Олександр розпочав свою професійну діяльність у правоохоронних органах. Його першим місцем служби стала податкова міліція міста Харків, де він обійняв посаду старшого оперуповноваженого. Молодий, енергійний, принциповий – він швидко зарекомендував себе як фахівець, який не боїться складних справ і завжди працює чесно та відповідально. Згодом йому

доручили виконання обов'язків завідувача сектору викриття злочинів у базових галузях економіки – напряму, що вимагав особливої уважності, об'єктивності та стійкості.

Після ліквідації податкової міліції Олександр певний час працював у Харкові фахівцем із продажу мисливської зброї та боєприпасів у магазині «Бекас». Йому імпонувала робота з людьми, але серцем він завжди залишався правоохоронцем. Внутрішнє відчуття служіння державі, поклик захисника нікуди не зникло – навпаки, з роками ставало тільки сильнішим.

Саме тому повернувся до служби, обійнявши посаду інспектора прикордонної служби 2-ї категорії. Працював гранатометником групи інспекторів.

Олександр був сім'янином у найглибшому сенсі цього слова. Він був одружений, і разом із дружиною виховував двох дітей – донечку Софію та синочка Лева. Для нього вони були всім: сенсом щоденної праці, натхненням, силою та ніжністю, про які він говорив небагато, але відчував усім серцем.

Він зробив свідомий вибір – залишити дім, рідних, роботу заради того, щоб боронити Україну. Його рішення було не поривом, а виявом внутрішньої зрілості, переконань і справжнього патріотизму. Він не міг стояти осторонь, коли країна боролася за своє існування.

Олександр відійшов у вічність 30 грудня 2023 року внаслідок тяжких поранень, отриманих під час виконання бойового завдання на Бахмутському напрямку поблизу м. Дружківка. Це сталося напередодні Нового року – у час, коли родини збираються разом, а діти чекають на дива. Та війна забрала в них найдорожче.

Його смерть стала болючою раною для побратимів, які втратили надійного товариша, і невимовним горем для родини, яка втратила люблячого чоловіка й тата. Але разом із болем залишилася й велика світла пам'ять про воїна, який до останнього подиху виконував свій обов'язок, стояв за Україну і за майбутнє своїх дітей.

Поховали Олександра Малєєва 3 січня 2024 року в його рідному селі Руська Лозова – там, де минули його дитинство та юність.

МАЛЮК ПАВЛО МАКСИМОВИЧ

11.08.1959 – 06.05.2022

Малюк Павло Максимович був співробітником Центру утримання та розвитку матеріально-технічної бази Державного податкового університету.

Павло Малюк

Павло Малюк народився 11 серпня 1959 року в селищі Ворзель на Київщині. Дитинство та юність минули в Ірпені, де він закінчив середню школу № 17. Потім вступив до Київського державного університету імені Тараса Шевченка, обравши фізику та астрономію – науку, що поєднала його точність і внутрішню цікавість до світу.

На початку вісімдесятих Павло одружився. Невдовзі народився первісток Сергій, а згодом і другий син – Дмитро. Це була тиха, але велика історія батьківства, сповнена тепла й безмежної любові. Павло Максимович належав до тих батьків, чия присутність дарує спокій і впевненість.

Близькі згадують його як людину із щирим, великим серцем. Дружина жартома казала: «Його хобі – працювати». Він умів зробити все, за що брався. Його руки відчували дерево, і кожна річ, створена ним, мала в собі частину його душі.

2021 року Павло допомагав будувати церкву на території Будинку творчості письменників. За цю тиху, але віддану працю Митрополит Київський і всієї України Єпіфаній нагородив його медаллю «За жертовність і любов до України».

У Державному податковому університеті Павло Малюк працював у Центрі утримання та розвитку матеріально-технічної бази. Лавочки, гойдалки та інші речі, зроблені його руками, і сьогодні створюють затишок на території Університету. Це не просто предмети – це сліди людини, яка вкладала тепло в кожну деталь. Навіть тепер, коли його немає, він залишається серед місць і людей, яких любив.

Павло Максимович не служив у Збройних силах України, але з початком повномасштабної війни не стояв осторонь. Він власною машиною привозив продукти до церкви та штабу ТрО. А коли син Сергій сказав: «Тату, потрібен прилад нічного бачення», Павло обійшов усіх знайомих в Ірпені – шукав, просив, переконував. І знайшов. Для нього не існувало неможливого, коли йшлося про дітей, людей та Україну.

5 березня ввечері Сергій не повернувся додому, і родина занепокоїлася. 6 березня Павло Максимович разом із Дмитром вирушили на його пошуки. Не заставши штаб ТрО на звичному місці, вони поїхали далі містом, передали продукти батьковому другу, який не міг ходити, і повернули на вулицю Київську, біля ЖК «Мюнхаузен».

Там авто потрапило під обстріл. Дмитро згадував: «На дорозі лежало дерево. Я загальмував – і почали стріляти. Коли отямився, побачив, що батько вже мертвий»…

Він тихо перечекав, допоки стихне стрілянина, вибрався з машини й добіг додому, повідомивши матері страшну звістку.

Спроба звернутися до поліції нічого не дала: місто вже накривали нові обстріли, Ірпінь охопив хаос. 7 березня дружина, Ольга Миколаївна, разом із друзями була змушена евакуюватися через Романівський міст.

Згодом рідні дізналися, що містяни прикопали тіло Павла поруч із місцем загибелі, щоб уберегти його від мародерства та зайвого болю війни. 2 квітня поліція повідомила, що тіло Павла знаходиться в морзі обласної лікарні.

11 квітня Павла Максимовича Малюка поховали на кладовищі міста Ірпінь – серед перших жертв рашистської навали.

МАЛЮК СЕРГІЙ ПАВЛОВИЧ

10.05.1981 – 05.03.2022

Випускник факультету фінансів та банківської справи Національної академії державної податкової служби України.

Сергій Малюк

Сергій Малюк народився 10 травня 1981 року в Києві. Дитинство, юність і молодість минули в Ірпені. Він ріс звичайним хлопчиком, який любив танцювати, читати фантастику, із захопленням грав у шашки. У 18 років став кандидатом у майстри спорту. Любив футбол, а особливе місце в його житті займала риболовля. Ці ранні захоплення відображали його творчу натуру, допитливість і широту мислення – риси, що згодом сформували його багатогранну особистість.

Навчався Сергій в Ірпінській ЗОШ № 17. Перша вчителька М. М. Гончаренко згадувала його як дисциплінованого учня, доброго товариша й хлопця, який завжди готовий допомогти іншим.

Після школи він вступив до Ірпінського індустріального коледжу та здобув фах «Електрифікація та монтаж підприємств». Працював в Ірпінській філії ВАТ «КиївОблГаз», а згодом – менеджером-адміністратором у центрі «Олімпік».

Прагнучи розвитку, Сергій отримав ступінь бакалавра за спеціальністю «Фінанси та кредит» у Національній академії державної податкової служби України. Його відповідальність, порядність і чесність відзначали всі, хто працював поруч. Про нього говорили коротко й точно: «людина слова».

Сергій був активним учасником Революції Гідності. Згодом вступив до лав Національної гвардії України. Служив у місті Котовськ (нині – Подільськ), брав участь в антитерористичній операції на сході країни, воював біля Попасної Луганської області, за що був відзначений нагородами.

Після служби повернувся до Ірпеня та почав працювати в Національній академії державної податкової служби України.

24 лютого 2022 року, в перший день повномасштабного вторгнення, Сергій разом із батьком Павлом Максимовичем, братом Дмитром і другом Дмитром Українцем став на оборону рідного міста. Вони діяли в складі розвідувальної групи, яка стежила за переміщенням ворожої техніки та координувала вогонь української артилерії.

Гуманізм Сергія жив у його словах, які згадує мати: «Іду вас захищати, але не хочу їх убивати». Для нього людське життя й честь були найвищими цінностями.

Він був патріотом і водночас турботливим батьком для доньки Анни, люблячим сином, наставником для молодшого брата й надійним другом.

5 березня 2022 року Сергій загинув під час патрулювання Ірпеня. Разом із Дмитром Українцем вони підбили російський бензовоз біля санаторію «Ластівка», але потрапили в засідку. Сергія розстріляли впритул.

Глибину втрати розкривають слова його матері: «Він був небайдужим, добрим, сміливим, справжнім. І я дуже хотіла б обійняти його й сказати: “Живи і будь щасливий, мій сину…”».

Життя Сергія Павловича – це історія людини, яка жила честю, любов’ю до близьких і відданістю Україні. Він залишив по собі світлу пам’ять у серцях рідних та всіх, хто його знав.

Сергій Малюк похований на Алеї пам’яті захисників України на Ірпінському кладовищі. Відзначений медаллю «За оборону рідної держави» (посмертно).

Рішенням Ірпінської міської ради йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Ірпінь».

Про героїзм Сергія Малюка розповідає і книга «Нескорений Ірпінь» Олени Воробйової.

28 червня 2023 року на стіні Ірпінського ліцею «Мрія» відкрито меморіальну дошку на його честь.

МАРКІВ ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ

6.08.1981 – 27.09.2019

Позивний «Сумрак»

Випускник юридичного факультету
Національної академії державної податкової служби України.

Олександр Марків

Олександр Марків народився 6 серпня 1981 року в місті Обухів на Київщині. Дитинство та шкільні роки провів у ЗОШ № 5. 2003 року здобув юридичну освіту в Національній академії державної податкової служби України. Понад чотири роки працював в Обухівському управлінні Головного управління ДФС у Київській області. Паралельно отримав другу вищу освіту в Міжнародній академії управління персоналом. Певний час працював на Київському картонно-паперовому комбінаті.

Олександр був багаторічним учасником військово-історичного клубу «Повстанець» (спеціалізація – УПА та війська доби УНР). Друзі називали його «друг Чумак». Як реконструктор та знавець історії, він знімався у фільмах «Поводир», «Легіон. Хроніка Галицької Армії», «Українська революція», «Повернення правди. Юрій Горліс-Горський», «Холодний Яр. Воля України або смерть», а також у кліпі «Тільки чекай».

Займався вивченням західнослов'янських мов, любив вітрильний спорт, туризм та легку атлетику. У мирному житті був юристом, менеджером, митним брокером і фахівцем із логістики. Мешкав у Києві та Гостомелі.

Учасник Революції Гідності. Навесні 2014 року добровольцем прийшов до військкомату. З березня 2014 по лютий 2015 служив у 72-й бригаді: командир взводу – старший лейтенант. Воював на кордоні та в Приазов'ї – Амвросіївка, Зеленопілля, Гранітне.

У березні 2016 року підписав контракт на п’ять років та вирушив на фронт. Служив на молодших командирських посадах у 72-й окремій механізованій бригаді. Згодом – командиром зенітно-ракетного взводу в 4-й бригаді оперативного призначення НГУ (БрШР).

Спокійний, доброзичливий і врівноважений, він був надійним другом і опорою для побратимів. Його захопленням була військова історія та реконструкція. Він завжди був поруч зі своїми вояками – у тих самих окопах і бліндажах, у тих самих зруйнованих машинах і спалених стайнях. Він ніколи не відступав.

27 вересня 2019 року близько 17:00 ворог відкрив вогонь по позиціях українських захисників у районі ООС на Донеччині. Старший лейтенант Олександр Сергійович Марків отримав кульове поранення в обличчя. Побратими миттєво надали йому домедичну допомогу та евакуювали до Світлодарської міської лікарні.

Лікарі боролися за його життя, але під час операції, близько 19:30, серце Олександра зупинилося.

Дружина Анастасія сакрально береже слова Сашка – слова, які найточніше передають сутність його характеру та обраного шляху: «Коли я впаду, мою кров вип’є рідна земля, щоб виростити з неї траву для коня того, хто стане на моє місце».

Понад усе він любив свою дружину та маленького сина. Без Олександра залишились батько, дружина та син 2010 року народження.

За службу та мужність нагороджений: відзнакою Начальника Генерального штабу ЗСУ «Учасник АТО»; відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції»; орденом «За мужність» ІІІ ступеня (посмертно).

З 2020 року Олександр Марків – Почесний громадянин міста Обухів.

МАЦЕЛИК МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ

25.11.2000 – 29.09.2024

Випускник факультету податкової справи, обліку та аудиту й Навчально-наукового інституту права Державного податкового університету.

Михайло Мацелик

Михайло Мацелик народився 25 листопада 2000 року в Ірпені в родині викладачів – Тетяни Олександрівни та Михайла Олексійовича. Родині, яка десятиліттями вписує свою сторінку в історію Державного податкового університету. Він зростав у домі, де любов до людей були природною мовою щоденного життя.

Мати згадує про сина з теплою усмішкою: «У Мішки були сотні інтересів – від машин і зброї до кулінарії та математики. Він умів гуртувати навколо себе людей: ходив з друзями по гриби, на риболовлю, обожнював готувати й пригощати своїми стравами. Він був світлий, щирий, справедливий, правдолюбивий… Міг побачити душу людини, навіть коли та мовчала».

У школах – спочатку в Ірпінській ЗОШ № 17, потім у НВО «Освіта», та Ірпінському фаховому коледжі його поважали педагоги й любили однолітки. Він належав до тих дітей, про яких говорять: «Він світиться зсередини».

Період навчання в Державному податковому університеті Михайло сприймав не просто безтурботним періодом юності, а платформою для зростання. Він одночасно опановував податкову справу та облік, заочно навчався в Навчально-науковому інституті права й проходив підготовку офіцерів на кафедрі військової підготовки. Це був його шлях до усвідомленого служіння – служіння людям і країні.

Михайло продовжив справу своїх батьків – викладав предмет «Захист України» в рідному коледжі. Саме там, ще під час навчання, 2017 року він зустрів свою Катрусю –

дівчину, яка стала його долею. З нею він мріяв, планував майбутнє та оберігав її так, як уміють лише чоловіки з великим серцем.

Коли 24 лютого 2022 року на Україну впала тінь повномасштабної війни, Михайло разом із батьком Михайлом Олексійовичем одразу долучились до Ірпінської муніципальної варти. Вони евакуйовували людей, вивозили родини з-під обстрілів, допомагали тим, хто вже зневірився в порятунок.

3 квітня Михайло увійшов до лав Добровільного формування Ірпінської міської територіальної громади № 1. Це був свідомий крок – тихий, внутрішній, без зайвого пафосу.

На початку 2024 року пройшов військово-лікарську комісію. Через місяць був мобілізований. Рідним сказав коротко, але мужньо: «Я йду». І пішов – так, ніби готувався до цього все життя.

Попри юний 23-літній вік, Михайла призначили командиром 3-го танкового взводу 3-ї роти танкового батальйону 4-ї бригади оперативного призначення «Рубіж».

Старшина роти Володимир згадує: «Його слухали. Його поважали. Він умів заспокоїти одним поглядом. Завжди з посмішкою – навіть у пеклі. Я вчився в нього – в його справжньому, тихому патріотизмі. Це не передати словами…»

23 вересня 2024 року він вирушив на Схід. 25 вересня став на позиції. І вже 29 вересня о 16:00 ворожими військами рф було відкрито вогонь з артилерійського озброєння по позиціях перебування Сил оборони України в селі Макіївка Сватівського району Донецької області. Унаслідок обстрілу під час виконання завдання з обладнання вогневої позиції Михайло отримав вибухові поранення, несумісні із життям.

Він загинув поруч зі своїми бійцями – так, як і жив: попереду, в строю, з відповідальністю командира, якому довіряли життя.

Мало хто знав про його тиху мрію – відкрити власну маленьку кав’ярню. Він любив тихі зустрічі з друзями, кавові розмови, атмосферу дому. І мріяв створити місце, де людям тепло та затишно.

Ці мрії тепер зберігає Алея Слави в Ірпені. А пам’ять про Михайла носить у серці вся громада, Університет та найдужче родина – люблячі батьки, кохана дружина Катерина, брат і маленька сестричка.

Командир танкового взводу лейтенант НГУ Михайло Мацелик нагороджений орденом «За мужність» ІІІ ступеня (посмертно).

МІЛЕВСЬКИЙ ГЕОРГІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ
04.05.1988 – 03.01.2025

Випускник юридичного факультету
Національного університету державної податкової служби України.

Георгій Мілевський

Георгій Мілевський народився 4 травня 1988 року в Києві – у місті, яке згодом захищатиме ціною власного життя.

Дитинство та юність минули в спеціалізованій школі II–III ступенів № 325 «Щастя» – символічна назва, зважаючи, що Георгій умів дарувати людям саме це відчуття. Учителі згадують його спокійним, уважним, доброзичливим, а однокласники – як людину, поруч із якою завжди було легко.

2010 року здобув вищу юридичну освіту в Національному університеті державної податкової служби України. Завжди відповідальний, послідовний і сумлінний, він сприймав професію не лише як набір знань, а як спосіб допомагати людям, відстоювати справедливість.

Спорт був важливою частиною життя Георгія. Він був кандидатом у майстри спорту з тхеквондо (ВТФ), мав чорний пояс I дану, входив до збірної Києва. Ця дисципліна навчила його витримці, силі духу й повазі – рисам, які пізніше стануть фундаментом його служби та мужності.

У колі друзів його щиро любили. Він був тим, хто умів вислухати, підставити плече, зняти напругу жартом або простими, але глибокими словами. Навіть у складні дні не втрачав оптимізму – ніби вмів знаходити світло там, де інші бачили лише темряву.

Георгій Мілевський працював на київських підприємствах, був надійним, до будь-якої справи підходив чесно й відповідально.

2024 року, коли країна потребувала захисників, він прийняв рішення служити. Навесні розпочав військову службу в складі військової частини А 1815 стрільцем стрілецького відділення.

Служив тихо, без зайвих слів, але з великою внутрішньою мужністю. Як воїн, був уважний до побратимів, стриманий, зібраний – тим, кому довіряють без вагань.

У січні 2025 року під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Свердліково на Курщині Георгій зник безвісти. Ця звістка впала на родину як удар, після якого важко звести подих. Почався найважчий період – довгі дні й ночі, коли життя розділяється на «до» і «після».

Очікування, що обпалює зсередини, коли кожен телефонний дзвінок може стати надією або ще більшим – болем. Очікування, яке не дає спати, бо в серці живе однаєдина думка: «Головне, щоб він був живий».

Особливо чекали й сподівались мати та сестра Варвара… Трималися за кожну крихту надії, бо невідомість – це найважче випробування, у якому серце одночасно і вірить, і боїться повірити…

Лише в серпні 2025 року після обміну тілами та проведення порівняльного дослідження аутосомної ДНК і Х-хромосоми стало відомо, що він загинув ще в січні. Правда прийшла тихо, боляче й остаточно.

Герой похований на Байковому кладовищі в Києві – серед тих, хто віддав життя за свободу й гідність України. Його ім’я тепер вписане в історію міста, яке він так любив, і в пам’ять людей, які знали, яким світлим, чесним і мужнім він був.

Це велика втрата для рідних, друзів, побратимів – для всіх, хто мав щастя пройти частину шляху поруч із ним.

Пам’ять про нього – це не лише про війну, а про життя, яке він прожив із честю, повагою та любов’ю до України.

МИКОЛАЄЦЬ ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

16.04.1993 – 23.07.2024

Позивний «Отаман»

Здобувач вищої освіти Навчально-наукового інституту права Державного податкового університету.

Олександр Миколаєць народився 16 квітня 1993 року в місті Володимир-Волинський на Волині – там, де особливо відчувається сила землі та любов до України.

Вищу освіту здобув у Державному університеті ім. Шимона Шимоновіца в м. Замості (Республіка Польща) та в Національному університеті біоресурсів та природокористування України. Закінчив аспірантуру, захистив дисертацію та отримав науковий ступінь кандидата наук з державного управління.

З 2015 року був членом Громадської організації «За майбутнє України» та їздив на схід допомагати військовим у зоні АТО. Він робив це тихо, без зайвих слів, бо вважав, що так має бути.

2016 року Олександр підписав контракт із Національною гвардією України. Саме тоді військова служба перестала бути для нього просто обов’язком і стала свідомим вибором – дороговказом, яким він ішов впевнено й без вагань. Служив старшим офіцером оперативного відділення штабу 27-ї Печерської бригади, де швидко зарекомендував себе як людина, яка вміє приймати рішення, брати відповідальність і діяти в найскладніших умовах.

2020 року він виконував бойові завдання в районі ООС на Донеччині та Луганщині. Це були місяці, коли кожен крок, кожне завдання, кожна ніч у бліндажі могли стати останніми. Але він ніколи не скаржився, не відступав і не дозволяв собі слабкості.

Його побратими відзначали: він ішов туди, де було найважче, і повертався з тим самим спокійним поглядом, у якому читалась внутрішня сила.

Коли 2024 року фронт розгорівся з новою силою, він знову був серед тих, хто став на його найгарячіші ділянки. Брав участь у заходах із забезпечення оборони України в ОТУ «Лиман», в оперативно-стратегічному угрупованні військ «Хортиця», а також у ОТУ «Старобільськ». Це були різні напрямки, різні завдання, але завжди одна мета – захист людей і землі, яка була для нього священною.

Побратими називали Сашка «Отаман». Не за чин, а за характер. За здатність тримати удар. За те, що поруч з ним ставало легше навіть у найтемніші моменти. Він умів підтримати, підбадьорити, зібрати всіх довкола себе – так, як справжній отаман збирає свій курінь.

Попри службу, ротації, бойові виїзди та значні навантаження, він не припиняв планувати майбутнє. З вересня 2023 року був здобувачем вищої освіти зі спеціальності «Право» в Навчально-науковому інституті права Державного податкового університету. Навчався наполегливо, навіть коли доводилося слухати лекції між виїздами або складати сесію під час підготовки до чергової ротації.

Для нього це було не просто навчання. Це був його план на життя після перемоги – на мир, якого він так чекав. Він хотів служити Україні не лише зі зброєю, а й законом, будувати державу, яку захищав на фронті.

Остання військова посада – старший офіцер оперативного відділення секції планування застосування штабу військової частини А3066, майор Національної гвардії України. У листопаді 2024 року готувався до отримання чергового звання підполковника НГУ.

Серце Олександра зупинилось 23 серпня 2024 року – в День Державного Прапора України, одразу після повернення з тяжкої та виснажливої ротації. Так війна забирає тих, хто вижив у бою, але пережив більше, ніж людське тіло може витримати.

Для дружини Вікторії й донечки Емілії він був цілим світом – надійним, добрим, люблячим. Їхня любов до нього та його любов до них тепер стала ниткою, яка поєднує землю й небо.

МОСТІПАН ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ

14.09.1983 – 08.06.2015

Старший викладач кафедри інтелектуальних систем прийняття рішень, начальник обчислювального центру інституту підготовки кадрів легкої промисловості Національного університету державної податкової служби України.

Олександр Мостіпан

Олександр Мостіпан народився 14 вересня 1983 року в Києві. Тут минуло його дитинство – активне, рухливе, але водночас напрочуд відповідальне. Мати, пані Ольга, виховувала в дітях силу тіла й характеру. Босоніж по снігу? – отже, босоніж. Обливання холодною водою? – без вагань. Так із дитинства в Олександра формувався той загартований дух, який він пронесе крізь усе життя.

Спершу Олександр займався гандболом, та невдовзі він став кандидатом у майстри спорту зі спринту на 200 метрів. Швидкість, витривалість і сила стали його візитівкою. Він був із тих, хто може бігти довше, ніж інші, і триматися міцніше, ніж дозволяє тіло.

Навчався Олександр у математичному класі гімназії № 178 м. Київ. Розумний, уважний, наполегливий – він легко здобував знання й умів мислити масштабно. Після школи вступив на факультет математики та інформаційних систем Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. А в 16 років почалася ще одна сторінка його життя – сторінка великого кохання.

На секції легкої атлетики він познайомився з Наталією, тоді зовсім юною 14-річною дівчинкою. Це було те кохання, яке зростає разом із людьми. Коли Олександру було 20, а Наталії 18, вони одружилися, виховували двох донечок: Ярославу – мамину копію та Ніку – схожу на татка.

Трудову діяльність Олександр розпочав 2003 року, викладаючи математику та інформатику в київській школі № 67. Учні його любили. Він умів зробити складне простим, а суху математику цікавою.

З 2005 по 2008 роки працював старшим викладачем кафедри інтелектуальних систем прийняття рішень Національного університету державної податкової служби України. А вже 2008 року став начальником обчислювального центру інституту підготовки кадрів легкої промисловості. На роботі його цінували за людяність, професіоналізм, відповідальність і тепло, яке він ніс у будь-який колектив.

2014 року росія вторглася до Криму та розв'язала війну на сході України. 24 березня 2015 року Олександр отримав повістку, а вже наступного дня він був мобілізований до 179-го об'єднаного навчального центру в Полтаві, де здобув спеціальність зв'язківця.

Далі – фронт, Донбас, реальність війни, яка змінює кожного…

Військову службу він проходив як сапер-мінер інженерно-саперної роти групи інженерного забезпечення 28-ї окремої механізованої бригади. Це була одна з найнебезпечніших професій на передовій – робота, яка вимагає сталевих нервів, точності та абсолютної відваги.

8 червня 2015 року приблизно о 14:00 поблизу міста Красногорівка на Донеччині військова вантажівка ГАЗ-53, що перевозила боєкомплект на позиції українських військових, наїхала на протитанкову міну. Вибух був миттєвим і невблаганним. Семеро бійців загинули в одну мить. Серед них був і Олександр Мостіпан.

Реалії воєнного часу ще довго розривали на шматки серця рідних, адже, щоб остаточно підтвердити його особу, довелося провести експертизу ДНК.

Лише 18 червня 2016 року, через рік після загибелі, родина змогла провести в останню путь свого Героя.

За мужність і самовідданість Олександр Мостіпан нагороджений орденом «За мужність» ІІІ ступеня (посмертно).

МУКАН ВОЛОДИМИР СЕРГІЙОВИЧ

14.06.1987 – 29.04.2023

Позивний «Блискавка»

Доцент кафедри журналістики, української словесності та культури Університету державної фіскальної служби України.

Володимир Мукан

Володимир Мукан народився в Черкасах у сім'ї військового Сергія Івановича та вчительки Віри Павлівни. Закінчив школу із золотою медаллю. Батько пригадує, що син із малечку був досить допитливим і мав багато захоплень – займався баскетболом, шахами, писав вірші, грав на гітарі та любив плавати в черкаському Дніпрі, куди брав із собою сестричку Наталю.

Вищу освіту Володимир здобув у Навчально-науковому інституті філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Він був єдиним хлопцем на потоці української філології випуску 2011 року – і саме там, серед одногрупниць, зустрів своє кохання Анну. Разом вони створили міцну родину й виховали двох синів – Андрія та Ярослава, які були для нього найбільшою гордістю та натхненням.

Володимир Мукан був людиною рідкісної багатогранності – науковцем, журналістом, фотографом, підприємцем. З дитинства глибоко любив усе українське, вірив у силу слова й мріяв стати частиною інтелектуальної еліти нової України.

Володимир працював у провідних медіа, викладав журналістику, творив культурні проєкти, був співорганізатором фестивалів ретро техніки. Завжди активний, вільний у думці, гострий на слово, непохитний у принципах.

З 2020 по 2022 роки одночасно з основним місцем роботи викладав журналістику на посаді доцента в Університеті державної фіскальної служби України в місті Ірпінь Київської області. Викладачі кафедри згадують Володимира як дійсно світлу людину, яскраву, чуйну, яка заряджала всіх навколо оптимізмом і добром.

У громадському житті стояв на передовій: Мовний майдан, Євромайдан, Революція Гідності – він був там, де вирішувалась доля країни.

Після початку повномасштабного вторгнення Володимир добровільно став на захист України. Служив у територіальній обороні, воював на Луганщині, Донеччині, Харківщині, у Придністровському напрямку. Був одним із перших, хто штурмував Бахмут.

Побратими говорили про нього: «Таких чоловіків – одиниці. Він не мав військової освіти, але вмів керувати боєм».

Упродовж 2022 року очолював перший позаштатний передовий інформаційний загін територіальної оборони. Навесні 2023 року отримав звання молодшого лейтенанта та став заступником командира стрілецької роти з морально-психологічного забезпечення.

Він мріяв про відбудову України після перемоги.

Казав: «Ми захищаємо не просто територію – ми захищаємо філософію українського життя». І ще: «Я батько двох синів. Як я можу не піти, коли біда прийшла?»…

29 квітня 2023 року під час виконання бойового завдання в Бахмуті Володимир Мукан загинув. Ворожа артилерійська міна впала поруч з ним. Побратими розповідають, що, накладаючи турнікет на руку, Володимир сказав свої останні слова: «Врятуйте мені руку, бо мені треба ще писати». Про загибель чоловіка дружині повідомили наступного дня.

У Черкасах вулицю Сурікова перейменовано на вулицю Лейтенанта Мукана.

У Київському національному університеті імені Тараса Шевченка створено відділ зв’язків із громадськістю імені Володимира Мукана.

Про нього знято документальний фільм «Журналіст у формі».

За життя, у січні 2023 року, Володимира Мукана нагородили нагрудним знаком «За мужність і героїзм», а вже після загибелі його відзначили орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня, почесною відзнакою «Захисник України – Герой Черкас» та медаллю «За жертовність і любов до України» від Православної Церкви України.

НАБОК ІГОР ЮРІЙОВИЧ

13.02.1989 – 31.05.2022

Випускник факультету фінансів та банківської справи Національного університету державної податкової служби України.

Ігор Набок

Ігор Набок народився 13 лютого 1989 року в Сумах у родині військовослужбовця. Навчався в місцевій школі № 15, захоплювався спортом, а згодом – підводним зануренням. Словом, у ньому жила справжня любов до життя – до всього, що дарує радість, рух, нові горизонти. Він тягнувся до вражень, до пригод, до того, що змушує серце битися швидше.

Вищу освіту за спеціальністю «Фінанси і кредит» здобув на факультеті фінансів та банківської справи Національного університету державної податкової служби України. Працював у податковій службі м. Суми.

Ігор надзвичайно любив тварин, обожнював собак і багато часу проводив зі своїм чотирилапим другом. Його стихією були гори: він підкорив Карпати, Тянь-Шань, Кавказ і мріяв про Ельбрус.

2011 року проходив строкову службу, отримав звання сержанта та підготовку в Навчальному центрі пожежної безпеки ЗСУ.

З 2012 по 2022 роки працював у різних державних і приватних установах Києва: у Державній фінансовій інспекції інспектором відділу контролю за благоустроєм Подільської РДА, згодом – фінансовим аналітиком у ТОВ «Укртепло», а пізніше став фінансовим директором підприємства «Рівнетеплоенерго».

Воювати Ігор почав з першого дня повномасштабного вторгнення. У Києві, де він жив і працював, добровільно вступив до лав столичної тероборони. Разом із

побратимами боронив місто, допомагав людям евакуюватися, розуміючи: від кожного його кроку залежить чиєсь життя.

Побратим згадує той період: «У перших боях у нас на всіх було всього п’ять автоматів. Ігор не відступив – пішов у бій. Коли Київ вистояв, ми ще були добровольцями, без контрактів. Але коли з’явилася можливість піти в армію, Ігор перший сказав: “Я піду”». Так він і зробив.

Згодом Ігор був мобілізований до Збройних сил України, служив у 131-му батальйоні 24-ї окремої механізованої бригади імені короля Данила, яка тримала оборону Попасної та Лисичанська.

31 травня 2022 року поблизу Комишувахи Ігор Набок разом із чотирма побратимами потрапив під танковий обстріл російських військ. У тому пекельному вогні всі п’ятеро загинули. Це сталося раптово, жорстоко – так, як часто забирає життя війна, не залишаючи шансів і відповідей.

Йому було лише 33.

Попрощалися з воїном 8 червня в храмі Святого Миколая, після чого поховали в родинному похованні на вулиці Прикордонній у Сумах.

Побратими згадують: «Ігор був усміхненим, стриманим, людяним і дуже мужнім. Пішов на війну з усмішкою і таким залишився. Ми втратили людину, яка могла б ще багато зробити для держави й рідного міста».

2023 року Ігорю Набоку присвоєно звання «Почесний громадянин міста Суми» (посмертно).

На будівлі компанії «УКРТЕПЛО» встановлено меморіальну дошку на його честь.

Світла пам’ять про Ігоря – мужнього воїна, доброго друга й гідного сина України завжди житиме в серцях рідних, побратимів та всіх, хто знав його.

НОВАЧУК АРТЕМ ЮРІЙОВИЧ

02.06.2005 – 27.01.2024

Здобувач вищої освіти факультету фінансів та цифрових технологій Державного податкового університету.

Артем Новачук

Артем Новачук народився 2 червня 2005 року в місті Нетішин на Хмельниччині. Зростав щасливою дитиною в люблячій родині – з теплом, достатком і цікавим дитинством поруч із двома сестрами. У нього була няня, домашній затишок і турбота, але водночас він досить рано взяв на себе роль єдиного чоловіка в домі: був опорою для мами, її захисником і порадником, добрим і уважним старшим братом для своїх сестричок. У цій тихій внутрішній відповідальності вже тоді ховався той характер, який згодом приведе його на шлях воїна.

2016 року родина переїхала до Ірпеня. Тут Артем навчався до 9 класу в ліцеї № 2, а згодом, у 2020–2023 роках, здобував освіту в Ірпінському фаховому коледжі економіки та права, де отримав диплом молодшого бакалавра за спеціальністю «Фінанси, банківська справа та страхування».

2023 року він став студентом Державного податкового університету – вступив на факультет фінансів та цифрових технологій за спеціальністю «Фінанси, банківська справа та страхування». Але завершити навчання Артемові, на жаль, так і не судилося.

Коли почалася повномасштабна війна, Артемові було лише 16. Та він робив усе, що міг, аби протидіяти російській агресії, навіть будучи ще зовсім юним. Разом із друзями дистанційно блокував ворожі пабліки й інформаційні ресурси окупантів – про це згадує його мати, Наталія. Для нього це був важливий спосіб боротьби, який давав змогу відчувати: він теж робить внесок у захист країни.

Коли повернувся додому після деокупації Ірпеня, Артем відразу долучився до волонтерського руху, а також до молодіжної організації «Права молодь», де панував сильний патріотичний дух. Саме тут ще більше загартувалися його переконання, згуртувалася внутрішня готовність служити Україні й захищати тих, хто поруч.

Влітку 2023 року, щойно досягнувши повноліття, він здійснив свою мрію: вступив до ОСП НГУ «АЗОВ» і вирушив на фронт. Там отримав військову посаду майстра відділення технічного обслуговування автомобільної техніки 4-го батальйону 12-ї бригади спеціального призначення імені Дмитра Вишневецького.

У листопаді 2023-го після контузії його списали в штабний резерв. Але Артем відмовився від безпечнішого місця та залишився на позиціях Лиманського напрямку. Отримав осколкові поранення в спину, поперек і шию, проте за кілька днів виписався з лікарні та повернувся у стрій. Його пояснення було простим і водночас переконливим: «Там мої! І хто, якщо не я?»

Під час відновлення Артем тренував новобранців, передавав їм свій досвід, працював попри біль і втому. Рідним не зізнавався про участь у боях – не хотів тривожити материнське серце.

За свій короткий, але надзвичайно сміливий бойовий шлях він здійснив понад 30 бойових виїздів.

27 січня 2024 року Артем загинув від смертельних уламкових поранень під час гранатометного обстрілу, виконуючи бойове завдання неподалік населеного пункту Діброва на Луганщині.

Про нього згадує Михайло Гаврилів: «Ще підлітком бігав на збори зі зброї, а вдома казав, що йде підробляти, щоб мама не хвилювалась. Його дорога була визначена ним самим. Він так любив свою країну, що пішов захищати її зі зброєю в руках».

Поховали Артема на Рівненщині в селі Бадівка – на землі його роду, куди він так любив приїжджати до бабусі й дідуся...

НОВІКОВ ОЛЕГ ВІКТОРОВИЧ

06.01.1974 – 01.11.2024

Позивний «Тренер»

Випускник факультету податкової міліції Академії державної податкової служби України.

Олег Новіков

Олег Новіков народився 6 січня 1974 року в селищі Долинське на Луганщині. Там минули його дитинство та юність, але справжній дім він знайшов у Приірпінні. Майже тридцять років тому Олег переїхав до Ірпеня – міста, яке з часом стало для нього більше, ніж місцем проживання. Тут він створив родину, тут розкрився як спортсмен, тренер і наставник, тут виросли його діти, тут були його друзі, робота, перемоги й зміст життя. Ірпінь став для нього містом сили та світла – тим осередком, за який він, зрештою, пішов воювати.

Вищу освіту за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» здобув на факультеті податкової міліції Академії державної податкової служби України. Він був гордістю навчального закладу, знаним спортсменом і чемпіоном.

Спорт був його стихією та сенсом життя. 1996 року Олег став чемпіоном світу з контактного карате й отримав звання майстра спорту міжнародного класу. Багаторазовий чемпіон України та Європи, він завжди йшов до перемоги вперто, чесно й гідно.

Працював у податковій міліції Києва, паралельно тренував молодь та передавав учням власний досвід і силу характеру. До повномасштабного вторгнення активно займався тренерською діяльністю, виховавши не одне покоління чемпіонів з кікбоксингу.

Майбутню дружину Наталію зустрів в Ірпені. Виховували трьох діточок: синочків Ігоря та Аміра й донечку Ангеліну.

Зі спогадів рідних, Олег був людиною рідкісної врівноваженості й внутрішньої сили. Надійний, терплячий, турботливий – він умів підтримати словом і справою, вислухати так, щоб стало легше. Обожнював тварин, дбав про них разом із дружиною. Найбільшим щастям для нього були діти: він проводив із ними майже кожну вільну хвилину – на природі, на велосипедних прогулянках, у простих сімейних радощах. Для близьких був тим, до кого можна прийти з будь-яким болем чи питанням, – він завжди знаходив час, серце й правильні слова.

У квітні 2022 року, коли війна стала реальністю для кожної української родини, Олег не вагався ні хвилини. Він прийшов до лав добровольців територіальної оборони так само впевнено, як усе життя виходив на спортивний майданчик – із готовністю боротися й перемагати. Його рішення було простим і водночас величним: захистити свій дім, свою родину, свою країну.

Від перших днів служби він проявив себе справжнім воїном. Воював на Сумському, Донецькому та Запорізькому напрямках.

Під час виконання кожного завданні демонстрував ту саму рішучість, силу духу та внутрішню дисципліну, які колись привели його до чемпіонських титулів. Тільки тепер він боровся не за медалі, а за життя, за своїх побратимів, за майбутнє своїх дітей.

Дружина Наталія згадує: «Олег був доброю, чуйною, відвертою людиною, люблячим батьком і чоловіком. Він боровся за свободу своєї країни, бо хотів, щоб його діти жили у вільній державі. Він казав: “Якщо не я, то хто?”»

1 листопада 2024 року Олег Новіков загинув під час виконання бойового завдання поблизу Преображенки в Запорізькій області.

За мужність і службу він був нагороджений відзнакою Міністерства оборони України, медаллю «За поранення» та почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних сил України «Золотий хрест».

Похований на Алеї Слави в Ірпені – там, де вшановують найвідданіших захисників України.

ПАВЛЮК ВАЛЕРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ

25.09.1971 – 09.05.2023

Доцент кафедри соціальної філософії та управління Державного податкового університету.

Валерій Павлюк

Валерій Павлюк народився 25 вересня 1971 року на Донеччині в селі Стадники – на землі сили й незламності. Освічений, цілеспрямований і неймовірно активний, він залишив вагомий слід у розвитку української освіти, громадянського суспільства та культури управління.

1993 року закінчив Донецький державний університет управління за фахом «Економіка, бухгалтерський облік, контроль і аналіз господарської діяльності». Здобув науковий ступінь кандидата наук із державного управління.

З 2008 по 2014 роки працював доцентом кафедри загального та адміністративного менеджменту Донецького державного університету управління.

Валерій Павлюк – донеччанин, який ніколи не зрікався свого краю та став на його захист із першої миті російської агресії у 2014 році. Його активна громадянська позиція й відвертий спротив окупантам одразу ж привели до тяжких випробувань: його незаконно утримували в так званому «підвалі», місці катувань і тиску, добре відомому всім, хто пережив ті події. Він пройшов крізь тортури, через приниження та небезпеку, але вистояв – незламний духом, сильний думкою, вірний Україні, попри все.

Після визволення – нове випробування, статус внутрішньо переміщеної особи. Та замість того, щоб оплакувати втрати, Валерій поставив собі іншу мету: працювати, жити, будувати нове. У Києві він зумів не просто адаптуватися, а стати одним із найактивніших і найпомітніших діячів освітнього середовища: викладав, створював проєкти,

надихав студентів, розвивав громадянські компетентності. Він працював так, ніби намагався надолужити все відібране в нього війною – і робив це натхненно, щиро, невтомно.

У Київському університеті імені Бориса Грінченка він працював доцентом кафедри управління, згодом долучився до команди Університету державної фіскальної служби України, де обіймав посаду заступника директора Навчально-наукового інституту фінансів, банківської справи, а також працював доцентом кафедри менеджменту. Його лекції завжди вирізнялися змістовністю, живим інтересом до проблем студентів та прагненням навчити їх мислити ширше й відповідальніше. В останні роки – у Державному податковому університеті працював доцентом кафедри соціальної філософії та управління.

Він був людиною ідей та дії: співзасновником Коаліції STEM-освіти, автором і координатором проєкту «Історична правда», співзасновником ГО «Асоціація соціальних інновацій та наукових комунікацій», майстер-тренером із громадянської освіти та прав людини. Він став натхненником ініціативи «Громади майбутнього» – проєктів, що виховують відповідальних і свідомих громадян.

Після початку повномасштабного вторгнення Росії 2022 року Валерій знову став до зброї – цього разу в лавах Київської територіальної оборони. Двічі поранений, він щоразу повертався на передову.

Побратими кажуть: «Він був інтелектом, серцем і силою нашого підрозділу».

9 травня 2023 року, виконуючи бойове чергування поблизу Бахмута – одного з найгарячіших напрямків війни, Валерій Валерійович загинув під час обстрілу багатоповерхівки, коли вибухом обвалилося перекриття. Його життя обірвалося під уламками зруйнованої будівлі, але його незламний дух залишився з тими, кого він захищав.

Він залишив по собі приклад служіння Україні, приклад мужності, самопожертви й чесності перед власним обов’язком – приклад, гідний вчителя, науковця, громадянина й воїна.

ПАДУСЕНКО ОЛЕКСІЙ СЕРГІЙОВИЧ
07.03.1981 – 26.07.2025

Випускник Академії державної податкової служби України за напрямом підготовки «Економіка та підприємництво».

Олексій Падусенко

Олексій Падусенко народився 7 березня 1981 року в Ірпені й прожив тут усе своє життя. Навчався в школі № 10, з ранніх років вирізнявся працьовитістю та серйозністю в усьому, за що його особливо поважали в родині.

1999 року закінчив Український фінансово-економічний інститут, здобувши диплом молодшого спеціаліста за спеціальністю «Фінанси». Продовжив освіту в Академії державної податкової служби України на фінансово-економічному факультеті за напрямом «Економіка та підприємництво» й навчався на військовій кафедрі Академії.

Професійний шлях Олексія був насиченим і відповідальним: працював на різних посадах у компаніях ТОВ «Віст Груп», АТЗТ «Альцест», ТОВ «СіА Компані», ТОВ «Master Tool». Він любив техніку, добре орієнтувався в ній та постійно вдосконалювався в своїй справі. Надзвичайною пристрастю для нього була риболовля – це був його спосіб відпочинку й момент єднання з природою.

Друзі й сусіди згадують Олексія як надзвичайно добру, ввічливу й чуйну людину. Він був уважним сином, надійним другом і турботливим батьком, який понад усе мріяв повернутися додому, до своїх рідних.

Понад тринадцять років він був у щасливому шлюбі з дружиною Ольгою – їхній союз був справжнім партнерством, де панували взаємна підтримка, повага й тепло. Разом вони виховували трьох дітей, для яких Олексій був не просто батьком, а прикладом

сили, мудрості й доброти. Він умів створювати відчуття захищеності та спокою, був опорою, на яку завжди можна було покластися. Його любов до родини була тихою, щирою, глибокою – такою, що лишається з ними й після того, як він пішов.

З початком повномасштабного вторгнення 2022 року він без вагань добровільно став до лав Збройних сил України, обравши шлях Захисника. Його не лякала невідомість, небезпека чи відповідальність. Служив старшим лейтенантом, командиром окремого протитанкового взводу 61-го окремого батальйону 44-ї механізованої бригади на Куп'янському напрямку.

Після отриманої травми Олексій не відступив від служби – його перевели до зенітно-кулеметного батальйону, де він став командиром взводу управління, заступником командира зенітної кулеметної роти. Там він продовжував служити з тією самою відданістю та стійкістю, якими завжди вирізнявся. Навіть у найважчі моменти він залишався опорою для побратимів, офіцером, якому довіряли й на якого рівнялися.

За службу нагороджений медалями «Учасник бойових дій» та «Ветеран війни».

26 липня 2025 року Олексій пішов із життя в лікарні.

1 серпня 2025 року його поховали в Ірпені – місті, яке він любив і яке захищав.

Його земний шлях – це шлях мужності, честі та тихої, глибокої любові до родини й України. Він залишив по собі пам'ять про людину, яка жила правильно, гідно, по-совісті.

ПАРХОМЕНКО ДАНИЛО ОЛЕКСАНДРОВИЧ

03.03.2004 – 02.08.2025

Позивний «Тренер»

Випускник факультету фінансів та цифрових технологій Державного податкового університету.

Данило Пархоменко

Данило Пархоменко народився 3 березня 2004 року в Бучі на Київщині. З дитинства був активним, цілеспрямованим і допитливим хлопцем: професійно займався плаванням, цікавився змішаними єдиноборствами (ММА), грав у шахи, захоплювався технікою та мотоциклами. Був учасником ГО «Об'єднання захисників Ірпеня», у якій формувався його характер і патріотичний світогляд.

З 2019 по 2022 роки навчався в Ірпінському фаховому коледжі економіки та права, де отримав диплом молодшого спеціаліста зі спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування».

Навчання продовжив у Державному податковому університеті на факультеті фінансів та цифрових технологій. 2024 року здобув ступінь бакалавра з фінансів, банківської справи, страхування та фондового ринку.

Попри молодий вік, Данило мав виняткові здібності: вправно водив авто й мотоцикли, легко освоював зброю, швидко приймав рішення в екстремальних умовах. Був щирим, компанійським і відданим друзям – разом святкували, мандрували, багато часу проводили на природі чи в Києві. Його тепло, уважність і чесність згадують усі, хто його знав.

«Коли Даня вирішив стати на захист України, я не могла заперечувати – це був його свідомий вибір, на який ніхто не міг вплинути», – згадує мати Данила.

4 квітня 2022 року Данило Пархоменко розпочав службу в складі 243-го батальйону 241-ї окремої бригади. На той момент йому було лише сімнадцять, але він без вагань обрав шлях відповідальності та честі – шлях Захисника. Досить швидко адаптувався до військової справи й отримав позивний «Тренер», бо завжди вмів підтримати, навчити та повести за собою.

Батько згадує: «Я розумів: Дані не потрібна моя підтримка – він і сам був опорою для інших. Просто я не міг сидіти вдома, знаючи, що мій син на війні». Згодом і він долучився до тієї самої бригади, ставши поруч із сином у спільній боротьбі.

Данило брав участь в обороні Іванівського на Донеччині як боєць снайперського відділення. Згодом воював на Харківщині та Сумщині, де виконував обов'язки заступника командира, а пізніше й командира роти вогневої підтримки: організовував розвідку, керував боєм, вводив підрозділи на позиції та надавав домедичну допомогу пораненим. Продовжив службу на Покровському напрямку, як головний сержант роти, координував бойові дії та підготовку бійців.

З 30 червня до 2 серпня 2025 року служив у 187-му батальйоні 123-ї бригади, брав участь в обороні Родинського, залишаючись лідером, на якого рівнялися інші.

За мужність і професіоналізм Данило був нагороджений низкою грамот, подяк і почесних відзнак, серед яких: Хрест Сил територіальної оборони, відзнаки Президента України «За оборону України», «За поранення», «Честь і звитяга», «Кров за Україну», «Золотий хрест» Головнокомандувача ЗСУ, почесна відзнака «За заслуги перед Сумщиною» III ступеня та інші нагороди, яким відповідає воїн великої відваги.

Данило Пархоменко загинув 2 серпня 2025 року під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Родинське на Донеччині. Під час виведення групи з оточення на точку евакуації він натрапив на замінковану ділянку. Данилові було лише 21 – його життя обірвалося в момент, коли він рятував інших.

Похований Герой на Алеї Героїв Бучанського міського кладовища – там, де вшановують найсміливіших синів України, чий подвиг і ім'я назавжди вписані в історію нашої громади.

ПЕРЕГУДА ОЛЕГ СТЕПАНОВИЧ

31.03.1987 – 14.06.2022

Позивний «Скіф»

Випускник факультету фінансів та банківської справи Національного університету державної податкової служби України.

Олег Перегуда

Олег Перегуда народився 31 березня 1987 року в селі Пійло на Закарпатті. Наймолодший у сім'ї, він зростав допитливим, активним хлопцем із любов'ю до історії та книжок, яку прищепив батько. Уже в сьомому класі твердо знав, що хоче стати військовим, тому вступив до Прикарпатського військово-спортивного ліцею, де проявив лідерські здібності та командував сотнею.

Високий рівень знань і характер привели його до Національного університету державної податкової служби України, де Олег здобув офіцерське звання та активно долучався до громадського життя. Попри перспективи в столиці, він повернувся додому й працював фінансовим інспектором, а згодом – у військкоматі.

У листопаді 2013 року Олег поїхав на Майдан. А з початком російсько-української війни у 2014 році добровольцем вступив до батальйону Національної гвардії «Крук». Побратими згадують його як мужнього, розсудливого й справедливого командира, який завжди думав про інших більше, ніж про себе.

Після завершення контракту повернувся до мирного життя, опинився серед людей, які поважали й цінували його. Він знайшов своє кохання, одружився, мріяв про власну справу. Разом із друзями АТОвцями заснував компанію «Українська розумна автоматика», яка виготовляла приліжкові панелі для лікарень.

Але в його серці завжди було місце для побратимів. Він зібрав навколо себе активістів з області й ініціював створення громадської організації «4.5.0. Прикарпаття» –

об'єднання ветеранів АТО. Його найбільшою мрією був реабілітаційний центр для бійців у Калуші. Він вірив, що кожен воїн після повернення з фронту заслуговує на підтримку.

24 лютого 2022 року, з початком повномасштабного вторгнення, Олег знову без вагань пішов на фронт. Служив у складі 80-ї десантно-штурмової бригади під позивним «Скіф». Побратими кажуть, що поруч із ним не було страшно: він умів вести, підтримувати, захищати, знаходити потрібні слова та підбадьорювати.

Олег завжди був тим, на кого можна було покластися. Був готовий віддати останнє. Побратими згадують, як у травні, за кілька тижнів до загибелі, їхня позиція в Бахмуті згоріла після обстрілів фосфорними боєприпасами. Усе, що в них було, – одяг, особисті речі – перетворилося на попіл. І коли волонтери привезли нову партію одягу, Олег узяв собі лише одні штани, а все інше роздав своїм підлеглим.

14 червня 2022 року. Завдання: взяти висоту, закріпитися й не дати ворогу просунутися далі. Олег знав більше, ніж інші. Не захотів лякати хлопців, не став наражати їх на небезпеку. Сказав, що піде перевірить усе сам. За мить його життя обірвалося… Той самий хлопець, який колись мріяв про далекі горизонти, тепер лежав там, на тій землі, що стала його останнім прихистком.

Олег повернувся додому – у Пійло, де рідний край зустрів його так само ніжно, як колись дитину, та водночас гідно, з почестями Героя. Тут його пам'ятають і шанують: рідна вулиця носить його ім'я, а біля могили невгасимо горить свічка. Усміхнене обличчя на надгробку ніби каже всім: «Я поруч».

За відвагу Олег удостоєний орденів Богдана Хмельницького II та III ступенів і звання «Почесного громадянина Івано-Франківська та Калуша».

Герої живуть стільки, скільки живе пам'ять, а пам'ять про «Скіфа» буде жити завжди…

ПИХНІВСЬКИЙ РУСЛАН СТАНІСЛАВОВИЧ

18.02.1980 – 10.10.2024

Випускник обліково-економічного факультету
Академії державної податкової служби України.

Руслан Пихнівський народився в смт Ставище на Київщині, де зростав і навчався в місцевій школі № 1. Усміхнений, доброзичливий, щирий – таким він був від самого дитинства. У ньому жила природна м'якість і тепло, що притягувало людей. Умів слухати, підтримати, сказати вчасне слово, і саме ці риси робили його особливо близьким для тих, хто його знав.

Руслан любив природу й тварин, обожнював мандрівки та лісові прогулянки. Збирання грибів було для нього не просто хобі, а своєрідним способом заспокоїтися й відчути гармонію з навколишнім світом. Мав творчу вдачу: майстерно робив ориґамі, займався макраме, створював речі, у яких відчувалася душа. Усе, за що брався, він робив натхненно, з теплотою та внутрішнім світлом.

1997 року вступив до Академії державної податкової служби України, де здобув базову освіту за напрямом «Економіка і підприємництво» та кваліфікацію бакалавра з обліку й аудиту. Навчання продовжив на обліково-економічному факультеті (група ОС-52), здобувши ступінь спеціаліста.

Свій трудовий шлях Руслан розпочав ще під час навчання – працював спеціалістом І категорії лабораторії інформаційних мереж Академії, де проявив себе відповідальним, уважним і уважним до деталей працівником. Згодом продовжив професійний розвиток у Контрольно-ревізійному управлінні Київщини, ставши старшим контролером-ревізором.

У 2003–2015 роках Руслан перебував на посаді головного спеціаліста відділу звітності та бухгалтерського обліку в органах казначейства, де зарекомендував себе як дисциплінований, сумлінний і працьовитий фахівець. Пізніше працював спеціалістом в Управлінні соціального захисту населення, продовжуючи служити людям і громаді, завжди сумлінно виконуючи свою роботу та ставлячись до неї з особливою відповідальністю.

7 червня 2024 року Руслана призвали до Збройних сил України. Він служив солдатом – лінійним наглядачем відділення зв'язку 2-го механізованого батальйону в/ч А0998. Чотири місяці в окопах, на передовій, у небезпеці – і потім довга, болісна невідомість. Руслан вважався зниклим безвісти.

Батько, Станіслав Пихнівський, місяцями розшукував зниклого сина, публікував оголошення, звертався до всіх, хто міг хоч щось знати. Його слова, сповнені невимовного болю, стискають серце: «Розшукую сина Пихнівського Руслана Станіславовича, вчА0998. Зник 10.10.2024 в районі Часового Яру. Можливо хтось знає якусь інформацію, це біль, яку не передати словами. Надіюсь…»

Загинув Руслан Пихнівський 10 жовтня 2024 року поблизу Часового Яру – одного з найгарячіших і найнебезпечніших напрямків Донеччини. Довгі тижні рідні трималися за надію, що він живий, що з'явиться хоч якась звістка, бодай натяк. Та страшна правда відкрилася згодом: надії не справдилися… Руслан загинув, виконавши свій обов'язок до кінця. Його смерть стала нестерпним болем для родини, але й світлим свідченням його мужності та любові до України.

У день прощання все селище вийшло вшанувати Героя. Односельці вишикувались живим коридором – у тиші, зі слізьми, у скорботі. Вони тримали квіти, українські прапори, схиляли голови, коли несли труну. Тут він знайшов свій останній спочинок – серед своїх, серед тих, хто пам'ятатиме його завжди…

ПОНОМАРЬОВ ВЯЧЕСЛАВ АНАТОЛІЙОВИЧ

29.08.1981 – 22.07.2025

Позивний «Шеф»

Випускник факультету податкової справи, обліку та аудиту й Навчально-наукового інституту економічної безпеки та митної справи Державного податкового університету.

Вячеслав Пономарьов народився 29 серпня 1981 року в Києві в родині військовослужбовця.

Вищу освіту здобув у Київському інституті військово-повітряних сил за спеціальністю «Інженер-електромеханік по озброєнню літальних апаратів», потім у Київському національному торговельно-економічному університеті на факультеті товарознавства за спеціальністю «Експертиза непродовольчих товарів у митній справі». З 2019 по 2023 роки навчався в Навчально-науковому інституті економічної безпеки та митної справи Державного податкового університету за спеціальністю «Право» (митна безпека). 2025 року закінчив факультет податкової справи, обліку та аудиту ДПУ за спеціальністю «Економіка», освітня магістерська програма «Економіка міста та регіону».

Вячеслав був людиною світлої вдачі – допитливий, активний, прямий, мужній і відкритий до життя. Любив рух, пригоди, людей. Його щирість, життєлюбство й внутрішня сила притягували кожного, хто хоч раз із ним спілкувався.

З перших днів повномасштабного вторгнення він добровільно став до лав оборонців Києва – служив у територіальній обороні Оболонського району. Згодом продовжив службу в морській охороні: у 10-му мобільному прикордонному загоні, 18-му загоні

морської охорони м. Кілія та в 79-му Херсонському прикордонному загоні. Був інспектором прикордонної служби вищої категорії, старшим сержантом, виконував бойові завдання з честю та відповідальністю. У грудні 2023 року отримав статус учасника бойових дій.

Побратими та рідні згадують його як людину надзвичайної сили духу й доброти. Його внутрішня міць поєднувалася з рідкісною делікатністю серця – і саме таким він залишився в пам'яті тих, хто знав його по-справжньому.

З особливим трепетом про Героя говорить цивільна дружина: «Мій Слава – це та людина, якою я сама хотіла бути, але ніколи не була… Йому були притаманні риси, про які я мріяла, але не мала. Він вчив мене бути іншою, бачити ширше, жити легше. … Я покохала його за впевненість у собі, у своїх діях та вчинках, за мудрість думок, за відкриту душу та добре серце, за безумовну любов до всіх людей, за вміння товаришувати та підтримувати зв'язок, за готовність прийти на допомогу в будь-який час, за його тепло, вміння кохати та турбуватися про близьких, за жагу до життя, хоробрість і героїзм! Він назавжди в моєму серці і в моїх думках!»

22 липня 2025 року поблизу Херсона Вячеслав Пономарьов загинув, прикриваючи побратимів від атаки ворожих дронів. Він віддав життя, рятуючи інших – так, як жив завжди: сміливо, чесно, по-людськи.

За свою мужність, незламність і самопожертву Вячеслав був відзначений високими нагородами: медаллю «За службу державі», орденом Івана Мазепи, нагрудним знаком «За оборону Херсона». Кожна з цих відзнак – це свідчення його відваги, відповідальності й чесної служби Україні.

Похований Герой на Південному кладовищі Києва – поруч із найріднішими – батьками, у рідній землі, яку він любив і яку захищав до останнього подиху.

Пам'ять про Вячеслава Пономарьова збережеться в серцях тих, хто його знав. Він залишиться для них символом сили, доброти та безмежної відданості Україні, яку він захищав не словами, а своїм життям.

ПОПОВИЧ ВІТАЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

02.12.1983 – 20.04.2022

Позивний «Поліглот»

З 1999 по 2004 роки здобував вищу освіту в Академії державної податкової служби України за напрямом «Економіка і підприємництво».

Віталій Попович

Віталій Попович ріс в Ірпені в родині, де панували тепло й повага до освіти й праці. Мати працювала вчителькою, батько – будівельником.

Закінчив середню школу № 17 (нині – ліцей «Мрія»), де вже тоді вирізнявся своїм інтересом до історії та фізики. Його фото було на Дошці пошани як одного з найкращих фізиків школи. Ще з дитинства він мав потяг до знань: перечитував енциклопедії, захоплювався наукою, а з роками – історією України, іноземними мовами та сучасними технологіями. Це був хлопець із живим, невтомним розумом, який прагнув розуміти світ глибше.

Після школи Віталій вступив до Академії державної податкової служби України, де здобув фах фінансиста. Уже під час навчання працював у відділі інформаційних технологій, а згодом продовжив займатися улюбленою справою в Правекс-Банку.

Коли 2014 року війна вперше торкнулася Донбасу, Віталій не залишився осторонь. Він пройшов службу в зоні АТО, пережив пекло боїв за Дебальцеве й повернувся додому восени 2015 року. Продовжив працювати в ІТ-сфері, але війна назавжди залишила відбиток у його серці.

У перший день повномасштабного вторгнення, 24 лютого 2022 року, лейтенант запасу Попович знову став до бою. Разом із бійцями місцевої ДФТГ він захищав рідний

Ірпінь на блокпосту «Караван Гала». Тут, серед вибухів і танкових атак, Віталій тримав позицію до останнього.

21 березня 2022 року під час бою Віталій отримав тяжке поранення. Ослабленого й беззбройного його захопили російські військові. Він загинув у полоні – жорстоко, у повній беззахисності, всупереч усім нормам міжнародного права, законам війни й людяності.

Його життя обірвалося не на полі бою, а в руках ворога, який знехтував навіть мінімальною повагою до пораненого воїна. Та саме тому його подвиг і його стійкість звучать ще голосніше – Віталій до останнього лишався вірним Україні.

Тільки 22 грудня 2023 року Україна повернула тіла 66 воїнів, серед яких був і Віталій. ДНК-підтвердження родина отримала в серпні 2024. Очікування, яке тягнулося чорними місяцями невизначеності, не принесло жодного полегшення – лише рану, яка назавжди житиме в серцях рідних.

Прощання з Віталієм Поповичем відбулося в Ірпені 13 серпня 2024 року. Його поховали на Алеї пам’яті захисників України. Посмертно йому присвоєно звання «Почесний громадянин Ірпеня».

Віталій був чесним, прямолінійним, світлим і добрим. Любив читати, вивчав мови, цікавився новими технологіями, допомагав тим, хто потребував. Не встиг створити сім’ю й народити дітей – та залишив після себе інше: честь, гідність і приклад, яким пишатиметься Ірпінь.

У скорботі залишилися мама, тато, сестра, рідні, друзі та побратими. Пам’ять про Віталія – чиста, незгасна й глибока – буде жити в його місті, в стінах Університету, в серцях тих, хто знав його і хто вдячний за його жертовність.

ПОПОВИЧУК ОЛЕГ МИКОЛАЙОВИЧ

06.10.1981 – 06.05.2023

Позивний «Депутат»

Випускник юридичного факультету
Національного університету державної податкової служби України.

Олег Поповичук

Олег Поповичук народився 6 жовтня 1981 року в селі Жубринівка на Житомирщині. Широкий кругозір і ще ширше серце – так можна його охарактеризувати.

Першу вищу освіту здобув у КПІ імені Ігоря Сікорського за фахом реабілітолога, а 2008 року опанував юридичний фах у Національному університеті державної податкової служби України. Олег пройшов навчання на військовій кафедрі, де здобув перші професійні навички та сформував у собі військову дисципліну.

Був депутатом Гостомельської селищної ради, викладачем Ірпінського державного коледжу економіки та права, одним із засновників розвитку хортингу на Київщині, віцепрезидентом організації Ояма-Карате. До 2016 року очолював Київську обласну федерацію хортингу та судив змагання. Мав особливий дар об'єднувати людей – як у спорті, так і в громадському житті.

Він ніколи не проходив повз чужий біль. Олег допомагав усім: від дітей, для яких організовував поїздки, свята й розваги, до дорослих, які опинилися в скруті. Особливо показовою стала його турбота про хлопця з інвалідністю в Гостомелі, якому він допоміг пройти реабілітацію та повернутися до гідного життя. Так само він був і серед тих, хто започаткував у Гостомелі традицію ярмарків, зберігаючи українську культуру й наповнюючи життя громади радістю.

З перших хвилин повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 року Олег взяв до рук зброю. Йому присвоїли позивний «Депутат» – за принциповість, авторитет і

здатність вести людей за собою. Після деокупації Гостомеля одним із перших привіз місцевим гуманітарну допомогу й став комунікатором між волонтерами та фронтом, забезпечуючи бійців усім найнеобхіднішим.

А вже в січні 2023 року він вирушив безпосередньо до зони бойових дій. Служив у 77-й окремій десантно-штурмовій бригаді ЗСУ, обіймав посаду заступника начальника з озброєння, техніки та майна. Завжди говорив: «Ми все одно переможемо. Ми не здамося». І жив так, як говорив, – чесно, сміливо, самовіддано.

6 травня 2023 року офіцер-десантник Олег Поповичук загинув під час виконання бойового завдання на Бахмутському напрямку.

У рідному Гостомелі на нього чекали мати, дружина Тетяна та маленька донечка Аміна.

«Олег був справжнім воїном. Завжди захищав інтереси людей. Ніколи не стояв осторонь чужої біди. Був обраний депутатом, прослужив людям дві каденції. Мав високий рейтинг у своєму окрузі. Активно долучався до виховання української молоді. Навчив не одне покоління молодих студентів, передавши їм свої знання та вміння. Олег мав дуже активну громадську позицію. Багато мітингів організував, захищаючи права людей. Ніколи не стояв осторонь чужої біди. Займався благодійністю. Багато допомагав людям, які до нього звертались. Чимало діток побували в різних цікавих місцях завдяки благочинності Олега Миколайовича, який, дуже часто збираючи повні автобуси, вивозив їх на дозвілля в Київ. За небайдужу й активну позицію він отримав безліч дипломів і грамот», – зі спогадів Тетяни Олійник.

Герой залишив по собі шлях відданої служби, невтомної доброти й любові до людей. Його життя – це приклад того, як одна людина може змінювати громаду, надихати інших і до останнього подиху боротися за Україну.

ПОРОХОВНИК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

19.08.1991 – 13.09.2023

2012 року закінчив юридичний факультет
Національного університету державної податкової служби України.

Олександр Пороховник народився 19 серпня 1991 року в селищі Лобачів на Київщині. З дитинства був рухливим, допитливим і світлим хлопцем: активно брав участь у шкільних заходах, змагався в спорті, танцював брейк-данс, любив риболовлю й походи по гриби. Мав широку душу, умів товаришувати, завжди приходив на допомогу й ніколи не терпів брехні чи несправедливості.

Ще змалку тягнувся до правознавства й вірив, що знання можуть робити світ чеснішим. 2009 року вступив до Національного університету державної податкової служби України та за п'ять років здобув юридичну освіту.

2015 року був призваний на строкову службу до Збройних сил України, де здобув спеціальність понтонера. Повернувшись зі служби, працював у Державній фіскальній службі України, крок за кроком зростаючи в професії, отримуючи нові звання й ранги державного службовця.

2018 року одружився й став люблячим батьком маленької донечки Наталочки. Він дуже любив читати донечці книжечки, а вона із задоволенням слухала. Родина була його найвищою цінністю, його натхненням і опорою.

Коли 24 лютого 2022 року Ірпінь накрила паніка й вибухи, не встигли виїхати – шлях до Києва перекрив знищений міст, вони опинилися в місті, що стало пасткою.

Дев’ять днів у бомбосховищі. Дев’ять днів страху. Олександр, ризикуючи життям, вибігав додому лише для того, щоб принести дитині теплий одяг чи їжу, їй було лише три з половиною роки.

У короткі паузи між обстрілами він телефонував мамі та сестрі з однією фразою, на вагу життя: «Ми живі».

4 березня таки вирвалися з охопленого війною Ірпеня та дісталися до рідного села, де їх чекала мама. А вже наступного дня Саша зробив свій вибір. Без вагань прийшов до військкомату. Він ішов туди не з ненависті, а з любові – до своєї дитини, до дружини, до батьків, до землі, на якій виріс. Він не міг інакше. Його рішення було твердим: «Я маю захищати».

14 березня 2022 року він став солдатом-гранатометником 28-го окремого стрілецького батальйону 117-ї бригади. Із перших днів служби показав себе як відповідальний і розсудливий воїн. Він знав усі функціональні обов’язки досконало й умів застосовувати знання на практиці. Його цінували за ініціативність, професійність та витримку.

До кінця 2022 року Олександр разом із побратимами тримав оборону поблизу Згурівки. А вже 2023 року опинився в справжньому пеклі – у боях за Бахмут і Кліщіївку. Там проявилася його незламність. Він надихав інших своїм прикладом, своєю вірою, своїм спокоєм у найстрашніших умовах. Саме за це був нагороджений медаллю учасника бойових дій.

У лютому 2023 року його підрозділ передислокували на Куп’янський напрямок. Там, на виснаженій обстрілами землі, продовжилася боротьба за Україну.

13 вересня… День, який розірвав життя родини навпіл.

На спостережному посту «Фастів», поблизу Фиголівки, Олександр корегував роботу мінометних розрахунків, допомагаючи побратимам знищувати ворожі сили. Під час потужного танкового обстрілу він не залишив позиції, тримаючи стрій і надихаючи інших. Пряме попадання в окоп… Миттєва темрява. Герой загинув, виконуючи завдання, рятуючи своїх.

За свій подвиг він посмертно нагороджений орденом «За мужність» ІІІ ступеня. Це визнання не тільки його хоробрості – це визнання чистоти його серця, його любові й відданості.

ПСЯРОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ЛЕОНІДОВИЧ
25.12.1970 – 21.06.2024

Працівник господарського відділу
Державного податкового університету.

Олександр Псяровський

Олександр Псяровський народився й усе життя прожив в Ірпені – в місті, яке він щиро любив і яке було для нього рідним. Навчався в Ірпінській ЗОШ № 1, згодом здобув фах радіотехніка в Київському технікумі радіоелектронного приладобудування.

Після навчання багато років працював в «Укртелекомі» майстром зі зв’язку, певний час – електромонтером у приватній фірмі, а перед повномасштабним вторгненням – у господарському відділі Державного податкового університету. Колеги згадують його як людину працьовиту, неконфліктну, доброзичливу та завжди готову допомогти.

Олександр Леонідович мав глибоку любов до техніки. З дитинства, коли лишився під опікою лише бабусі, він власними руками ремонтував телевізори, магнітофони, програвачі та іншу апаратуру. Робив це з майстерністю та натхненням – спочатку для себе, а згодом і для рідних, друзів, знайомих.

Ще одним його великим захопленням була земля: він власноруч вирощував розсаду, доглядав городину й знаходив у цьому особливий спокій і натхнення.

Олександр був уважним і чуйним батьком. Донечка Руслана згадує, що саме він допомагав їй з математикою та фізикою, завжди пояснював терпляче й доброзичливо. Дружина Наталія говорить про нього, як про людину відповідальну, іноді емоційну, але надзвичайно надійну.

Коли в лютому 2022 року росія розпочала повномасштабне вторгнення, Олександр без вагань став на захист України. Спершу проходив службу на Івано-

Франківщині, потім на Харківщині, а згодом – на Донеччині. Був старшим стрільцем 4-го десантно-штурмового відділення 2-го батальйону в/ч А0281.

21 червня 2024 року під час виконання бойового завдання на Бахмутському напрямку, поблизу населеного пункту Дружба, Олександр зник безвісти. Відтоді почався найважчий період для родини – довгі місяці невідомості, молитв і надії, що не згасала.

Донька робила все можливе, аби знайти батька: зверталась до частин, волонтерів, координаційних центрів, переглядала списки та повідомлення, хапалась за будь-яку дрібну зачіпку. Родина жила між дзвінками й відповідями, тримаючись за кожен промінь надії, який, здавалося, міг повернути його додому.

Лише 25 серпня 2025 року ДНК-експертиза поставила страшну крапку – підтвердила загибель Олександра.

Новина, якої найбільше боялися, але яку все одно не хотіли приймати, остаточно обірвала довге очікування й увічнила його ім’я серед тих, хто віддав життя за Україну.

5 вересня 2025 року Героя поховали в рідному Ірпені. За свою відданість і жертовність Олександр Псяровський був удостоєний звання «Почесний громадянин міста Ірпінь».

Світла пам’ять про нього житиме в серцях рідних, друзів, побратимів і всіх, хто знав цю скромну, добру й відважну людину.

РАДЧЕНКО ОЛЕКСІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

14.01.1985 – 08.09.2024

Позивний «Повар»

З 2002 по 2006 роки навчався на факультеті підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Національної академії державної податкової служби України.

Олексій Радченко

Олексій Радченко народився 14 січня 1985 року в Києві в родині, де його з перших років життя вчили любові, відповідальності й турботі про близьких.

Був уважним сином, турботливим братом і вдячним онуком. Дідусь Олексія, педагог за покликанням, дуже пишався тим, яким розумним і наполегливим він зростав, як системно працював над самовдосконаленням. Його дисципліна, жага до знань і працьовитість проявилися ще в підлітковому віці й супроводжували все його життя.

Навчався в столичній школі № 200, згодом – у Київському фінансово-економічному коледжі в Ірпені. З дитинства любив спорт, багато подорожував і завжди прагнув відкривати для себе щось нове.

2006 року закінчив факультет податкової міліції Національної академії державної податкової служби України, здобув перше офіцерське звання.

У 2003 та 2004 роках брав участь у військових парадах на Хрещатику до Дня Незалежності України – подіях, якими по-справжньому пишався він сам і його рідні.

Працював за фахом у Печерському, Подільському, Шевченківському відділах Державної податкової інспекції Києва, а також у Головному управлінні ДПС міста Києва. За роки служби зарекомендував себе відповідальним і принциповим фахівцем, поступово здобувши звання старшого лейтенанта, капітана та майора податкової міліції.

За рік до повномасштабного вторгнення Олексій захопився ідеєю створення рослинних олій. Він уважно вивчав технічну літературу, розробляв власні креслення й навіть виготовив на Житомирщині прес, за допомогою якого деякий час сам виробляв олію з чорного кмину, кунжуту, льону та гарбузового насіння. Попри брак часу, Олексій не полишав задумане: знайшов постачальників високоякісної оливкової олії з Іспанії та Греції, отримав грант від німецької компанії на розвиток своєї справи, заснував компанію «Еліа Крафт» – справу, яку сьогодні з любов'ю та вдячністю продовжує його сестра.

З початком повномасштабної війни він без вагань став до лав Національної гвардії України. Олексій охороняв важливі державні об'єкти: 6-ту Київську ТЕЦ, аеропорт «Бориспіль», Чорнобильську АЕС, та неодноразово виїжджав у зони бойових дій на Сумщині, Донеччині й Харківщині.

8 вересня 2024 року під час штурмових дій ворога на позиції західніше Піщаного Куп'янського району Харківської області він загинув, до останнього виконуючи свій обов'язок.

Похований Герой на Північному кладовищі Києва.

Перебуваючи в небезпеці, він оберігав своїх близьких від тривог, ніколи не ділився подробицями, казав лише: «Я сам так вирішив. Все буде добре». І цими словами заспокоював серця рідних так само, як колись зігрівав їх своєю присутністю.

За особисту відвагу, самопожертву та вірність присязі Олексія було посмертно нагороджено орденом «За мужність» ІІІ ступеня (Указ Президента України від 20.02.2025) – глибока шана держави воїну, який до останнього залишався гідним сином України.

РЕВЕНКО МИКОЛА ЮРІЙОВИЧ
06.07.2001 – 05.09.2025

З 2016 по 2020 роки навчався в Ірпінському державному коледжі економіки та права за спеціальністю «Право».

Микола Ревенко

Микола Ревенко народився 6 липня 2001 року в селі Степівка на Черкащині. З раннього дитинства виділявся серед однолітків – умів знайти спільну мову з будь-ким, мав світлий погляд, щиру усмішку та ту врівноважену доброту, яка одразу розкривала глибину його характеру.

Відповідальний, чесний, вихований, надзвичайно розсудливий – він привертав увагу вчителів і повагу ровесників.

Микола завжди прагнув до знань. У рідній Степівці він пройшов шлях від першого до дев’ятого класу, закінчивши школу з відзнакою. Учителі згадують: він умів запитувати так, ніби йому було замало просто правильної відповіді – йому потрібна була істина.

2016 року Микола обирає юридичний фах і вступає до Ірпінського державного коледжу економіки та права. Чотири роки навчання – і знову диплом з відзнакою. Він зростав інтелектуально, дорослішав, формував себе: відповідального, чесного, уважного до людей. Друзі казали, що інколи здавалося, ніби Микола знає відповідь на будь-яке питання – настільки широкими були його знання й ерудиція.

У 2020–2022 роках він продовжує навчання в університеті «КРОК», працюючи паралельно в ТОВ «Укр Кредит Фінанс». Будував майбутнє, творив власну історію – спокійну, впевнену, наповнену планами.

Та коли в країну прийшла велика біда, Микола не став осторонь. Істинна сила завжди закладена в характері – і його вибір довів це найкраще.

21 квітня 2023 року вступає добровольцем до Національної гвардії України в легендарну 12-ту бригаду спеціального призначення «Азов» (в/ч А3057).

Служив стрільцем-зенітником у складі зенітного ракетно-артилерійського дивізіону. Пройшов найгарячіші ділянки фронту – Запорізьку, Луганську та Донецьку області. Побратими згадують, що він ніколи не шукав легших завдань, завжди був першим там, де найважче, де потрібні були тверезість розуму та витримка.

За особистий внесок у захист держави Микола був нагороджений відзнакою Президента України «За оборону України».

5 вересня 2025 року, виконуючи бойове завдання біля населеного пункту Бересток Краматорського району Донецької області, Микола Ревенко загинув. Йому було лише 24 роки – вік, коли життя тільки починає набирати силу.

16 вересня кортеж із тілом Героя востаннє тихо й повільно проїхав знайомими вулицями Монастирищини. Люди виходили назустріч, устеляли дорогу квітами, тримали в руках синьо-жовті прапори, що тремтіли від вітру й болю. Земля плакала разом з ними. Так мужній Захисник Микола Ревенко повернувся додому «на щиті».

Він спочиває на Аврамівському кладовищі в місті Монастирище Уманського району Черкаської області – там, де його життєвий шлях бере початок і де тепер палає вічний вогонь пам’яті.

Його ім’я залишилось у серцях рідних, друзів, викладачів і побратимів – як ім’я юнака з великим серцем, світлим розумом і честю, яку він проніс до останнього подиху.

РІДЗЕВСЬКИЙ АНДРІЙ СЕРГІЙОВИЧ

02.12.1999 – 01.03.2024

Позивний «Лямур»

Здобувач вищої освіти Навчально-наукового інституту права Державного податкового університету.

Андрій Рідзевський народився 2 грудня 1999 року в селі Бармашове на Миколаївщині. З ранніх років у ньому поєднувалися доброта, щирість і внутрішня сила. Він умів підтримати, ніколи не проходив повз чужу біду, завжди шукав справедливості й чесності – такий характер не загартовують, з ним народжуються.

Після школи Андрій переїхав до Ірпеня, де 2018 року закінчив Ірпінський фаховий коледж економіки та права за спеціальністю «Фінанси і кредит». Продовжив здобувати освіту в Навчально-науковому інституті права Державного податкового університету. Був майстром спорту України з хортингу – наполегливим, дисциплінованим і сильним духом.

Андрій зустрів повномасштабну війну на передовій – у Рубіжному, адже вступив до лав Національної гвардії України 2019 року, служив у військовій частині 3018. Далі були Сєвєродонецьк (нині – Сіверськодонецьк), Лисичанськ, Кремінна, Часів Яр, Бахмут… Кожен із цих рубежів Андрій проходив із гідністю воїна, який знає, за що стоїть до кінця.

Грудень 2023 року став для Андрія місяцем вибору, який роблять лише сильні духом: він приєднався до легендарної 12-ї бригади спеціального призначення «Азов». Серед воїнів, що дивляться ворогу просто в очі, йому довірили найделікатнішу й найнебезпечнішу роботу – командувати розрахунком групи аеророзвідки. Роботу, де

вирішують секунди, де помилка коштує життя, де потрібні сталеві нерви та ясний розум навіть під вибухами. Це ремесло небесних очей, людей, що ведуть бій на кілька кроків попереду, які бачать те, що недоступне іншим.

Побратими говорили про нього з особливою теплотою: «Андрій був із тих, хто не боїться темряви, бо сам – світло». Його сприймали не просто як бійця – він був моральним авторитетом, прикладом для молодших і рівнею для досвідчених.

1 березня 2024 року під час виконання спеціального завдання біля Тернів ворог накрив позиції артилерією. Серед вибухів обірвалось молоде життя, яке мало б тривати ще довго. Та загинувши в 24 роки, Андрій залишився жити – у спогадах побратимів, у серці матері, у свободі, яку виборював для нас усіх.

«Мій син – добрий, чесний, справедливий, сміливий і хоробрий… З ним я завжди почувалася захищено. Він був взірцем честі та гідності», – ділиться спогадами мати Героя Ірина Олександрівна.

Останній шлях Андрія Рідзевського проліг на Алею Слави в Ірпені. Там, серед білих хрестів і вічних прапорів, знайшов свій спочинок молодий воїн, чия мужність перевищила роки. Його поховання стало моментом, коли все місто схилило голови, проводжаючи Героя, чия душа тепер живе в кожному пориві вітру над полями рідної землі.

На прощаннях із побратимами бійці «Азову» кажуть: «Ми не прощаємося. Ми беремо на себе твій бій». Це частина їхнього кодексу честі – продовжити справу полеглого.

Посмертно Андрію було присвоєно звання «Почесний громадянин міста Ірпінь».

Його ім’я серед тих, хто показав, що любов до України вимірюється не словами, а вчинками. І його вчинок – найвищий.

РОСОХА ВАСИЛЬ ЮРІЙОВИЧ

29.06.1992 – 22.02.2015

Позивний «Тихий»

З 2010 по 2014 роки навчався на факультеті фінансів та банківської справи Національного університету державної податкової служби України.

Василь Росоха

Василь Росоха народився 29 червня 1992 року в мальовничому карпатському селі Негровець на Міжгірщині.

Зростав у великій працьовитій родині, де батько, Юрій Юрійович, щороку тяжко заробляв сезонною роботою, а мати, Олена Василівна, віддавалась служінню людям, працюючи медичною сестрою.

Доля не раз випробовувала родину. Василь був наймолодшим із чотирьох дітей, але старший брат Іван, народжений 1978 року, прожив лише чотири роки – дитяче життя забрала колесами авто жорстока випадковість. Родина Росох пережила невимовний біль, однак любов, витримка й віра батьків допомогли зберегти родину та виховати трьох дітей – Юрія, Марину та найменшого Василя, який приніс у дім тиху мудрість і теплу доброту.

1 вересня 1998 року він переступив поріг Негровецької ЗОШ I–III ступенів з допитливими очима й щирим бажанням пізнавати світ.

Вчителька Надія Чуп пригадує: «Василь мав природний хист до точних наук, особливо до математики, але душею тягнувся до літератури. Писав власні твори, наче натхненний Шевченковим словом. А ще – любив шахи. У 2002 році здобув перемогу в шкільному турнірі. Він був і розумний, і добрий, і надзвичайно вдумливий».

Освіта стала для Василя фундаментом, який він будував сумлінно й наполегливо. Він закінчив Київський фінансово-економічний коледж, а з 2010 року став студентом

факультету фінансів та банківської справи Національного університету державної податкової служби України. Здобував знання заочно, поєднуючи навчання з роботою та самостійно оплачуючи кожен семестр.

На власній сторінці в соціальній мережі він написав рядок, який сьогодні звучить пророче: «Життя – це партія в шахи, де кожен хід має значення». Саме цей образ став символом його життєвого вибору – у вирішальній партії він зробив хід, який можуть зробити лише обрані: став на захист України.

Коли почався Євромайдан, Василь стояв на барикадах із переконаністю дорослого, але з чистим серцем юнака, який розумів: свобода має ціну. Для нього Україна була святинею: він писав про неї поезії, мріяв про її оновлення, бачив її такою, якою вона має бути, – справедливою, гідною, вільною.

З початком війни на Донбасі Василь був добровольцем, не чекаючи повістки. Служив у батальйоні спеціального призначення МВС «Свята Марія» поблизу Маріуполя. Патрулював території, ніс службу на блокпостах, виконував розвідувальні завдання. Побратими згадують його з позивним «Тихий» – бо говорив мало, але робив багато.

Командир батальйону О. Р. Середюк писав: «Василь був ідеальним розвідником – дисциплінований, сміливий, витривалий. У найважчих умовах не скаржився. «Тихий» був тим, на кого можна покластися без вагань».

22 лютого 2015 року на в’їзді до Маріуполя під час виконання завдання сталася трагічна ДТП. Загинули троє військовослужбовців. Серед них – 22-річний Василь Росоха.

Юнак, який мріяв про сім’ю, мирну працю, про майбутнє України, віддав своє життя за те, щоб це майбутнє настало.

25 лютого його поховали на рідній землі, серед гір, які сьогодні бережуть його сон.

САВКА ІВАН ІВАНОВИЧ

01.09.1992 – 26.07.2024

Позивні «Шугай», «Майор»

Випускник факультету податкової міліції
Академії державної податкової служби України.

Іван Савка

Савка Іван Іванович народився 1 вересня 1992 року в сім'ї Івана Івановича та Любові Іванівни в селі Колочава, що на Міжгірщині Закарпатської області. Будинок батьків був розташований на околиці села, тож зростав Іван серед гір, жвавих струмочків, старезних смерек та ялин, які таїли в собі якусь вікову загадку. Був спокійною, кмітливою та допитливою дитиною, упродовж усього свого життя з теплом і лагідністю ставився до членів сім'ї та всієї родини.

Дуже любив спорт, завжди тримав себе у формі. Відвідував спортивну школу у Виноградові, займався греко-римською боротьбою. Брав участь у змаганнях, отримував нагороди в благодійних забігах, марафонах. Особливо йому подобався бокс. Кумиром у дитинстві був Майк Тайсон, а згодом – наші видатні спортсмени Ломаченко та Усик. Декілька разів на тиждень відвідував зал боксу, раз на тиждень – лазню, ну й просто ранкова чи вечірня пробіжка допомагали Івану впорядкувати думки, відчути себе.

У вільний час читав. Багато читати почав уже в Мукачівському військовому ліцеї. Останні роки цікавився творами Василя Шкляра, придбав майже всі його видання. Напам'ять знав «Кобзаря». Самостійно вивчав історію України, особливо часів козацтва, а також свій родовід. Як у справжнього українця, патріота, на столі у Івана були: «Кобзар» Тараса Шевченка, «Чорний ворон» Василя Шкляра, останнє видання «Справа Василя Стуса» Вахтанга Кіпіані та «Шугаї» Станіслава Аржевітіна («Шугаї» – це книга

про родовід Івана, дівоче прізвище матері – Сюгай). В АТО Іван мав позивний «Шугай», адже є прямим потомком легендарного опришка, народного героя Закарпаття Миколи Шугая. Але після початку повномасштабного вторгнення, у лютому 2022 року, в лісі під Гостомелем хлопці почали кликати Івана «Майор», дізнавшись, що він мав спеціальне звання «майор податкової міліції». (Після закінчення Академії (нині – університет) Іван працював оперуповноваженим податкової міліції в Подільському районі міста Київ).

Іван вірив у людей і вірив людям, був філантропом. Кожен місяць-два здавав кров, бо мав рідкісну першу групу (позитивну). За спогадами дружини Наталії, яку щиро кохав, жодного разу Іван не був осторонь чужого лиха: чи це ДТП, чи просто комусь стало зле – завжди запитає та допоможе. Один з улюблених висловів: «Моя хата з краю – першим ворога зустрічаю!»

Під час Революції Гідності ходив з батьками й дружиною на Майдан Незалежності, допомагав коштами. Говорив: «Це початок! Так, як було, вже ніколи не буде! Українське сонце неодмінно зійде!»

Мав двох доньок: Ольгу, 2021 року народження, яку назвав на честь княгині Ольги і говорив, що вона, як та сама княгиня з історії України, буде справедлива, стійка, матиме залізну волю. Другу доньку, 2024 року народження, Іван назвав Юлією, бо за легендою ця свята була символом мужності та відданості вірі, а ще змогла протистояти дияволу.

26 липня 2024 року Іван не відповів на дзвінок дружини… Цього дня він став у Небесний Стрій. Як справжній воїн за покликанням, він загинув, захищаючи рідну землю зі зброєю в руках.

Слова побратимів, друзів:

«На тему історії міг говорити годинами: про Олексу Довбуша, про козацтво, національно-визвольну боротьбу під проводом Богдана Хмельницького, про Чорну Раду, гайдамацтво та Коліївщину, про Шевченка, Франка, Тичину і Сосюру, про Холодний Яр, Гуляй-Поле, Чорних Запорожців, про романи Горліса-Горського та Шкляра…»

«Іван був людиною, яка змінювала цей світ на кращу сторону».

«Ціною свого життя він здійснив найбільший подвиг справжнього чоловіка – віддав своє життя за цілісність і незалежність України. На віки вічні його ім’я буде вписане в історію нашої України як воїна-Героя! Пам’ятаю навіки!»

САВЧУК ПАВЛО ІВАНОВИЧ

28.02.1991 – 06.02.2023

Позивний «Паштет»

Випускник факультету економіки та оподаткування
Національного університету державної податкової служби України.

Павло Савчук

Народився в с. Мала Стружка Хмельницької області.

Навчався у Малостружківській загальноосвітній школі I–II ступенів, яку закінчив із свідоцтвом з відзнакою.

Вищу освіту здобув у Національному університеті державної податкової служби України на факультеті економіки та оподаткування, отримавши диплом бакалавра з міжнародної економіки за освітньою програмою «Міжнародні економічні відносини» та диплом магістра з економіки підприємства за освітньою програмою «Економіка» (2008–2013 рр.).

Одногрупники Павла згадують його як людину, поруч із якою було завжди тепло й легко. Навіть після завершення навчання він залишався на зв'язку з друзями, підтримуючи стосунки. Павло був людиною дії – не чекав нагоду, а сам її створював. Цілеспрямований, творчий – він не лише рухався вперед сам, а й надихав робити теж саме всіх, хто його оточував.

Проживав і працював у Києві. Був начальником відділу продажів у ТОВ «ARDA TRADING» та керівником відділення дистрибуційної компанії. Мав десятки сертифікатів, дипломів, грамот за активну професійну діяльність.

З початком війни Павло приєднався до сил самооборони м. Київ, а вже 3 березня 2022 року добровільно вступив до лав Збройних сил України. Без вагань, не маючи військового досвіду, став у ряди сміливців, які першими пішли боронити країну. Разом із

побратимами захищав і звільняв територію Київщини, був стрільцем 205-го окремого батальйону територіальної оборони Збройних сил України, а згодом брав участь у бойових діях на Донецькому напрямку.

Для друзів Паша був не просто друг, а, за словами Дениса Матросова, «…він був тим, хто завжди поруч – у радості та в найважчі моменти. Він не чекав подяки, не шукав визнання. Просто був – без усяких вагань і вимог. І цього було достатньо, щоб відчути, що поруч з тобою дуже близька людина тобі по духу і з усіма чеснотами».

Для коханої дівчини Юлії Павло був «…людиною з великим серцем і твердим характером, уважним до дрібниць і турботливим до ближніх. Його щира усмішка завжди зігрівала й дарувала відчуття спокою. Попри всі труднощі, він ніколи не скаржився – приймав усе з гідністю й внутрішньою силою».

У спогадах однокласників, шкільних друзів, учителів Павло –цілеспрямований, енергійний, товариський, беззаперечний лідер, призер різноманітних інтелектуальних і спортивних конкурсів. Його життєве гасло «Можу все» визначало характер і впевненість у власних силах, бажання спробувати й довести всім і собі, що це – не просто гарна фраза.

Унаслідок кулеметного обстрілу на позиції у м. Бахмут 6 лютого 2023 року Павло Савчук отримав поранення, несумісне із життям.

Павло був нагороджений орденом «За мужність» ІІІ ступеня, медаллю Київського міського голови Віталія Кличка «Честь. Слава. Держава», медаллю «Хрест свободи» від митрополита Київського і всієї України.

САЄНКО ОЛЕКСАНДР ВІТАЛІЙОВИЧ
26.04.1991 – 10.02.2015

З 2008 по 2012 роки навчався на юридичному факультеті Національного університету державної податкової служби України.

Олександр Саєнко

Олександр Саєнко народився 26 квітня 1991 року в тихому селі Білогородка на Київщині. Єдина дитина в родині, він ріс оточений любов'ю, турботою та вірою батьків у його велике майбутнє. Змалку був спокійним, чемним, уважним хлопцем – тим, про кого кажуть: «з добрим серцем».

У школі вчителі відзначали в ньому глибоку внутрішню культуру та вміння мислити по-дорослому, а друзі – щирість, надійність і мужність, які виявлялися навіть у дрібницях.

2008 року Олександр вступив на юридичний факультет Національного університету державної податкової служби України. Навчався старанно й відповідально, завжди був готовий пояснити складне, підтримати добрим словом. Йому довіряли, ним захоплювались – у його характері поєднувались спокій, мудрість і готовність до дії. Одногрупники згадують світлі очі та впевнений погляд юнака, який, хоч і молодий, мав тверді переконання й відчуття власного обов'язку перед країною.

Мріяв бути військовим, відчував у собі цю місію ще з підліткових років. Олександр досить рано, майже інстинктивно, збагнув, що в Україну прийшла справжня війна. Для нього 2014 рік не був абстрактною датою чи новиною в телевізорі – Донбас здавався зовсім поруч, надто близько, щоб залишатися осторонь. Він гостро відчув цей злам часу, коли юнацькі мрії поступаються обов'язку, а бажання жити вільно стає причиною, за яку потрібно боротися. Для нього це був момент прозріння: він зрозумів, що вибір між «йти чи ні» насправді не існує – є лише честь, поклик серця й відповідальність

за тих, кого любиш. Тоді й зародилася в ньому тверда, непохитна рішучість стати на захист України, яку він проніс аж до останнього подиху.

Так він став десантником легендарної 95-ї аеромобільної бригади. Служив у мінометному взводі мінометної батареї 1-го аеромобільно-десантного батальйону.

Селище, де він виріс, пишалося ним; батьки, однокласники, друзі, наречена вірили, що він повернеться. У березні 2015 року він мав одружитися… Мріяв про родину, про мир, про життя, яке так і не встиг розпочати.

10 лютого 2015 року життя Олександра обірвалось біля села Спартак Ясинуватського району Донецької області. Під час запеклого бою, коли ротно-тактична група вела бій з ворогом, їхній БТР потрапив під артилерійський обстріл. Пряме влучання снаряду забрало життя Олександра й двох його побратимів. Це сталося між 13:00 та 14:00 – одна година, яка навіки розділила життя рідних на «до» і «після».

Похований Герой у рідній Білогородці, де кожен куточок землі пам’ятає його кроки.

Його подвиг не залишився непоміченим державою та людьми. Олександр Саєнко був нагороджений: орденом «За мужність» ІІІ ступеня, нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту», званням «Герой-захисник Вітчизни» Києво-Святошинського району. На жаль, усі відзнаки було присуджено вже посмертно.

2015 року вулицю 40 років Перемоги в Білогородці перейменували на вулицю Олександра Саєнка.

Він пішов із життя молодим, але його дорога була сповнена честі. Він віддав те, що має найбільшу цінність, – своє життя за Україну, за землю, яку любив, і людей, яких хотів уберегти.

Його пам’ятають. Його історія не про смерть, а про любов, сміливість і вічну вірність обов’язку.

СВИРІПА ЮРІЙ СТЕПАНОВИЧ
30.05.1972 – 19.11.2022

Підполковник податкової міліції, начальник кафедри спеціальних дисциплін Національного університету державної податкової служби України.

Юрій Свиріпа

Юрій Свиріпа народився 30 травня 1972 року в селі Середньому Іркутської області в родині українського військовослужбовця, який проходив службу на крайній півночі. 1984 року родина повернулася на Батьківщину.

Свій шлях захисника Юрій обрав рано. 1993 року він закінчив Московське вище прикордонне командне училище, здобувши фах за спеціальністю «Командна тактична, допризовна підготовка» (з рукописної автобіографії). Молодий лейтенант отримує розподілення в Україну у військову частину міста Могилів-Подільський на Вінниччині на посаду заступника начальника застави. Уже в травні 1994 року його переводять до Києва у військову частину 2451, де він проходить службу на посадах від командира взводу до командира роти охорони та забезпечення. Це був час становлення нової держави та її силових структур. І Юрій Свиріпа став частиною цього процесу.

Новий етап життя й служби розпочався 1999 року, коли його кандидатуру подали на посаду інспектора-чергового факультету податкової міліції – саме так почалася його багаторічна історія, нерозривно пов’язана з Національною академією державної податкової служби України.

Його послужний список – це дзеркало його кар’єри: інспектор-черговий (2000 р.), старший інспектор-черговий (2004 р.), начальник курсу (2006 р.). На останній посаді він став наставником для десятків майбутніх офіцерів, вкладаючи в курсантів дисципліну, відповідальність і честь. Пройшовши шлях до підполковника податкової міліції,

він присвятив службі понад 20 років свого життя. Після звільнення в запас продовжив працювати в Державному податковому університеті. Місто-герой Ірпінь стало його домом, а згодом і містом, яке він захищатиме.

2014 року, коли війна прийшла на схід України, Юрій Степанович добровольцем вступив до Донецького прикордонного загону, брав участь у звільненні Маріуполя, займався підготовкою новобранців і налагодженням берегової охорони. Після повернення додому став одним із ініціаторів створення Спілки ветеранів АТО м. Ірпінь, що стала важливою спільнотою підтримки для військових і родин загиблих.

З першого дня повномасштабного вторгнення він разом із побратимами організовував оборону Ірпеня, брав участь у боях на «Жирафі», а потім був переведений на аеродром «Жуляни» для посилення оборони. Хоча за тиждень до відправки на Бахмут надійшов наказ про його переведення до штабу прикордонної служби, він відмовився залишити підлеглих і вирішив їхати з ними.

Зі слів побратимів, жоден командир не робив такого, як Юрій Степанович. Він особисто супроводжував свою роту на позиції, облаштовував їх під обстрілами, сам носив на плечах величезні ящики боєкомплекту. Хлопці казали, що, дивлячись, як він впевнено й без страху поводиться на «нулі», вони переставали нервувати: «Степанович прийшов, значить, усе буде нормально». Завжди жартував, підтримував, рятував.

17 листопада був страшний бій, роту відправили на позиції, які були набагато ближче до ворога, ніж «нуль», усе змішалося, «вагнери» йшли в наступ. Юрій Степанович довів своїх хлопців до позицій і повертався назад, коли натрапив на ДРГ. Його знайшли аеророзвідкою на третю добу, п’ять разів намагалися прорватися, щоб евакуювати, але в той день знову був ворожий наступ, територія була остаточно втрачена, подальша доля Юрія Степановича наразі невідома.

Його шлях почався в Росії, але продовжився в боротьбі проти російської агресії – у битві за вільну українську землю. Він присвятив своє життя захисту цінностей, які плекав з народження і яким навчав своїх курсантів, – честь, обов’язок, любов до України.

СЕРГІЄВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ПАВЛОВИЧ

31.03.1993 – 04.07.2024

Позивний «Ірландець»

Випускник Навчально-наукового інституту права Державного податкового університету.

Народився Володимир 31 березня 1993 року в м. Лисичанськ Луганської області. 11-річним переїхав з родиною до Києва, де сформувалися його життєві принципи та патріотичні переконання. Він завжди відрізнявся активною життєвою позицією, прагненням до саморозвитку та допомоги оточуючим.

2014 року під час початку війни на сході України Володимир мобілізувався до лав Збройних сил України. Уже 2015 року він брав участь у бойових діях у зоні АТО, служив у складі 26-ї окремої артилерійської бригади. Брав участь у боях під Дебальцевим, у Щасті та Станиці Луганській. Ці випробування закалили його характер, зробили більш рішучим і цілеспрямованим. Володимир завжди був поруч із товаришами по службі, готовий підставити плече й взяти на себе відповідальність у найскладніших ситуаціях.

Після демобілізації Володимир не відійшов від справи служби державі та допомоги побратимам. Він працював у Київському міському центрі допомоги учасникам АТО, займаючись психофізичною реабілітацією та адаптацією ветеранів. Його ініціативи й енергія надихали колег і тих, хто потребував допомоги. Він був активним громадським діячем: членом Всеукраїнської профспілки захисників України, Київської міської молодіжної ради, головою Дніпровської спілки ветеранів АТО, членом

Муніципальної варти Києва та Ради ветеранів АТО при Київській міській державній адміністрації. Саме він організовував і вів київську «коробку» ветеранів на альтернативному Марші захисників, який пройшов у столиці в День Незалежності 2020 року.

2017 року Володимир вступив на навчання до Навчально-наукового інституту права Державного податкового університету, де здобув юридичну освіту. Навчання дало йому глибокі знання, потрібні для реалізації громадських і професійних завдань. Під час навчання та після нього Володимир активно поєднував професійну діяльність із громадською. 2019 року він приєднався до Муніципальної охорони, працюючи у відділі швидкого реагування, а згодом обіймав посаду начальника управління фізичної та технічної охорони об'єктів.

З перших днів повномасштабного вторгнення росії Володимир долучився до оборони Київщини. Пізніше воював на Харківському та Донецькому напрямках у складі 72-ї механізованої бригади ЗСУ імені Чорних Запорожців. Під Бахмутом отримав поранення, проте після одужання та реабілітації повернувся на передову, продовжуючи захищати околиці Вугледара.

Володимир відзначався неабияким лідерством, дисципліною та стійкістю. Він був не просто командиром – він був товаришем, наставником і прикладом для побратимів. Організовував дії на передовій, відповідав за логістику, евакуацію поранених, контролював дотримання бойових стандартів і завжди був поруч із бійцями на лінії зіткнення, не залишаючи їх сам на сам із небезпекою. Його позивний «Ірландець» став символом надійності та незламності для всіх, хто служив із ним пліч-о-пліч.

Свій останній бій Володимир прийняв 4 липня 2024 року на Курахівському напрямку на Донеччині. Він загинув, захищаючи Батьківщину, залишаючи за собою приклад героїзму, мужності та самопожертви. Додому його чекали дружина Олена та донька Софійка.

Похований на Алеї Слави на Лісовому кладовищі в Києві.

СКРИННИК РУСЛАН ВАЛЕРІЙОВИЧ

13.11.1982 – 08.11.2022

Позивний «Укроп»

Випускник факультету податкової міліції Академії державної податкової служби України.

Руслан Скринник

Руслан Скринник народився 13 листопада 1982 року в місті Київ. Ще в юності він виявляв активність і цілеспрямованість, захоплювався спортом і прагнув саморозвитку. 2003 року Руслан закінчив факультет податкової міліції Академії державної податкової служби України. Під час навчання мріяв потрапити до Служби безпеки України, проте отримав відмову. Після цього почав службу в податковій інспекції Подільського району, де працював три роки, а згодом перейшов до приватної логістичної компанії.

Руслан завжди вирізнявся активною громадянською позицією та любов'ю до спорту. Він був майстром спорту з тхеквондо, захоплювався футболом і був гравцем команд Delonghi, Avatas, Машинтех, Dragons-Talisman, Syndicate, Vega Sport, Орієнтир, Таскомбанк. Останнім часом працював тренером з акробатики в дитячій танцювальній студії, передаючи дітям свою енергію, дисципліну та любов до спорту.

24 лютого 2022 року, в перший день повномасштабного вторгнення росії в Україну, Руслан добровільно пішов до військкомату. Відмовити його було неможливо – він твердо знав, що робить правильно, що йде захищати рідних і Батьківщину. Завдяки своїм навичкам та особистим якостям він швидко став командиром взводу, навчав побратимів прийомам рукопашного бою і став прикладом мужності та стійкості. Його позивний «Укроп» став символом незламності, відданості та сили. Руслан не просто служив –

він жив цією боротьбою, підтримував бойовий дух, вів за собою та завжди стояв пліч-о-пліч зі своїми бійцями.

Згодом Руслан служив у складі 36-ї окремої бригади морської піхоти імені контр-адмірала Михайла Білинського, обіймаючи посаду командира взводу. Його професіоналізм і відданість справі надихали побратимів, а командування поважало його за неординарні підходи до ведення бойових дій і здатність приймати швидкі, ефективні рішення. Він міг віддати життя за кожного свого побратима, що стало його останнім героїчним вчинком.

8 листопада 2022 року старший лейтенант Руслан Скринник загинув як Герой під час виконання бойового завдання в районі селища Опитне Донецької області, намагаючись врятувати якомога більше своїх побратимів і захищаючи територіальну цілісність і незалежність України.

Указом Президента України від 4 червня 2024 року № 346 Руслан Скринник посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Сьогодні його немає поруч, але світло його душі, слова, усмішка та приклад мужності залишаються в серцях рідних, друзів і побратимів. Його подвиг, відданість, незламність і любов до Батьківщини назавжди залишаться в пам’яті України. Руслан залишив по собі спадок честі та сили духу – приклад для дітей, родини, побратимів і всіх, хто прагне захищати свою країну.

Похований на Лук’янівському військовому кладовищі в місті Київ.

СЛОБОДЯН КОСТЯНТИН ІВАНОВИЧ

25.10.1988 – 25.03.2025

Позивний «Мерлін»

Здобувач вищої освіти Навчально-наукового інституту економічної безпеки та митної справи Державного податкового університету.

Костянтин Слободян

Слободян Костянтин Іванович народився 25 жовтня 1988 року в селищі Ярмолинці на Хмельниччині. Ще в юності Костянтин обрав шлях воїна. З 2007 по 2011 роки він проходив військову службу за контрактом у легендарному Французькому іноземному легіоні в складі 2-го піхотного полку, де здобув звання капрала. Під палючим сонцем Афганістану та на просторах Африканського континенту він виконував складні бойові завдання, гартуючи дух і волю.

Після початку повномасштабного вторгнення Костянтин Іванович не зміг залишатися осторонь. Повернувшись на рідну землю, він став на захист Батьківщини, вступивши 8 березня 2022 року до лав Служби безпеки України за призовом під час мобілізації. Йому присвоїли звання молодшого сержанта, а згодом, 15 лютого 2025 року, – майстер-сержанта, визнавши його виняткову майстерність і відданість справі.

З 30 травня 2022 року по 22 березня 2025 року Костянтин брав безпосередню участь у виконанні оперативно-бойових завдань, покладених на Службу безпеки України.

Із серпня 2022 року навчався заочно за освітньою програмою «Правоохоронна діяльність» у ННІ економічної безпеки та митної справи Державного податкового університету. Попри складні умови служби, залишався старанним студентом (гр. ПДБПз-22-2), відповідально ставився до навчання та знаходив час для саморозвитку. Його дисциплінованість, допитливість і вміння критично мислити викликали повагу серед викладачів та одногрупників.

Доброта, порядність і честь були для нього завжди на першому місці. Він не думав – він діяв. Друзі характеризували його як «благородного, чесного, вихованого, порядного офіцера, ніби з романтизованих фільмів чи книжок, але він був реальним».

Костянтин проживав із цивільною дружиною Ксенією в Києві, але часто їздив у тривалі відрядження. 2025 року почали робити ремонт у будинку для родини із чотирьох осіб. Згодом родина переїхала в будинок у його рідному місті. Костянтин був удома як справжній голова родини, був гарним прикладом дітям. Донька та син дуже його поважали й любили, прислухалися до його настанов і порадам. Він був для них авторитетом.

У вільний від роботи час вирощував трюфелі, огірки, помідори та горіх пекан. Його хобі було бджільництво, планував займатися й розведенням риби. З усіх цих напрямів він замовляв багато книжок і читав.

Костянтин мріяв перевестися з Києва в Хмельницький і частіше бути вдома з родиною та займатися аграрною діяльністю.

22 березня, у суботу, о 22:00 Костя заступив на чергування в місті Суми. Пізніше пішов відпочивати перед зміною. О 03:00 змінив побратима. О 03:20 він пішов перевіряти авто, яке проїздило їхній пост. У цей час був удар БПЛА, від якого він отримав важкі поранення. Його одразу відправили в лікарню та почали оперувати. Перша операція тривала 18 годин. Наступного дня Костю знову оперували, не вдалося врятувати ноги. У понеділок зранку лікарі дозволили перевезти Костю із Сум до Києва на реанімобілі. У Києві його одразу почали оперувати, замінили нирку на штучну та тричі запускали серце. У вівторок у Костянтина відмовило серце, і лікарі не змогли його врятувати.

Дружина говорить: «Я одразу зрозуміла, що частини мене вже немає і наш ще ненароджений син не побачить батька».

Один із побратимів сказав: «Планів було багато. Саме тому я вірю, що його прекрасна дружина та діточки будуть гідно берегти пам’ять про Костянтина та втілювати його мрії в життя! Щоб його світлість ніколи не була забута!»

СМІРНОВ СЕРГІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ

25.03.1996 – 25.03.2022

Позивний «Сон»

Випускник Навчально-наукового інституту економіки, оподаткування та митної справи Університету державної фіскальної служби України.

Сергій Смірнов

Сергій Смірнов народився в м. Рівне в християнській сім’ї. Через вісім років родина переїхала на постійне місце проживання до Ірпеня Київської області. Тут Сергій навчався й закінчив Ірпінську загальноосвітню школу І–ІІІ ступенів № 3.

Також він змалечку відвідував недільну школу.

Після закінчення школи вступив до Ірпінського фахового коледжу економіки і права, де отримав диплом бакалавра з економіки. 2018 року отримав диплом магістра з обліку й оподаткування за освітньою програмою «Облік і оподаткування», навчаючись у Навчально-науковому інституті економіки, оподаткування та митної справи Університету державної фіскальної служби України.

В Ірпені побудував кар’єру приватного підприємця – відкрив у місті свої кав’ярні.

Відвідував церкву «Благодать», бо був щирим християнином і допомагав у її перебудові.

За словами рідних, Сергій змалечку був налаштований на те, що в родині він – чоловік, оскільки рано залишився батька. Був надто справедливим, завжди когось рятував, допомагав тваринкам. Як говорить мати: «Узагалі був рятувальником усього й усіх, завжди спішив на допомогу».

Будучи дорослим, Сергій не міг спокійно проходити повз безхатьків: він їх одягав, взував, знаходив їм роботу. Але його доброта мала межі: коли він когось із них зустрічав знову із пляшкою – допомоги від нього більше не було.

Мав багато друзів та був душею компанії. Згадуючи Сергія, друзі зазначають, що у нього було загострене почуття справедливості. Вони між собою жартували: «Якщо ти Сергію друг, то це велике щастя». І коли комусь потрібна була допомога, друзі відгукувалися й посеред ночі.

Усі вони разом стали на захист України.

У перші дні збройного нападу російських військ став на захист Батьківщини, керуючись Законом України «Про основи національного супротиву», виконував бойові завдання у взаємодії з добровольцями та військовослужбовцями на території Ірпеня. Брав участь у диверсійно-розвідувальних заходах під керівництвом підрозділів ГУР на лінії бойового зіткнення між Стоянкою та Центральним парком Ірпеня. Спільно з іноземним легіоном і бійцями 80 ОБДШР здійснював зачистку місцевості в м. Ірпінь (район Університету та Машторфу) від російських ДРГ. Також допомагав жителям Ірпеня, Бучі, Гостомеля, Ворзеля під час евакуації через підірваний міст біля Романівки.

На день народження 25 березня 2022 року побратими подарували Сергію гітару, на якій він навчився грати за декілька годин. Того дня вони мали вийти на чергове бойове завдання, вдягали амуніцію… Але почався щільний ворожий обстріл, і в захисників не було можливості вийти на вулицю. Довелося ховатися. Один із снарядів влучив у гараж, у підвалі якого були хлопці, і обвалив стелю та стіни прямо їм на голови. Шансу врятуватися в Сергія, на жаль, не було.

За співпрацю із ГУР був нагороджений (посмертно) відзнакою «За бойові заслуги» від Кирила Буданова, відзнакою «Орден добровольця» від міського голови Ірпеня, нагрудним знаком «Знак пошани» від Міністра оборони України, медаллю «За оборону рідної держави» від Всеукраїнського об’єднання.

Рішенням Ірпінської міської ради Сергію Смірнову присвоєно почесне звання «Почесний громадянин міста Ірпінь» (посмертно).

У роковини загибелі в центрі Ірпеня, на розі вулиць Центральна та Грибоєдова, де Герой провів своє дитинство й мав власну справу, на його честь відкрили меморіальну дошку.

СНІЖКО ВІКТОРІЯ ДМИТРІВНА

16.03.1991 – 19.05.2025

Позивний «Сніжинка»

З 2010 по 2014 роки навчалась на факультеті податкової міліції Національного університету державної податкової служби України.

Вікторія Сніжко

Вікторія народилася й виросла в Ірпені – місті, яке стало для неї не просто домом, а частиною її характеру: вільного, світлого, упертого в своєму прагненні жити гідно й чесно.

2010 року вступила на факультет податкової міліції Національного університету державної податкової служби України, де стала однією з найкращих. У 2014-му отримала диплом з відзнакою за спеціальністю «Правоохоронна діяльність». Викладачі згадують її як приклад дисципліни та відповідальності, а курсанти – як ту, на яку рівнялись інші.

З 2017 року Вікторія служила в Державній прикордонній службі інспектором у пункті пропуску «Жуляни». Але за серйозністю професії в ній жило інше – жагуче, вільне, яскраве. Вона не вміла сидіти на місці. Її тягнуло туди, де вітер сильніший, а горизонт ширший: стрибки з мосту, квадроцикли, коні, мандрівки в гори… Саме горам вона віддавала частинку душі – там, на висоті, вона дихала на повні груди... Її характер був таким самим чистим і міцним, як гірське повітря: рішучим, справедливим, незламним.

Служила чесно й самовіддано, не зрадивши своїй професії навіть тоді, коли майже всі друзі пішли від неї. Кордон для неї був не просто лінією на мапі – це була межа, яку вона захищала своїм серцем.

Вікторія була особливою у всьому. Від тихих нічних розмов на кухні, коли світ здавався добрішим, до твердих, чітких рішень у складні моменти. Вона надихала. Вона світилася. Вона жила так, ніби кожен день вартий того, щоб запам’ятатись.

«Мріяла побачити китів у Норвегії, полярне сяйво і політати на повітряній кулі в Кападокії. І хоч як любила службу, якби звільнилась – пішла б у гори», – згадує подруга та колега по службі.

Навіть у свої найважчі періоди Вікторія не втрачала здатності підтримувати інших. Допомагала, слухала, радила – і робила це завжди щиро, без очікування подяки.

Усміхнена, сильна, життєлюбна – такою її бачили всі. Такою вона назавжди залишиться в пам’яті рідних, друзів і колег.

Штаб-сержант, інспектор прикордонної служби відділу «Жуляни» Вікторія Сніжко загинула 19 травня 2025 року, повертаючись із бойового завдання.

Похована в Ірпені на старому кладовищі на місці родинного поховання.

СУПРУН ОЛЕКСАНДР ІВАНОВИЧ

11.10.1990 – 29.07.2024

Позивний «Кент»

2024 року закінчив Державний податковий університет за спеціальністю «Правоохоронна діяльність».

Олександр Супрун

Олександр Супрун народився 11 жовтня 1990 року в селищі Погребище Перше на Вінниччині, виховувався в родині прикордонника.

2006 року вступив до Козятинського професійного училища, де здобув спеціальність помічника машиніста. З 5 лютого 2010 року проходив військову службу за контрактом у військовій частини № 2260.

2017 року закінчив Національну академію внутрішніх справ України, здобув кваліфікацію юриста. 2024 року закінчив Державний податковий університет за спеціальністю «Правоохоронна діяльність».

Олександр після здобуття фаху «Помічник машиніста електропоїзда» прийняв рішення піти служити охоронцем держави та правопорядку. Після навчання в Національній академії внутрішніх справ України проходив службу у Внутрішніх військах, Національній гвардії, а згодом став прикордонником. У Держприкордонслужбі після проходження відповідного навчання отримав первинне офіцерське звання.

Він жив службою, це було його призначення, мабуть. Він з гідністю до кінця виконав свій обов’язок. Був скрізь «своїм». Його любили та поважали як офіцера. Навіть там, на «нулі» завжди був поруч зі своїми людьми, підтримував, допомагав. Був наставником. Був другом.

Олександр мав позивний «Кент». Для військових позивний – це як друге ім’я, можливо, характеристика. Чому саме «Кент»? Це «друг», «свій». Це підтверджувалося

багатьма моментами, зокрема, коли завдяки його професійності залишились живими люди, які були в наряді під час початку повномасштабного вторгнення разом з ним. Також завдяки його професійності як офіцера під час обстрілу пропускного пункту залишились живими військовослужбовці.

«Має завжди все бути чітко, зрозуміло і як пише книжка», – одна із його улюблених фраз. Ну, і звісно ж – гасло: «Перші з честю!»

Найбільше цінував у людях чесність, порядність та відданість справі – це для нього було найважливіше.

Повномасштабне російське вторгнення зустрів на північному кордоні. У ніч на 24 лютого 2022 року очолював прикордонні наряди в одному із пунктів пропуску, який за лічені хвилини знищили ворожі «Гради» з території білорусі. Лише завдяки професійності офіцера жоден із прикордонників не постраждав.

Олександр загинув 29 липня 2024 року на Харківщині під час виконання бойового завдання. Він очолював групу, що працювала на «нулі». Під час руху Олександр підірвався на ворожому вибуховому пристрої. Йдучи першим, він прийняв удар на себе – смерть настала миттєво. Олександр відзначався чесністю, відданістю своїй справі та справедливістю.

За час служби був відзначений грамотами, подяками. Посмертно нагороджений відзнакою Президента України «За оборону України».

СУХИХ ІГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ

05.09.1990 – 24.03.2022

Позивні «Сухой», «Файтер»

Випускник факультету податкової міліції
Національного університету державної податкової служби України.

Ігор Сухих

Сухих Ігор Володимирович народився 5 липня 1990 року в місті Сквира на Київщині. Ріс добрим, веселим і слухняним. Ігор виховувався в сім'ї військовослужбовця й спортсмена. Батько працював у Національному університеті ДПС України на факультеті податкової міліції викладачем і тренером з рукопашного бою, він часто брав Ігоря до себе на роботу. Це в майбутньому вплинуло на вибір професії.

З 1997 по 2007 роки навчався у ЗОШ № 3 м. Ірпінь. Як і багатьом хлопцям, дуже подобалися уроки фізкультури. Він почав займатися спортом, перепробував усе: великий і малий теніс, легку атлетику, футбол. Був досить активним у школі, брав участь у різних заходах, змаганнях, неодноразово захищав честь школи, міста, області з баскетболу, легкої атлетики, футболу.

Ігор був товариським, у нього було багато друзів. Займалися паркуром, стрибками у воду з великої висоти. Ігор був екстремалом по життю, він завжди щось нове шукав, не стояв на одному місці. Друзі говорили, що він був душа компанії. Вони рідко коли сварилися, а як посваряться, то Ігор дуже швидко їх мирив, і в нього був девіз по життю: «Хто, як не я, і коли, як не зараз».

Захоплення спортом також стало важливою частиною його життя, і тут він теж пішов по стопах батька. Разом вони часто тренувалися в спортивному залі. Завдяки цілеспрямованим систематичним тренуванням йому вдалося підкорювати спортивні

вершини, зокрема вже за три роки тренувань на чемпіонаті України з військово-спортивного багатоборства, який проходив у м. Харків, він став золотим призером і виконав норматив на звання «Майстра спорту України з військово-спортивного багатоборства».

2011 року за активні та високі досягнення в спортивному житті факультету та Університету Ігоря було визнано кращим спортсменом року.

З 2011 року працював в органах податкової служби старшим оперуповноваженим відділу протидії злочинам у базових галузях економіки управління організації викриття податкових злочинів УПМ ДПС у Київській області.

У 2015–2016 рр. пішов добровольцем в АТО / ООС. Упродовж двох ротацій у Донецькій та Луганській областях проходив службу в Маріуполі, Широкиному, Слов'янську. 2015 року Ігор, не вагаючись, пішов добровольцем на фронт. Два роки служби в найгарячіших точках Донбасу стали не лише перевіркою його сили духу, але й важливим етапом у житті. Служив із честю, проявивши героїзм і стійкість. Його зусилля не залишилися непоміченими: Ігор отримав відзнаку від Президента України «За захист економічних інтересів України в зоні проведення АТО» та присвоєно звання підполковника податкової міліції. Після повернення додому до 2022 року Ігор був старшим оперуповноваженим з особливих доручень у відділі активних заходів Державної фіскальної служби України. Він пройшов курси тактичної та медичної підготовки, продовжуючи вдосконалювати свої навички, щоб бути готовим до нових викликів.

Ігор мріяв потрапити в спецпідрозділ «Альфа» при СБУ, аби боротися з тими, хто шкодить країні зсередини. Був прийнятий до цього елітного підрозділу, пройшов усі спецперевірки і йому дали добро на проходження служби, але з початком повномасштабного вторгнення росії в Україну.

31-річний ветеран АТО і доброволець Ігор Сухих, позивний «Сухой», героїчно загинув у бою з окупантами 24 березня 2022 року під час запеклих боїв за місто, захищаючи свій рідний Ірпінь, який він дуже любив.

На підставі рішення Ірпінської міської ради Сухих Ігорю Володимировичу присвоєно звання «Почесний громадянин міста Ірпінь» (посмертно). Нагороджений відзнакою «Орден добровольця» (посмертно), медаллю за «Оборону рідної держави» (посмертно), нагрудним «Знаком Пошани» від Міністерства оборони України (посмертно).

СЯТКОВСЬКИЙ ЮРІЙ ВСЕВОЛОДОВИЧ

12.08.1988 – 11.09.2025

Позивний «Сєвка»

З 2005 по 2010 роки навчався на факультеті підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Державного податкового університету за спеціальністю «Правоохоронна діяльність».

Юрій Сятковський

Юрій Сятковський народився 12 серпня 1988 року в смт Мізоч на Рівненщині. Він був єдиною дитиною в родині. Змалку був охайним, зібраним, незвично уважним до деталей. Він беріг свої іграшки так, ніби кожна з них мала душу, а найбільше любив книги та тварин.

Основною його пристрастю була поезія: він писав вірші, передавав світ у римах і рядках. Навіть шкільні твори нерідко складав у віршованій формі.

Уже в дев’ятому класі Юрій твердо знав, ким хоче стати, – військовим. Він мріяв досягти рівня генерала, саме того рівня відповідальності, яке це звання несе. Не був відмінником, але до навчання ставився надзвичайно відповідально. Часто повторював: «Ціль виправдовує засоби».

Для Юрія служба в Збройних силах України була не просто професією – це була внутрішня потреба. Він обрав цей шлях свідомо, твердо, без романтичних ілюзій, але з глибокою переконаністю, що може бути корисним країні.

Він завжди проводив час активно: займався спортом, полюбляв рибалити, але найбільше обожнював свою сім’ю, сина та донечку.

2018 року Юрій продовжив навчання у Військовому інституті телекомунікацій та інформатизації імені Героїв Крут, де опанував програму курсів лідерства офіцерського

складу тактичного рівня. Це навчання стало важливим етапом у формуванні його як командира.

З 2019 року служив за контрактом. Повномасштабне вторгнення застало Юрія в Херсонській області: у перший же день він отримав поранення та контузію, але це не стало для нього причиною відступати. Воював на Запоріжжі як начальник зв'язку батальйону – професійно вибудовував комунікацію в умовах постійної небезпеки. Потім були Сумський і Харківський напрямки, і знову повернення на Запорізький.

Коли стан здоров'я вже не дозволяв залишатися на передовій, у лютому 2025 року Юрія призначили начальником відділення забезпечення Дубнівського районного територіального центру комплектування. Навіть тут він залишався Воїном із великої літери: дисциплінованим, відповідальним, надійним.

11 березня 2025 року Юрій отримав військове звання майора. Нагороджений медалями «10 років сумлінної служби» та «Ветеран війни».

Особливо ніжним було його ставлення до тварин, передусім до собак. Юрій часто повторював, що вони розуміють душу краще за людей. Його пес Кусюн був не просто домашнім улюбленцем – це був його напарник, його тиша й сила.

Коли Юрій переїжджав по службі, чотирилапий друг завжди був поруч. Та одного разу дорога забрала Кусюна – болючий знак, який ніби передбачив наступне горе…

11 вересня 2025 року життя Юрія обірвалося в автомобільній аварії. Після багатьох років війни, обстрілів, небезпеки, втрат – доля забрала його раптово й несправедливо, ніби підкреслюючи крихкість людського життя навіть у тих, хто пережив найгарячіші фронтові точки.

Юрій Сятковський спочиває в місті Здолбунів, з якого все в його житті починалось…

Він був офіцером, який не зраджував ні Батьківщині, ні рідним, ні собі. Був людиною, яка вміла тримати удар і водночас бачити найкраще в кожному. Був чоловіком, батьком, сином, другом, командиром, який залишив глибокий слід у житті всіх, хто його знав.

ТИМКІВ ВАСИЛЬ РОМАНОВИЧ

22.09.1988 – 26.05.2023

Позивні «Непохитний», «Пасічник»

Випускник обліково-економічного та юридичного факультетів Національного університету державної податкової служби України.

Василь Тимків

Василь Тимків народився в селищі Гурзуф на кримському узбережжі – там, де море, скелі та сонце сформували його світлий характер. Згодом родина переїхала на Сумщину в місто Путивль.

Він вирізнявся серед однолітків: уважний, дисциплінований, надзвичайно допитливий. Любив математику, історію, читав багато книжок, цікавився інформатикою, відвідував комп’ютерний гурток і навіть танцювальний – бо хотів навчитись танцювати вальс.

У 2010–2011 рр. Василь послідовно здобув дві вищі освіти – за спеціальностями «Облік і аудит» та «Право» в Національному університеті державної податкової служби України.

Студентські роки були для нього особливо світлими: він легко знаходив спільну мову з одногрупниками, організовував поїздки та часто запрошував друзів до Гурзуфа, показуючи їм красу Криму. Вони відпочивали на морі, відвідували Воронцовський, Масандрівський і Лівадійський палаци, їздили в Севастополь.

Після отримання диплома Василь розпочав кар’єру податківця в ДПІ Голосіївського району м. Києва у відділі адміністрування податку на додану вартість управління оподаткування юридичних осіб. Завдяки своїй наполегливості та професіоналізму згодом став начальником відділу ПДВ у ДПІ Святошинського району м. Києва. Працював і в рідному Криму.

Василь мав широке коло друзів, мріяв про прості, але важливі речі: велику, міцну сім'ю, батьківство, власну справу, а ще бути корисним людям…

Окремим яскравим розділом його життя був спорт. Він бігав, долав десятки кілометрів у Криму, в Карпатах та на численних змаганнях на кшталт Race Nation, «Дика гонка».

Змагання стали для нього не просто випробуванням, а звичним способом життя. Василь не лише бігав сам, а й ділився цією пристрастю з рідними. Особливо пам'ятними були родинні забіги.

Родина для Василя завжди була на першому місці. Дружина постійно підтримувала його спортивні захоплення, разом із дітьми – Данилом, Софією, Єгором – супроводжувала його на тренування та змагання.

Він пішов добровольцем з перших днів повномасштабної війни. Брав участь в обороні Києва, потім воював у Сіверськодонецьку, Зайцевому, Лисичанську та під Бахмутом у складі 3-го батальйону «Свобода» бригади швидкого реагування НГУ «Рубіж».

Молодший сержант Василь Тимків був командиром взводу 9 роти, завжди поряд зі своїми бійцями, навчав, надихав, захищав, вів за собою.

Поліг смертю Героя в бою поблизу с. Спірне Бахмутського району Донецької області. Посмертно отримав орден «За мужність» III ступеня.

Похований на Лісовому цвинтарі в м. Київ.

ЦИМБАЛ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

26.02.1986 – 07.10.2014

Позивний «Легіонер»

Випускник факультету підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції та юридичного факультету Національного університету державної податкової служби України.

Сергій Цимбал

Цимбал Сергій Володимирович народився 26 лютого 1986 року в смт Ставище Київської області. Навчався у Ставищенському навчально-виховному комплексі «ЗОШ І–ІІІ ступенів – юридичний ліцей» № 2 імені О. С. Паланського, який закінчив 2002 року. Потім вступив на факультет підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Національного університету державної податкової служби України, який закінчив 2006 року, паралельно заочно навчався на юридичному факультеті, який закінчив 2007 року. Сергій прагнув знань, тому 2012 року заочно закінчив судово-прокурорський факультет Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого».

Під час навчання в ліцеї та Університеті захоплювався футболом і бойовими мистецтвами, активно займався японським бойовим мистецтвом джиу-джитсу, кікбоксингом, рукопашним боєм та неодноразово брав участь у змаганнях, де виборював призові місця.

Працював оперуповноваженим відділу податкової міліції Державної податкової адміністрації України в м. Біла Церква. 2007 року проходив піврічну підготовку у Французькому легіоні в м. Марсель. У 2010–2011 роках працював оперуповноваженим відділу податкової міліції Державної податкової інспекції України в м. Обухів Київської області; у 2012–2013 роках – слідчим районної прокуратури в м. Краснодон (нині –

Сорокине) Довжанського району Луганської області; у 2013–2014 роках – прокурором Дніпровської екологічної прокуратури в Черкасах. Звільнився на знак протесту, коли під час Революції Гідності працівників силових структур почали залучати для боротьби з активістами Майдану.

Від липня 2014 року – в Збройних силах України: спочатку як доброволець проходив військові навчання на полігоні в смт Десна Козелецького (нині – Чернігівського) району Чернігівської обл. Від серпня – у зоні АТО на Донбасі. Був розвідником розвідувальної групи 25-го батальйону територіальної оборони «Київська Русь» Збройних сил України. У вересні 2014 року під час 10-денної відпустки за власні кошти придбав автомобіль «Mitsubishi Pajero», який переобладнав для військових потреб та з провізією перегнав на фронт.

7 жовтня 2014 року Сергій і ще три солдати пішли на завдання з розвідування підступів до великого складу боєприпасів бойовиків поблизу міста Дебальцеве, однак потрапили в засідку із приблизно 15 російських спецпризначенців. Сергій першим помітив, що їх оточують, і ціною власного життя прикрив відхід групи.

Сергій був одружений, у нього залишились дружина та син.

Указом Президента України від 13 листопада 2015 року № 636/2015 за виняткову особисту мужність, героїзм і самопожертву, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі солдату Сергію Володимировичу Цимбалу посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка».

Нагороджений медаллю Української православної церкви Київського Патріархату «За жертовність і любов до України» (01.09.2015 посмертно) та орденом «Народний Герой України» (10.02.2016 посмертно).

Сергію Цимбалу відкрито меморіальні дошки на фасадах рідної школи в Ставищах (2014) та закладу вищої освіти в Ірпені (2016), а також Генеральної прокуратури України в Києві (2016).

ЧУМАК МАКСИМ ВІКТОРОВИЧ

28.04.1984 – 03.01.2023

Позивний «Дар»

Випускник обліково-економічного факультету
Національної академії державної податкової служби України.

Максим Чумак

Народився Максим 28 квітня 1984 року в місті Київ. Навчався у ліцеї № 281 Святошинського району м. Києва.

Ще з дитинства разом із сестрою Ксенією займався бальними танцями. Пізніше полюбив спортивну боротьбу – дзюдо та самбо, отримав звання майстра спорту. Довгий час з друзями займався футболом.

Максим любив подорожувати по світу, але найбільше любив і цінував рідну Україну.

2006 року він закінчив Національну академію державної податкової служби України, здобув повну вищу освіту за спеціальністю «Облік та аудит». При Академії закінчив кафедру військової підготовки й отримав звання молодшого лейтенанта.

Після закінчення Академії пробував свої сили в різних компаніях і на різних посадах. З 2011 року Максим працював заступником директора ПП «НВАП "Ель Гаучо"», а вже 2013 року очолив підприємство ПрАТ «Таганча» – став директором елеватора. Його поважали всі: за людяність, за принциповість, за любов до справи. Особистісний розвиток для нього був потребою душі. Максим навчався завжди і всюди. Особливо він цінував книги й багато читав.

26 лютого 2022 року Максим добровольцем вступив до лав 27-ї Печерської бригади Північного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України. У перші тижні повномасштабного вторгнення він брав участь у бойових діях на

Київщині: у Борисполі, Ясногородці, Колонщині, Гостомелі. Також воював на Харківщині: поблизу Тернової та Старого Салтова. Служив у складі відділення розвідки ротної тактичної групи, виконував бойові завдання, пов'язані з обороною країни та стримуванням збройної агресії росії.

Далі була передова – у Донецькій та Луганській областях: Ямпіль, Діброва, Кузьмине, Кремінна. Його остання ротація стала найважчою. Він обіймав посаду заступника командира ротної тактичної групи. Був не десь позаду, а завжди з бійцями, на лінії зіткнення.

3 січня 2023 року лейтенант Чумак зранку зазнав поранення обличчя та контузії в районі Серебрянки та Серебрянського лісництва від мінометного обстрілу, однак він відмовився від евакуації, оскільки не зміг залишити своїх бійців без командира.

«Попри все, ми не маємо права бути нещасними навіть тоді, коли серце розривається від болю та несприйняття. Світло його душі продовжує вести нас вперед. Його мужність і сила залишаться з нами назавжди», – кажуть близькі.

Максим любив життя. Любив сміятися, подорожувати, займатися спортом, пізнавати нове. Любив свою родину й понад усе – свою країну.

У нього залишився син Михайло (від першого шлюбу), дружина, мати, сестра та племінниця.

Лейтенанта Максима Чумака відзначено орденом «За мужність» III ступеня (Указ Президента України № 891/2022), орденом «За мужність» II ступеня (посмертно).

Ці нагороди – не просто державні відзнаки. Це визнання тих цінностей, які він ніс із собою: відповідальність, вірність, мужність, самопожертва.

ЮРЧИК СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ

08.09.1990 – 30.06.2022

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Випускник юридичного факультету
Національного університету державної податкової служби України.

Сергій Юрчик

Сергій Юрчик народився 8 вересня 1990 року в селі Іваньки Черкаської області. З юності поєднував у собі силу характеру й творчий дух: був музикантом, організатором концертів і фестивалів, активним громадським діячем. Він був юристом, який вмів грати на 10 музичних інструментах, співав рок і дуже любив свою родину й Батьківщину.

2013 року здобув вищу освіту за спеціальністю «Правознавство» в Національному університеті державної податкової служби України, паралельно завершив військову кафедру. Продовжив навчання в Дніпропетровському регіональному інституті державного управління при Президентові України.

Професійний шлях Сергія був насиченим і відповідальним: працював юристом у Маньківській РДА, був помічником заступника голови Черкаської ОДА, юристом медичних установ, очолював державне підприємство та юридичні відділи низки організацій. Але творчість, яка була всередині, все ж переважала й постійно повертала до музики.

Сергій співав у гурті, грав на бас-гітарі, на барабанах, на трубі. Друг пригадує, що легше було сказати, на чому не грав Сергій, ніж на чому вмів грати.

З майбутньою дружиною Людмилою познайомився, коли працював у Маньківській райдержадміністрації. 2015 року пара побралася й уже незабаром у них з'явилась

донечка Яринка. Їх поєднали спільні цінності й любов до музики. Разом співали, творили, гастролювали.

«Ми не просто були одружені. Ми були друзі. Цікавилися творчістю один одного. Не завжди брали участь у спільних виступах, оскільки в нас все-таки різні музичні стилі. Але завжди прислухались до думки один одного. Давалася взнаки спільна сфера діяльності. І коли його не стало – світ просто зупинився. Тому що я втратила не тільки кохану людину, а найкращого друга, найкращого батька для своєї дитини», – розповідає Людмила.

З початком повномасштабної війни Сергій не вагався: 28 квітня 2022 року став до лав 58-ї окремої мотопіхотної бригади імені гетьмана Івана Виговського, де командував взводом.

30 червня 2022 року під час запеклого бою біля населеного пункту Клинове Бахмутського району молодший лейтенант Сергій Юрчик проявив справжню шляхетність воїна. Отримавши важке поранення, він наказав побратимам відходити й залишився прикривати їх до останнього пострілу. Інтенсивність бою не дала змогу евакуювати тіло Героя.

За виняткову мужність, героїзм і самопожертву Сергію Юрчику присвоєно звання Героя України з врученням ордена «Золота Зірка». Його звитягу також відзначено нагородами «За заслуги перед Черкащиною», «Доблесть Черкащини» та почесним званням «Захисник України – Герой Черкас». На жаль, посмертно.

Ці відзнаки – лише скромний відблиск того, ким він був насправді. Ім’я Сергія Юрчика назавжди вписане в літопис мужності нашої держави – серед тих, хто власним життям захистив інших, хто до останнього подиху залишився вірним обов’язку, цінностям, побратимам і Україні.

Поезія студентів Державного податкового університету, присвячена полеглим Героям

Присвята Сергію Довгополу

Героїв мають пам'ятати,
Вони живуть у пам'яті усіх.
Ніхто не має забувати
Героїв всіх і саме тих,
Хто разом з нами тут навчався,
Хто в пам'яті лишиться на віка,
Хто не злякався, не сховався,
Не відступив від ворога…
Один з них саме він, герой!
Він в стінах Податкового навчався,
Фінансам та обліку він вчився тут у нас,
Був добрим, щирим, посміхався,
Він був призером багатьох олімпіад!
Закінчив навчання,
Почав свою кар'єру.
І почалася клята ця війна!
Добровільно пішов нас захищати
Від ворогів, руснявих супостатів.
Життя своє поклав за нас усіх,
За мир, за тишу, Батьківщину!
…
Довгопол Сергій.
Ім'я це маєм пам'ятати!
Він наш Герой, ніхто не має забувати,
Завдяки кому навчаємось, живем!
Ми обіцяєм – будем пам'ятати!
Нехай настане цій війні кінець!!!

Автор вірша:
Іван Сторожук – студент факультету податкової справи обліку та аудиту.

Присвята Михайлу Мацелику

Прощання! Навіки! О Боже! ПРОЩАННЯ!
Спустошує мозок сум'яття бліде…
Чи чуєш Ти, Боже, мольбу і благання?
Як можна забрати життя молоде?

Біль втрати рве душу – змиритись несила!
Невже всім надіям безжальний кінець?
Чом куля ворожа навіки скосила?
Де горю людському й стражданням вінець?

Михайлик, Мішаня його називали
Колеги та друзі, усім був як брат.
Студенти любили, завжди поважали.
Він – честь наша, совість, сміливець-солдат.

Він щиро любив коледжанську родину,
Здавалось, весь світ пригорнути хотів.
У горі залишив батьків і дружину,
Порадника й друга не стало в братів.

Привітний, усміхнений, щирий, пригожий.
Завжди вигравала веселка в очах…
Порядний і добрий – на Ангела схожий.
Ми з ним поговорим тепер тільки в снах.

Він житиме вічно в серцях наших юних,
У пам'яті друзів, знайомих, колег…

Автор вірша:
Олександр Антошин – студент факультету фінансів та цифрових технологій, випускник Ірпінського фахового коледжу економіки і права.

Навчально-виховне видання

ВАРТОВІ СВІТЛА:
ІМЕНА, ВИКАРБУВАНІ В ПАМ'ЯТІ
ДЕРЖАВНОГО ПОДАТКОВОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Книга пам'яті

Укладачі:
Н. І. Зикун, О. П. Калита, Н. С. Козій, М. І. Кітченко,
Н. М. Бинюк, С. М. Татьяніна, О. І. Підлісна

Відповідальний за випуск *Н. Б. Добрянська*

Редактор *М. М. Грабарчук*

Форматування та
комп'ютерна верстка *Д. П. Завальніцька*

Здано до друку 01.12.2025. Формат 22,0 × 23,0
Папір офсетний № 1. Гарнітура «Times New Roman»
Ум. друк. арк. 4.5
Наклад 300 прим. Замовлення № 1161

Підготовлено до друку науково-організаційним відділом
Державного податкового університету
08205, вул. Університетська, 31, м. Ірпінь, Київська область,
Україна

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготовлювачів і
розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК № 7669 від 20.09.2022